

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

№
136

ΔΡΧ
6

ΑΡΤΑΝΙΑΝ
ΚΑΤΣ
ΣΥΡΑΝΟ
ΜΠΕΡΖΕΡΑΚ

20ον

— Αὐτὸ τὸ ξέρουν ἐκεῖνοι ποὺ τοῦ τὸ ἐ-
κλεψαν, ἀπὴντησε ὁ Συρανὸν, κυττάζοντας τὸν
συνομιλήτῃ του στὰ μάτια.
— Αὐτοὶ εἶναι ποὺ δὲν ξέρουν ἀπολύτως τί-
ποτε, εἶπε ὁ Ἀρτανιάν. Γιατί φαίνεται ὅτι
αὐτὸ τὸ... δελτίον ταυτότητός ἔχει... φτερά
καί... φεύγει ἀπὸ χέρια σὲ χέρια.
— Περιέργων! Ἐγὼ ἐνόμιζα ὅτι τὸ εἶχε
ὁ Μαρτίνος.
— Καὶ αὐτὸς τὸ ἐπίστευε. Τώρα δὴ δὲν
τὸ ἔχει.
— Καὶ ποῖος τὸ ἔχει λοιπόν;
— Ἐγώ!
— Σεῖς;
— Σὰς φαίνεται παράξενο αὐτό;
— Φυσικά... Πολὺ παράξενο... Ἀλλὰ
πὼς θρῖσκεται στὰ χέρια σας; Τὸ γεγονός εἶνε
ὅτι θρῖσκεται.
— Καὶ τί πρόκειται νὰ τὸ κάμετε;
— Νὰ τὸ ἐπιστρέψω στὸν κάτοχό του.
Τὰ μάτια τοῦ Συρανὸν εἶχαν ἀνοιχθῇ διά-
πλατα.
— Θὰ τὸ κάμετε αὐτό; ἐρώτησε.
— Ἀλλὰ, φυσικά... Ἐσκέφθηκα ὅτι ἀντὶ
νὰ τρέχω νὰ ἐρῶ τὸν Ἰππότη Ταγκρέντ, θὰ
μπορούσα νὰ τὸ παραδώσω σὲ σὰς...
Ἡ ἐκπληξὶς τοῦ Συρανὸν εἶχε μεταβληθῇ
σὲ θαυμασμό.
Ὁ Ἀρτανιάν χωρὶς νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ συ-
νέλθῃ ἀπὸ τὴν κατάπληξί του, ἐσύνεχισε:
— Δὲν εἶνε μόνον τὸ ὅτι δὲν θέλα νὰ κου-
ρασθῶ τρέχοντας πίσω ἀπὸ τὸν Ἰππότη Ταγ-
κρέντ, ἐκείνου ποὺ μεὶν καὶ νὰ ἐρχομαι σὲ
σὰς. Τὸ κάνω πῶς πολλὰ, γιατί ἐπιθυμῶ νὰ
παραδώσω στὰ δικὰ σας χέρια καὶ μόνον τὸ
δελτίον ταυτότητός τοῦ Ἰππότη.
Ὁ Συρανὸν εἶχε ἀκούσει ὡς ἐκείνη τῇ στι-
γμῇ τὸν συνομιλήτῃ του ὁρῶν. Ἀλλὰ τώρα
πῶς ὁ θυμὸς καὶ ἡ ὀργὴ δὲν τὸν ἠλεκτρίζαν
ὅπως πρὶν. Κατέπεσε λοιπὸν σὲ μιὰ πολυθρό-
να καὶ μετὰ ὅσον ἀνθρώπου, ποὺ θρῖσκεται σὲ
τελεία ἀνηχανία, εἶπε:
— Ἐξηγήστε, κύριε. Σὰς ἀκούω...
— Ἐὰν τὸ δίνω σὲ σὰς, εἶπε ὁ Ἀρτανιάν,
τὸ κάνω γιατί πιστεύω πὼς στὰ χέρια σας
θὰ εἶνε ἀσφαλέστερο παρά στὰ χέρια τοῦ
Ἰππότη. Τὸ πράγμα αὐτό, κύριε, δὲν εἶνε
ἐνῶς ἀπλὸ δελτίον ταυτότητος. Ἀπὸ αὐτὸ ἐ-
ξαρτᾶται ἡ ζωὴ καὶ τὸ μέλλον τοῦ φίλου
σας. Πρέπει ὁμῶς νὰ φθάσῃ συντομία, ἀμέ-
σως ἂν εἶνε δυνατόν, στὰ χέρια τοῦ
προσώπου, στὸ ὁποῖον τὸ δελτίον αὐτὸ θὰ
χρησιμεύσῃ ὡς σημεῖον ἀναγνώρισεως. Προ-
σέξτε τώρα... Διότι ἀπὸ τὸ σημεῖον αὐτὸ
ἀρχίζουν οἱ κίνδυνοι... Ὑπάρχουν ἄνθρωποι
ποὺ ἔχουν συμφέρον νὰ μὴν γίνῃ αὐτὴ ἡ ἀ-
ναγνώρισις καὶ ποὺ δὲν θὰ διστάσουν ἐμπρὸς
σὲ τίποτε προκειμένου νὰ τὴν ματαιώσουν.
— Καὶ ποῖοι εἶναι αὗτοι οἱ ἄνθρωποι;
— Βρίσκονται τὸσον ὑψηλὰ, ὥστε μπορεῖ κα-
νεῖς νὰ τοὺς μαντεύσῃ, ὅχι ὁμῶς καὶ νὰ
προφῇρῃ τὰ δυνάμειά των.
— Θέλετε νὰ πῇτε ὅτι μπορῶ νὰ τοὺς μαν-
τεύω;
— Μπορεῖτε νὰ κάμετε, ὅτι θέλετε. Αὐτὸ
δὲν με ἐνδιαφέρει. Στὸ σημεῖον αὐτὸ σταμα-
τάει ἡ προειδοποίησίς μου.
— Καὶ οἱ κίνδυνοι σταματοῦν ὅταν γίνῃ
αὐτὴ ἡ ἀναγνώρισις;
— Καθόλου. Πρῶτα, ἡ ἀναγνώ-
ρισις δὲν πρόκειται νὰ γίνῃ δημοσία. Τοῦ-
ναντιον, θὰ εἶνε μυστική καὶ δὲν πρέπει νὰ
τὴν ξέρουν περισσότερα ἀπὸ δύο πρόσωπα:
ἐκείνον ποὺ θὰ κάμῃ αὐτὴ τὴν ἀναγνώρισις
καὶ τὸν Ἰππότη Ταγκρέντ.
— Ἐπειτα;
— Ἡ ἀναγνώρισις αὐτὴ θὰ ἐπιτρέψῃ στὸν
Ἰππότη Ταγκρέντ νὰ γίνῃ κάτοχος τοῦ τί-
τλου καὶ τῆς περιουσίας του.
— Καὶ τί φοβεῖσθε;
— Αὐτὸ πρᾶγμα. Τὸ πρῶτον εἶνε ὅτι οἱ
ἐχθροὶ τοῦ Ἰππότη θὰ προσπαθῶσιν νὰ
καταλάβωσιν τὴν ἀναγνώρισις, εἴτε φονεύοντάς
τον εἴτε ἀπειλώντας ὅτι θὰ ἐκθέσουν τὴν ὁ-
λόκληρὴν τοῦ προσώπου ποὺ πρόκειται νὰ τὴν
κάμῃ. Σὰς θεοβαλὼν δὲ ὅτι οἱ ἄνθρωποι αὗτοι
δὲν θὰ διστάσουν νὰ κάμωσιν ὅτε τὸ ἔνα, ὅ-
τε τὸ ἄλλο. Ἀλλὰ, καὶ ἂν ὑποτεθῇ ὅτι ὁ Ἰπ-
πότης κατορθώσῃ νὰ φθάσῃ μέχρι τοῦ προ-
σώπου ποὺ εἶνε ὁ θεματοφύλαξ τῶν μυστι-
κῶν του, οἱ κίνδυνοι θὰ εἶνε ἐξ ἰσοῦ μεγάλοι
καὶ κατόπιν ὥς τῇ στιγμῇ ποὺ θὰ μαντεύσῃ
νὰ πάρῃ τὴν θέμιν ποὺ τὸν ἀνήκει μέσα στὴν
κοινωνία τῶν ἀνθρώπων.
Ὁ Συρανὸν ἐκύτταξε σαστισμένος τὸν συ-
νομιλήτῃ του.
— Ἐρχεσθε ὡς φίλος ἢ ὡς ἐχθρὸς; ἐρώ-
τησε.
— Ὡς φίλος.
— Καὶ τί εἶνε ἐκεῖνο ποὺ σὰς κάνει νὰ
δελεχθεῖ αὐτὸ τὸ ἐνδιαφέρον ὑπὲρ τοῦ Ἰπ-
πότη Ταγκρέντ;
— Τίποτε τὸ συγκεκριμένο. Ὅτε συμπα-
θῶ, ὅτε ἀντιπαθῶ τὸν Ἰππότη. Βλέπω ἀπλῶς
ἐνῶς ἄνθρωπον, ποὺ καταδιώκεται ἀπὸ ὅλους
τὸ ἀμελλήτως ἐχθρούς. Ἡ τύχη θέλω νὰ
θεωρῶ ὅτι ὁμοῦ. Δὲν θέλω νὰ τὸν ἀ-
φήσω νὰ συντριβῇ ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς του.
— Καὶ θὰ τὸν βοηθήσετε ἂν παραστή ἀ-
νάγκη;

— Δὲν εἶπα αὐτό. Ἡ δοῦθαιά μου αὐτὴ τῇ
στιγμῇ περιορίζεται στὸ νὰ ὑποδείξω σὲ σὰς
τοὺς κινδύνους καὶ νὰ ἐμπιστευθῶ σὲ σὰς
τὴν φροντίδα νὰ ἐπαγρυπνῆτε ἐπὶ τοῦ Ἰππο-
του. Δὲν μπορῶ καὶ οὕτε εἶμαι διατεθειμέ-
νος νὰ κάμω περισσότερα πρὸς τὸ παρόν.
Ὁ Συρανὸν ἐδίστασε.
— Καὶ τί ἐγγυῶσιν θὰ μοῦ παράσχετε γιὰ
τὴν ἐλικρίνεια καὶ τὴν ἀλήθεια τῶν ὧσων
μοῦ εἶπατε;
— Καμμιὰ. Δὲν ἤλθα γιὰ νὰ σὰς δώσω ἐγ-
γυῖσεις. Σὰς ἐξέθεσα ὅσα γνωρίζω ἢ τοῦλάχιστον
ὅσα μπορῶ νὰ σὰς πῶ ἀπὸ ὅσα γνω-
ρίζω. Σεῖς μπορεῖτε νὰ κάμετε ὅ,τι νομίζετε
κατόπιν.
— Ἔστω, εἶπε ὁ Συρανὸν. Σεῖς τί με συμ-
βουλεύετε νὰ κάμω;
— Τρία πράγματα: Πρῶτον θὰ ἐρῇτε με-
κάθε θυσιάν τὸν Ἰππότη Ταγκρέντ.
— Πράγμα δύσκολο. Ἀλλ' ὅς ὑποθέσωμε
ὅτι τὸν ἐρῇτε.
— Θὰ τὸν φυλακίσετε μέσα σὲ μιὰ κατα-
πακτὴ τοῦ σπιτιοῦ σας, θὰ τὸν κρύψετε κάτω
ἀπὸ τὸν μανθῶά σας, ἀλλὰ ὅπως ὅποτε θὰ
τὸν ἐξαφανίσετε γιὰ τὰ μάτια ὅλου τοῦ κόσ-
μου.
— Ἐπειτα;
— Θὰ πάρετε τὸ μικρὸ δέμα ποὺ θὰ σὰς
παραδώσω καὶ θὰ τὸ φέρετε ἐκεῖ ποὺ θὰ σὰς
ὑποδείξω ὁ Ἰππότης ἢ ἂν ὑπάρχῃ λόγος νὰ
ἔλθῃ καὶ αὐτὸς μαζί θὰ τὸ κάμετε κατὰ τρό-
πον ὥστε νὰ μὴν ἀντιληφθῇ κανεὶς ὅτε τὴν
μετάδωκα, οὕτε τὴν ἐπιστροφή σας.
— Σὰς ἐννοῶ, εἶπε ὁ Συρανὸν. Ἀλλὰ πρέ-
πει νὰ ἐρεθῇ ὁ Ἰππότης.
— Αὐτὸ σὰς ἀφορᾷ.
Λέγοντας αὐτά, ὁ Ἀρτανιάν εἶχε θυγαλ-
εῖν ἕνα μικρὸ δέμα ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ ἐπεν-
δύτου του.
— Κύριε, εἶπε, ὁμιλῶ πρὸς ἕνα εὐπαίδιστον.
Προτοῦ σὰς παραδώσω αὐτὸ τὸ δέμα, θὰ ἦθε-
λα νὰ σὰς ζητήσω τὸ λόγο σας ὅτι δὲν θὰ κά-
μετε ἄλλον χρῆσιν ἐκτός ἀπὸ ἐκείνην ποὺ σὰς
διέγραψα.
— Σὰς τὸν δίνω, κύριε, ἀπὴντησε ὁ Συ-
ρανὸν.
— Καὶ κάτ' ἄλλο ἀκούω: Ἐὰν συμβῇ ὁ
Ἰππότης Ταγκρέντ νὰ φανερωθῇ, θὰ καύσετε
αὐτὸ τὸ δέμα, χωρὶς νὰ θελήσετε νὰ μάθετε
τὸ περιεχόμενόν του.
— Καὶ αὐτὸ σὰς τὸ ὑπόσχομαι, εἶπε ὁ Συ-
ρανὸν.
— Τότε μπορεῖτε νὰ παραλάβετε αὐτὸ τὸ
δέμα.
Συγχρόνως τοῦ ἐνεχείρισε τὸ μικρὸ δέμα.
Ὁ Ἀρτανιάν εἶχε σιωπῇ.
— Ἐκαμε ἔπειτα μιὰ ὑπόκλησι καὶ διηυθύν-
θη πρὸς τὴν πόρτα.
— Ἐκεῖ σταμάτησε.
— Ἀ! ἐξέχασα, εἶπε. Παρελείψαμε καὶ πᾶ-
λι νὰ κάμωμε λόγο γιὰ τὴν προσωπικὴν συ-
νάντησί μας...
— Ἀλλοίμονον! ἀναστέναξε ὁ Συρανὸν.
Φαίνεται ὅτι εἶνε μοιραῖον νὰ συναντώμεθα
συχνά, χωρὶς νὰ κατορθώσωμε ποτὲ νὰ δια-
σταυρώσωμε τὰ εἶλημάς. Ἀς ἐλπίσωμε ὅτι
ἡ εὐκαιρία αὐτὴ θὰ μᾶς δοθῇ κάποτε.
— Ἀς τὸ ἐλπίσωμε, εἶπε καὶ ὁ Ἀρτανιάν.
— Ἐπειτα ἀρχισε νὰ καταδείνῃ τὴ σκάλα.
Ὁ Συρανὸν ἔτρεξε νὰ τὸν προλάβῃ ἔπειτα
ἀπὸ μερικά σκαλοπάτια.
— Κύριε, εἶπε, δὲν ξέρω ποῖοι εἶναι οἱ λό-
γοι ποὺ σὰς ὠθοῦν γιὰ νὰ φέρεσθε κατ' αὐ-
τὸν τὸν τρόπον. Ὅπως ὅποτε, σὰς εὐχριστῶ
ἐκ μέρους τοῦ φίλου μου καὶ σὰς διαβε-
βαιῶ ὅτι οὕτε ἐγὼ, οὕτε ἐκεῖνος θὰ ἐξαδύ-
σωμε ποτὲ τὴν ὑπηρεσίαν ποὺ μᾶς προσφέρετε.
Ὁ Ἀρτανιάν ἐτοιμαζόταν νὰ συνεχίσῃ τὴν
κάθοδόν του, ὅταν ἕνας δυνατός ἑρπυλὸς ἀ-
κούσθηκε ἀπὸ τὸ μέρος τῆς αὐλῆς.
— Ἐνας ἱππεὺς εἶχε μπεῖ δρομαῖος, καί,
ἀφ' ὅπου ἔδρασε τὸ ἀλόγῳ του σ' ἕναν πάσσαλο,
ἀνέθηκε τρέχοντας τὰ σκαλοπάτια.
Μὲ τὴν πρώτην ματιὰ, ὁ Ἀρτανιάν ἀνε-
γνώρισε στὸν νεοελθόντα τὸν Ἰππότη Ταγ-
κρέντ.
— Ἐσῆκωσε τότε τὸ βλέμμα του καὶ τὸ ἐ-
στῆριξε μετὰ ἐπιμονήν ἐπὶ τοῦ Συρανὸν. Ἐκεῖ-
νος ἀντελήφθη τὴν σημασία αὐτοῦ τοῦ βλέμ-
ματος καὶ ἔσπευσε ν' ἀνεβῇ στὸ δωματί-
ον καὶ νὰ περιμένῃ ἐκεῖ τὴν ἀφίξιν τοῦ Ἰπ-
πότη.
— Ἐτοί κανεὶς δὲν θὰ ἀκούγε ὅσα ἐπρόκει-
το νὰ διαμειφθοῦν μετὰ τῶν δύο ἀνδρῶν.
Ἡ συνάντησις αὐτὴ ἐγένετο ἔπειτα ἀπὸ με-
ρικά λεπτά.
— Θὰ ἔπρεπε νὰ σοῦ κάνω φρικτὲς παρα-
τηρήσεις, εἶπε ὁ Συρανὸν, ἀγκαλιάζοντας με-
πατρικῇ σχεδὸν τρυφερότητα τὸν νεό. Ἀλλὰ
τὸ κυριώτερον εἶνε ὅτι ἐξαγνώρισες καὶ ὅτι
κατάρθωσες νὰ διαφύγῃς ἀπὸ τὰ νύχια τῶν
δικωκτῶν σου.
— Ὡστε... ἔφερε λοιπὸν;
— Καὶ θὰ τὸν βοηθήσετε ἂν παραστή ἀ-
νάγκη;

— Δὲν εἶπα αὐτό. Ἡ δοῦθαιά μου αὐτὴ τῇ
στιγμῇ περιορίζεται στὸ νὰ ὑποδείξω σὲ σὰς
τοὺς κινδύνους καὶ νὰ ἐμπιστευθῶ σὲ σὰς
τὴν φροντίδα νὰ ἐπαγρυπνῆτε ἐπὶ τοῦ Ἰππο-
του. Δὲν μπορῶ καὶ οὕτε εἶμαι διατεθειμέ-
νος νὰ κάμω περισσότερα πρὸς τὸ παρόν.
Ὁ Συρανὸν ἐδίστασε.
— Καὶ τί ἐγγυῶσιν θὰ μοῦ παράσχετε γιὰ
τὴν ἐλικρίνεια καὶ τὴν ἀλήθεια τῶν ὧσων
μοῦ εἶπατε;
— Καμμιὰ. Δὲν ἤλθα γιὰ νὰ σὰς δώσω ἐγ-
γυῖσεις. Σὰς ἐξέθεσα ὅσα γνωρίζω ἢ τοῦλάχιστον
ὅσα μπορῶ νὰ σὰς πῶ ἀπὸ ὅσα γνω-
ρίζω. Σεῖς μπορεῖτε νὰ κάμετε ὅ,τι νομίζετε
κατόπιν.
— Ἔστω, εἶπε ὁ Συρανὸν. Σεῖς τί με συμ-
βουλεύετε νὰ κάμω;
— Τρία πράγματα: Πρῶτον θὰ ἐρῇτε με-
κάθε θυσιάν τὸν Ἰππότη Ταγκρέντ.
— Πράγμα δύσκολο. Ἀλλ' ὅς ὑποθέσωμε
ὅτι τὸν ἐρῇτε.
— Θὰ τὸν φυλακίσετε μέσα σὲ μιὰ κατα-
πακτὴ τοῦ σπιτιοῦ σας, θὰ τὸν κρύψετε κάτω
ἀπὸ τὸν μανθῶά σας, ἀλλὰ ὅπως ὅποτε θὰ
τὸν ἐξαφανίσετε γιὰ τὰ μάτια ὅλου τοῦ κόσ-
μου.
— Ἐπειτα;
— Θὰ πάρετε τὸ μικρὸ δέμα ποὺ θὰ σὰς
παραδώσω καὶ θὰ τὸ φέρετε ἐκεῖ ποὺ θὰ σὰς
ὑποδείξω ὁ Ἰππότης ἢ ἂν ὑπάρχῃ λόγος νὰ
ἔλθῃ καὶ αὐτὸς μαζί θὰ τὸ κάμετε κατὰ τρό-
πον ὥστε νὰ μὴν ἀντιληφθῇ κανεὶς ὅτε τὴν
μετάδωκα, οὕτε τὴν ἐπιστροφή σας.
— Σὰς ἐννοῶ, εἶπε ὁ Συρανὸν. Ἀλλὰ πρέ-
πει νὰ ἐρεθῇ ὁ Ἰππότης.
— Αὐτὸ σὰς ἀφορᾷ.
Λέγοντας αὐτά, ὁ Ἀρτανιάν εἶχε θυγαλ-
εῖν ἕνα μικρὸ δέμα ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ ἐπεν-
δύτου του.
— Κύριε, εἶπε, ὁμιλῶ πρὸς ἕνα εὐπαίδιστον.
Προτοῦ σὰς παραδώσω αὐτὸ τὸ δέμα, θὰ ἦθε-
λα νὰ σὰς ζητήσω τὸ λόγο σας ὅτι δὲν θὰ κά-
μετε ἄλλον χρῆσιν ἐκτός ἀπὸ ἐκείνην ποὺ σὰς
διέγραψα.
— Σὰς τὸν δίνω, κύριε, ἀπὴντησε ὁ Συ-
ρανὸν.
— Καὶ κάτ' ἄλλο ἀκούω: Ἐὰν συμβῇ ὁ
Ἰππότης Ταγκρέντ νὰ φανερωθῇ, θὰ καύσετε
αὐτὸ τὸ δέμα, χωρὶς νὰ θελήσετε νὰ μάθετε
τὸ περιεχόμενόν του.
— Καὶ αὐτὸ σὰς τὸ ὑπόσχομαι, εἶπε ὁ Συ-
ρανὸν.
— Τότε μπορεῖτε νὰ παραλάβετε αὐτὸ τὸ
δέμα.
Συγχρόνως τοῦ ἐνεχείρισε τὸ μικρὸ δέμα.
Ὁ Ἀρτανιάν εἶχε σιωπῇ.
— Ἐκαμε ἔπειτα μιὰ ὑπόκλησι καὶ διηυθύν-
θη πρὸς τὴν πόρτα.
— Ἐκεῖ σταμάτησε.
— Ἀ! ἐξέχασα, εἶπε. Παρελείψαμε καὶ πᾶ-
λι νὰ κάμωμε λόγο γιὰ τὴν προσωπικὴν συ-
νάντησί μας...
— Ἀλλοίμονον! ἀναστέναξε ὁ Συρανὸν.
Φαίνεται ὅτι εἶνε μοιραῖον νὰ συναντώμεθα
συχνά, χωρὶς νὰ κατορθώσωμε ποτὲ νὰ δια-
σταυρώσωμε τὰ εἶλημάς. Ἀς ἐλπίσωμε ὅτι
ἡ εὐκαιρία αὐτὴ θὰ μᾶς δοθῇ κάποτε.
— Ἀς τὸ ἐλπίσωμε, εἶπε καὶ ὁ Ἀρτανιάν.
— Ἐπειτα ἀρχισε νὰ καταδείνῃ τὴ σκάλα.
Ὁ Συρανὸν ἔτρεξε νὰ τὸν προλάβῃ ἔπειτα
ἀπὸ μερικά σκαλοπάτια.
— Κύριε, εἶπε, δὲν ξέρω ποῖοι εἶναι οἱ λό-
γοι ποὺ σὰς ὠθοῦν γιὰ νὰ φέρεσθε κατ' αὐ-
τὸν τὸν τρόπον. Ὅπως ὅποτε, σὰς εὐχριστῶ
ἐκ μέρους τοῦ φίλου μου καὶ σὰς διαβε-
βαιῶ ὅτι οὕτε ἐγὼ, οὕτε ἐκεῖνος θὰ ἐξαδύ-
σωμε ποτὲ τὴν ὑπηρεσίαν ποὺ μᾶς προσφέρετε.
Ὁ Ἀρτανιάν ἐτοιμαζόταν νὰ συνεχίσῃ τὴν
κάθοδόν του, ὅταν ἕνας δυνατός ἑρπυλὸς ἀ-
κούσθηκε ἀπὸ τὸ μέρος τῆς αὐλῆς.
— Ἐνας ἱππεὺς εἶχε μπεῖ δρομαῖος, καί,
ἀφ' ὅπου ἔδρασε τὸ ἀλόγῳ του σ' ἕναν πάσσαλο,
ἀνέθηκε τρέχοντας τὰ σκαλοπάτια.
Μὲ τὴν πρώτην ματιὰ, ὁ Ἀρτανιάν ἀνε-
γνώρισε στὸν νεοελθόντα τὸν Ἰππότη Ταγ-
κρέντ.
— Ἐσῆκωσε τότε τὸ βλέμμα του καὶ τὸ ἐ-
στῆριξε μετὰ ἐπιμονήν ἐπὶ τοῦ Συρανὸν. Ἐκεῖ-
νος ἀντελήφθη τὴν σημασία αὐτοῦ τοῦ βλέμ-
ματος καὶ ἔσπευσε ν' ἀνεβῇ στὸ δωματί-
ον καὶ νὰ περιμένῃ ἐκεῖ τὴν ἀφίξιν τοῦ Ἰπ-
πότη.
— Ἐτοί κανεὶς δὲν θὰ ἀκούγε ὅσα ἐπρόκει-
το νὰ διαμειφθοῦν μετὰ τῶν δύο ἀνδρῶν.
Ἡ συνάντησις αὐτὴ ἐγένετο ἔπειτα ἀπὸ με-
ρικά λεπτά.
— Θὰ ἔπρεπε νὰ σοῦ κάνω φρικτὲς παρα-
τηρήσεις, εἶπε ὁ Συρανὸν, ἀγκαλιάζοντας με-
πατρικῇ σχεδὸν τρυφερότητα τὸν νεό. Ἀλλὰ
τὸ κυριώτερον εἶνε ὅτι ἐξαγνώρισες καὶ ὅτι
κατάρθωσες νὰ διαφύγῃς ἀπὸ τὰ νύχια τῶν
δικωκτῶν σου.
— Ὡστε... ἔφερε λοιπὸν;
— Καὶ θὰ τὸν βοηθήσετε ἂν παραστή ἀ-
νάγκη;

— Δὲν εἶπα αὐτό. Ἡ δοῦθαιά μου αὐτὴ τῇ
στιγμῇ περιορίζεται στὸ νὰ ὑποδείξω σὲ σὰς
τοὺς κινδύνους καὶ νὰ ἐμπιστευθῶ σὲ σὰς
τὴν φροντίδα νὰ ἐπαγρυπνῆτε ἐπὶ τοῦ Ἰππο-
του. Δὲν μπορῶ καὶ οὕτε εἶμαι διατεθειμέ-
νος νὰ κάμω περισσότερα πρὸς τὸ παρόν.
Ὁ Συρανὸν ἐδίστασε.
— Καὶ τί ἐγγυῶσιν θὰ μοῦ παράσχετε γιὰ
τὴν ἐλικρίνεια καὶ τὴν ἀλήθεια τῶν ὧσων
μοῦ εἶπατε;
— Καμμιὰ. Δὲν ἤλθα γιὰ νὰ σὰς δώσω ἐγ-
γυῖσεις. Σὰς ἐξέθεσα ὅσα γνωρίζω ἢ τοῦλάχιστον
ὅσα μπορῶ νὰ σὰς πῶ ἀπὸ ὅσα γνω-
ρίζω. Σεῖς μπορεῖτε νὰ κάμετε ὅ,τι νομίζετε
κατόπιν.
— Ἔστω, εἶπε ὁ Συρανὸν. Σεῖς τί με συμ-
βουλεύετε νὰ κάμω;
— Τρία πράγματα: Πρῶτον θὰ ἐρῇτε με-
κάθε θυσιάν τὸν Ἰππότη Ταγκρέντ.
— Πράγμα δύσκολο. Ἀλλ' ὅς ὑποθέσωμε
ὅτι τὸν ἐρῇτε.
— Θὰ τὸν φυλακίσετε μέσα σὲ μιὰ κατα-
πακτὴ τοῦ σπιτιοῦ σας, θὰ τὸν κρύψετε κάτω
ἀπὸ τὸν μανθῶά σας, ἀλλὰ ὅπως ὅποτε θὰ
τὸν ἐξαφανίσετε γιὰ τὰ μάτια ὅλου τοῦ κόσ-
μου.
— Ἐπειτα;
— Θὰ πάρετε τὸ μικρὸ δέμα ποὺ θὰ σὰς
παραδώσω καὶ θὰ τὸ φέρετε ἐκεῖ ποὺ θὰ σὰς
ὑποδείξω ὁ Ἰππότης ἢ ἂν ὑπάρχῃ λόγος νὰ
ἔλθῃ καὶ αὐτὸς μαζί θὰ τὸ κάμετε κατὰ τρό-
πον ὥστε νὰ μὴν ἀντιληφθῇ κανεὶς ὅτε τὴν
μετάδωκα, οὕτε τὴν ἐπιστροφή σας.
— Σὰς ἐννοῶ, εἶπε ὁ Συρανὸν. Ἀλλὰ πρέ-
πει νὰ ἐρεθῇ ὁ Ἰππότης.
— Αὐτὸ σὰς ἀφορᾷ.
Λέγοντας αὐτά, ὁ Ἀρτανιάν εἶχε θυγαλ-
εῖν ἕνα μικρὸ δέμα ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ ἐπεν-
δύτου του.
— Κύριε, εἶπε, ὁμιλῶ πρὸς ἕνα εὐπαίδιστον.
Προτοῦ σὰς παραδώσω αὐτὸ τὸ δέμα, θὰ ἦθε-
λα νὰ σὰς ζητήσω τὸ λόγο σας ὅτι δὲν θὰ κά-
μετε ἄλλον χρῆσιν ἐκτός ἀπὸ ἐκείνην ποὺ σὰς
διέγραψα.
— Σὰς τὸν δίνω, κύριε, ἀπὴντησε ὁ Συ-
ρανὸν.
— Καὶ κάτ' ἄλλο ἀκούω: Ἐὰν συμβῇ ὁ
Ἰππότης Ταγκρέντ νὰ φανερωθῇ, θὰ καύσετε
αὐτὸ τὸ δέμα, χωρὶς νὰ θελήσετε νὰ μάθετε
τὸ περιεχόμενόν του.
— Καὶ αὐτὸ σὰς τὸ ὑπόσχομαι, εἶπε ὁ Συ-
ρανὸν.
— Τότε μπορεῖτε νὰ παραλάβετε αὐτὸ τὸ
δέμα.
Συγχρόνως τοῦ ἐνεχείρισε τὸ μικρὸ δέμα.
Ὁ Ἀρτανιάν εἶχε σιωπῇ.
— Ἐκαμε ἔπειτα μιὰ ὑπόκλησι καὶ διηυθύν-
θη πρὸς τὴν πόρτα.
— Ἐκεῖ σταμάτησε.
— Ἀ! ἐξέχασα, εἶπε. Παρελείψαμε καὶ πᾶ-
λι νὰ κάμωμε λόγο γιὰ τὴν προσωπικὴν συ-
νάντησί μας...
— Ἀλλοίμονον! ἀναστέναξε ὁ Συρανὸν.
Φαίνεται ὅτι εἶνε μοιραῖον νὰ συναντώμεθα
συχνά, χωρὶς νὰ κατορθώσωμε ποτὲ νὰ δια-
σταυρώσωμε τὰ εἶλημάς. Ἀς ἐλπίσωμε ὅτι
ἡ εὐκαιρία αὐτὴ θὰ μᾶς δοθῇ κάποτε.
— Ἀς τὸ ἐλπίσωμε, εἶπε καὶ ὁ Ἀρτανιάν.
— Ἐπειτα ἀρχισε νὰ καταδείνῃ τὴ σκάλα.
Ὁ Συρανὸν ἔτρεξε νὰ τὸν προλάβῃ ἔπειτα
ἀπὸ μερικά σκαλοπάτια.
— Κύριε, εἶπε, δὲν ξέρω ποῖοι εἶναι οἱ λό-
γοι ποὺ σὰς ὠθοῦν γιὰ νὰ φέρεσθε κατ' αὐ-
τὸν τὸν τρόπον. Ὅπως ὅποτε, σὰς εὐχριστῶ
ἐκ μέρους τοῦ φίλου μου καὶ σὰς διαβε-
βαιῶ ὅτι οὕτε ἐγὼ, οὕτε ἐκεῖνος θὰ ἐξαδύ-
σωμε ποτὲ τὴν ὑπηρεσίαν ποὺ μᾶς προσφέρετε.
Ὁ Ἀρτανιάν ἐτοιμαζόταν νὰ συνεχίσῃ τὴν
κάθοδόν του, ὅταν ἕνας δυνατός ἑρπυλὸς ἀ-
κούσθηκε ἀπὸ τὸ μέρος τῆς αὐλῆς.
— Ἐνας ἱππεὺς εἶχε μπεῖ δρομαῖος, καί,
ἀφ' ὅπου ἔδρασε τὸ ἀλόγῳ του σ' ἕναν πάσσαλο,
ἀνέθηκε τρέχοντας τὰ σκαλοπάτια.
Μὲ τὴν πρώτην ματιὰ, ὁ Ἀρτανιάν ἀνε-
γνώρισε στὸν νεοελθόντα τὸν Ἰππότη Ταγ-
κρέντ.
— Ἐσῆκωσε τότε τὸ βλέμμα του καὶ τὸ ἐ-
στῆριξε μετὰ ἐπιμονήν ἐπὶ τοῦ Συρανὸν. Ἐκεῖ-
νος ἀντελήφθη τὴν σημασία αὐτοῦ τοῦ βλέμ-
ματος καὶ ἔσπευσε ν' ἀνεβῇ στὸ δωματί-
ον καὶ νὰ περιμένῃ ἐκεῖ τὴν ἀφίξιν τοῦ Ἰπ-
πότη.
— Ἐτοί κανεὶς δὲν θὰ ἀκούγε ὅσα ἐπρόκει-
το νὰ διαμειφθοῦν μετὰ τῶν δύο ἀνδρῶν.
Ἡ συνάντησις αὐτὴ ἐγένετο ἔπειτα ἀπὸ με-
ρικά λεπτά.
— Θὰ ἔπρεπε νὰ σοῦ κάνω φρικτὲς παρα-
τηρήσεις, εἶπε ὁ Συρανὸν, ἀγκαλιάζοντας με-
πατρικῇ σχεδὸν τρυφερότητα τὸν νεό. Ἀλλὰ
τὸ κυριώτερον εἶνε ὅτι ἐξαγνώρισες καὶ ὅτι
κατάρθωσες νὰ διαφύγῃς ἀπὸ τὰ νύχια τῶν
δικωκτῶν σου.
— Ὡστε... ἔφερε λοιπὸν;
— Καὶ θὰ τὸν βοηθήσετε ἂν παραστή ἀ-
νάγκη;

— Δὲν εἶπα αὐτό. Ἡ δοῦθαιά μου αὐτὴ τῇ
στιγμῇ περιορίζεται στὸ νὰ ὑποδείξω σὲ σὰς
τοὺς κινδύνους καὶ νὰ ἐμπιστευθῶ σὲ σὰς
τὴν φροντίδα νὰ ἐπαγρυπνῆτε ἐπὶ τοῦ Ἰππο-
του. Δὲν μπορῶ καὶ οὕτε εἶμαι διατεθειμέ-
νος νὰ κάμω περισσότερα πρὸς τὸ παρόν.
Ὁ Συρανὸν ἐδίστασε.
— Καὶ τί ἐγγυῶσιν θὰ μοῦ παράσχετε γιὰ
τὴν ἐλικρίνεια καὶ τὴν ἀλήθεια τῶν ὧσων
μοῦ εἶπατε;
— Καμμιὰ. Δὲν ἤλθα γιὰ νὰ σὰς δώσω ἐγ-
γυῖσεις. Σὰς ἐξέθεσα ὅσα γνωρίζω ἢ τοῦλάχιστον
ὅσα μπορῶ νὰ σὰς πῶ ἀπὸ ὅσα γνω-
ρίζω. Σεῖς μπορεῖτε νὰ κάμετε ὅ,τι νομίζετε
κατόπιν.
— Ἔστω, εἶπε ὁ Συρανὸν. Σεῖς τί με συμ-
βουλεύετε νὰ κάμω;
— Τρία πράγματα: Πρῶτον θὰ ἐρῇτε με-
κάθε θυσιάν τὸν Ἰππότη Ταγκρέντ.
— Πράγμα δύσκολο. Ἀλλ' ὅς ὑποθέσωμε
ὅτι τὸν ἐρῇτε.
— Θὰ τὸν φυλακίσετε μέσα σὲ μιὰ κατα-
πακτὴ τοῦ σπιτιοῦ σας, θὰ τὸν κρύψετε κάτω
ἀπὸ τὸν μανθῶά σας, ἀλλὰ ὅπως ὅποτε θὰ
τὸν ἐξαφανίσετε γιὰ τὰ μάτια ὅλου τοῦ κόσ-
μου.
— Ἐπειτα;
— Θὰ πάρετε τὸ μικρὸ δέμα ποὺ θὰ σὰς
παραδώσω καὶ θὰ τὸ φέρετε ἐκεῖ ποὺ θὰ σὰς
ὑποδείξω ὁ Ἰππότης ἢ ἂν ὑπάρχῃ λόγος νὰ
ἔλθῃ καὶ αὐτὸς μαζί θὰ τὸ κάμετε κατὰ τρό-
πον ὥστε νὰ μὴν ἀντιληφθῇ κανεὶς ὅτε τὴν
μετάδωκα, οὕτε τὴν ἐπιστροφή σας.
— Σὰς ἐννοῶ, εἶπε ὁ Συρανὸν. Ἀλλὰ πρέ-
πει νὰ ἐρεθῇ ὁ Ἰππότης.
— Αὐτὸ σὰς ἀφορᾷ.
Λέγοντας αὐτά, ὁ Ἀρτανιάν εἶχε θυγαλ-
εῖν ἕνα μικρὸ δέμα ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ ἐπεν-
δύτου του.
— Κύριε, εἶπε, ὁμιλῶ πρὸς ἕνα εὐπαίδιστον.
Προτοῦ σὰς παραδώσω αὐτὸ τὸ δέμα, θὰ ἦθε-
λα νὰ σὰς ζητήσω τὸ λόγο σας ὅτι δὲν θὰ κά-

ΕΘΙΜΑ ΚΑΙ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ ΤΩΝ ΦΩΤΩΝ στη Δωδεκάνησο

Τὰ Φώτα εἶνε μιά ἀπὸ τὶς ἐορτὲς ποὺ συνδέονται μ' ἕνα σωρὸ «ῥωμαϊκά» ἐθίμα καὶ παραδόσεις τῆς Δωδεκανήσου. Βέβαια τὰ ἐθίμα καὶ οἱ παραδόσεις αὐτὲς ὅπως καὶ τὰ κάλαντα ποὺ τραγουδοῦνται ἀλλοῦ τὸ δειλινὸ καὶ ἀλλοῦ τὸ πρωῒ μὲν ἡμερᾶς δὲν εἶνε παντοῦ τὰ ἴδια καὶ ὁ λαογράφος ποὺ θὰ ἤθελε νὰ παρουσιάσῃ μιά ἀκριβὴ ἐργασία θὰ πρεπε νὰ μιλήσῃ γιὰ καθὲ νησί χωριστά. Ἀλλὰ ἐμεῖς θ' ἀρκεσθοῦμε σήμερα σὲ μερικὰ ἀπὸ τὰ ἐθίμα αὐτά. Γενικῶς ἐπικρατεῖ ἡ πρόληψις ὅτι πρὸ τῶν Φωτῶν δὲν εἶνε φρόνιμο νὰ ἐπιχειρῇ κανεὶς ταξίδια καὶ γι' αὐτὸ οἱ παραδοκῶδες τῆς Σύμης, τῆς Καλύμνου, τῆς Κῶ περιμένουν ν' ἀγιασθοῦν τὰ νερὰ καὶ κατόπιν ξεκινῶν γιὰ ταξίδι.

Στὴ Δωδεκάνησο —νησιά βουτηχτάδων καὶ ναυτικῶν— τὰ Φώτα, παρὰ τῆς θαλασσοδουλείας ποὺ θεωροῦνται ἐπὶ τὴν ἀνάγκη, παίρνουν ἐξαιρετικὴ λαμπρότητα, τὸσον ὥστε ἕνα παλὸν δημοτικὸ τραγούδι τὰ θεωρεῖ σπουδαιότερα ἀπὸ τὴν Πρωτοχρονιά καὶ λέει ὅτι:

Δὲν εἶνε ἡ ἐορτὴ αὐτὴ ὡσὰν τὴν περασμένη, ἀλλὰ μεγάλη καὶ τρανὴ καὶ κοσμοεξακουμένη ἐννοῶντας δηλαδὴ ὅτι ἀπὸ θρησκευτικῆς ἀπόψεως συνδέεται μὲ γεγονόσ, πολὺ σημαντικὸ ἐνῶ ἡ Πρωτοχρονιά δὲν συνδέεται μὲ τίποτε τὸ σπουδαῖον.

Στὰ νησιά ποὺ προαναφέραμε καθὼς καὶ στὴ Ρόδο γίνεται μὲ μεγάλη πομπὴ ἡ κατάδυσις τοῦ Σταυροῦ στὴ θάλασσα. οἱ βουτηχτάδες δὲ συναγωνίζονται ποῖος θὰ τὸν ἀνασῇ πρῶτος. Στὴ Ρόδο, μάλιστα, ἡ τελετὴ εἶνε τὸσον μεγαλοπρεπὴς ὥστε συνοδεύονται οἱ Τοῦρκοι καὶ οἱ Ἑβραῖοι τῆς νήσου. Στὴν Πάτμο, ἡ παραμονὴ ὀνομάζεται ὁλόφωτα καὶ κατασκευάζουν λουκουμάδες. Τὴν ἡμέρα τῶν Θεοφανείων ὅλοι θεωροῦν ἀπαραίτητο νὰ ἐπισκεφθοῦν τὸ μεγάλο σταυροπηγινὰ μυστατήρι, ὅπου φυλάσσεται ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὸν Τίτιον Σταυρὸν τὸν Σωτήρος, ὁ ὁποῖος ἐδωρήθη ἀπὸ τὸν αυτοκράτορα Ἀλέξιο Κομνηνὸν πρὸς τὸν ἱερεὺς τῆς μονῆς τοῦ ὁσίου Χριστοδούλου. Μὲ τὸν Τίτιον εὐλόα αὐτὸ γίνεται ὁ Μέγας Ἀγιασμὸς καὶ κατόπιν χωρὶς νὰ γίνῃ, ὅπως σὲ ἄλλα νησιά, κατὰδυσις στὴ θάλασσα, γίνεται μεγάλη λιτανεία ὅπου πρωτοστατεῖ ὁ ἡγουμένος. Ὁ ὅλος θεωροῦν καθήκον τους μετὰ τὸ πέρας τῆς ἐορτῆς νὰ ἐπισκεφθοῦν τὸν ἡγουμένον καὶ νὰ τοῦ προσφέρουν κάποιο δῶρον.

Οἱ Δωδεκανήσιοι θεωροῦν ἀμαρτίαν νὰ ρίξουν στὰ χωράφια τὸν Μεγάλον Ἀγιασμό, ὅπως γίνεται ἀλλοῦ. Πίνουν μόνο καὶ ρίχνουν καὶ στὶς στέρνες, φυλάιν δὲ τὸν ὑπόλοιπον καὶ εἰκονίσματα γιὰ περριπτοὺς ἀσθενεῖς, ὅποτε τὸν μεταγγίζουν ὡς ἀξέλητον πάσης νόσου. Στὴν Κάρπαθο, στὰδων ἀγίασμο καὶ στὰ πιδάρια τῶν κρασιῶν γιὰ νὰ μὴ ζυγνῶν, στὴ Νίσυρο μάλιστα ἐάν ποτὲ πέσῃ στὴ στέρα κάποιος ποντικός ἡ κανένα φίδι ἢ ἄλλο ζῷον θεωροῦνται ὡς ἀκάθαρτα, οἱ χωρικοὶ ρίχνουν στὴ στέρα ἀπὸ τὸν Ἀγιασμό τῶν Φωτῶν ποὺ ἔχουν φυλάξον καὶ κατόπιν πίνουν ἀσφαδὰ ἀπὸ τὴν στέρα γεμάτοι πεπὶθρησθαι ὅτι δὲν θὰ πάθουν τίποτε.

Τὴν παραμονὴ, ὅταν γίνεται ὁ μικρὸς ἀγίασμος, ὅλοι κρατοῦν ἀπὸ ἕνα κερί ἀναμμένο. Τὸ φῶς αὐτὸ ποὺ ἀκούσε ὅλες τὶς εὐχὲς τῆς λειτουργίας θεωρεῖται ἀγίασμένο καὶ γι' αὐτὸ σὲ μὲν Νίσυρο τὸ παίρνουν σπῆτι καὶ ἀναθῶν μ' αὐτὸ τὸ καντήλι τῶν εἰκονισμάτων, παίρνουν δὲ ἐπίσης καὶ ἕνα φαναράκι μὲ τὸ φῶς αὐτὸ καὶ στὰ χωράφια γιὰ νὰ φωτισθοῦν καὶ αὐτά. Στὴν Κάρπαθο πάλι οἱ ζευγάδες φέρνουν στὸ σπίτι τὸ ἀναμμένο κερί ποὺ κρατοῦσαν στὴν ἐκκλησία, καὶ τὸ βένουν στὰ κέρατα τῶν βοδιῶν τους γιὰ νὰ φωτισθοῦν καὶ νὰ τραθοῦν ἴσια.

Τὰ κάλαντα τῶν Φωτῶν, ποὺ τραγουδοῦνται στὴν Κάρπαθο, στὴ Σύμη —ἴσως καὶ ἀλλοῦ μὲ μικρὰ παραλλαγὰς— εἶνε πρωτότυπα. Εἶνε γραμμένα στὴν καθαρεύουσα καὶ θεωροῦνται ὅλη τὴ Δημογραφία γιὰ νὰ καταλήξουν στὸ ἀπώτερον τοῦ Ἀδάμ, στὴν ἐνσάρκωσιν τοῦ Θεοῦ γιὰ νὰ τὸν λυτρώσῃ. Ἡ δὲ μερικὰ ἀποσπάσματα τους:

Καλημέρα πάντες οἱ ἀδελφοί
Ἀκούσατε τὴν σημερινὴν ἐορτὴν
Καὶ τὴν ἐορτὴν τὴν δεσποτικὴν
Ἐν ἀρχῇ ποὺ ἔκαμεν ὁ Θεός.
Ἐκαμε τὴν γῆν καὶ τὸν οὐρανὸν
Ἀπώτερον δὲ πάλιν ἀπὸ αὐτῶν
ἔκαμε τὰ τέκνα καὶ τὰ φυτὰ

Τρίτον δὲ καὶ πάλιν ἀπὸ αὐτὰ
ἔκαμε τὸ φῶς ποὺ ἐφώτισε
Τῆς ἡμέρας ἔκαμε μὲν τὸ φῶς
Τὸ δὲ σκότος ἔκαμε τῆς νυκτός.
Τέταρτον δὲ πάλιν ἀπὸ αὐτῶν
ἔκαμε τὴν θάλασσαν τὰς πηγὰς
τὸν μέγαν Ἰορδάνην καὶ ἄλλας πολλὰς.

Ἀφοῦ περιγράψῃ ἔτσι ὅλες τὶς ἡμέρες τῆς Δημογραφίας φθάνει τέλος στὸν Ἀδάμ καὶ τὴν προπατορικὴν ἀμαρτίαν:

Ὁ Ἀδάμ καὶ ἡ Εὐὰ ἡμάρτησαν
καὶ τὴν ἀμαρτίαν δὲν ἄφησαν.

Καὶ ὁ Ἰησοῦς ὁ φιλόανθρωπος
ἦρθεν εἰς τὴν γῆν ὡσπερ ἄνθρωπος
διὰ νὰ λυτρώσῃ πάντας ἡμᾶς...

Καὶ νὰ σαρκωθῇ ἀπὸ γυναικὸς
Ὁ Θεὸς τῶν ὁλῶν καὶ πλαστοουργός.

Ἄλλος τύπος καλάντων περισσότερο λαϊκὸς ἀλλ' ὅχι λιγώτερο ἐκτεταμένους εἶνε ὁ ἀκόλουθος:

Λοιπὸν, παρακαλοῦμε σὰς ἄν ἴσως καὶ κοι-

Μὲ προθυμία ἐμπήσετε καὶ μὲν ἄγροι-

Τὰ Θεοφάνεια νὰ σὰς πῶ, νὰ σὰς καλοκαρ-

Παινέματα χαρμόσυνα σήμερα ἄς χοροῦμε.

Σήμερον εἶνε τῶν Φωτῶν καὶ ἡ μεγάλη μέρα.

Εἶνε τὰ Θεοφάνεια ἀνθρώπων σωτηρία.

Ποὺ κατεδέχθη ὁ Χριστὸς χωρὶς νὰ ἔχη γοῖα.

Στὴ Γαλιλαία ἦτονε καὶ ἦρτε στὸν Ἰορδάνην

γιὰ νὰ λάβῃς βάπτισμα ἀπὸ τὸν Ἀγ. Γεώργιον.

—Ἐγὼ μαι δοῦλος σου, Χριστέ, καὶ πῶς νὰ

τὴν ἄχραντὸ σου κεφαλὴν ἡ πῶς ἡμιπῶ νὰ

Νὰ μὴ καοῦν τὰ χέρια μου ὡσὰν κερί καὶ

Καὶ ὡς ἀγγιστὸν ὁ Πρόδρομος τὸ δεξιὸν τοῦ

Θάμα μεγάλο ἔγινε σ' ὅλη τὴν οἰκουμένη,

Οἱ οὐρανοὶ ἐσχισθηκαὶ καὶ ἐβῆκε περιστέρα

Ἄγιο Πνεῦμα ἦτονε καὶ ἦρτε νὰ μαρτυρήσῃ

πῶς ὁ Χριστὸς γεννήθηκε σ' Ἀνατολὴν καὶ

Ἐκτός δὲ ἀπὸ τὰ διάφορα ἐθίμα καὶ τὰ

πρωτοτύπα κάλαντα ποὺ ἀναφέραμε ἡ Δωδε-

κανήσος εἶνε γεμάτη ἀπὸ παραδόσεις σχετι-

κές μὲ τὰ Φώτα.

Στὴν Κάρπαθο, λ.χ., ὑπάρχει παράδοση

ὅτι οἱ διάφοροι καιροὶ μαλλάνουν τὶς παρα-

μονές τῶν Φωτῶν ἀνταγωνίζονται ποῖος θὰ

νικῇ καὶ θὰ κατορθώσῃ νὰ ἐκφύγῃ μαζὶ μὲ

μὲ τὸν Χριστὸ. Διότι ὅπως τὸ περὶ τὴν

φύσιν κατόπιν ἐπὶ ποῦ, Στὴν πάλιν αὐτὴ

περὶ ἐπικρατήσεως νικᾷ, λέγουσιν, συνήθως ὁ

Λεβάντες καὶ τότε φουὰ ὅλο τὸ Γενναῖον.

Στὰ τὰ Δωδεκάνησα πιστεύουν ἐπίσης

ἀκράδαντα στὴν ὑπαρξὴ καλικοτάδων γιὰ

τοὺς ὁποῖους διηγουμένη διάφορες ἱστορίες.

Τὰ ὀνόματα ποὺ τοὺς δίδουν εἶνε διάφορα.

Στὴν Κάρπαθο τοὺς ὀνομάζουν Κανήδες καὶ

πιστεύουν ὅτι εἶνε παιδιὰ ποὺ εἶχαν τὴν ἀσέ-

θεια νὰ γεννηθοῦν τὸ Δωδεκαήμερον, πρὸς τι-

μωρίαν δὲ τῆς θεοηλίας αὐτῆς τῶν ἁγίων

ἡρώων, ἐναρμόνισαν καὶ χρόνῳ τὶς ἡμέρας

αὐτὰς καὶ προσπαθοῦν νὰ εὐαφίσουν τοὺς ἀν-

θρώπους λερώνοντας τὰ πρόφια, ἀπαρνώντας

τὰ πιδάρια καὶ περρίζοντας τὰ παιδιὰ. Συ-

νήθως καταβάνουν ἀπὸ τὰ ἀνακαταβάνεις,

τὶς καπνοδόχους δηλαδὴ, καὶ γι' αὐτὸ οἱ προ-

νοητικὲς μητέρες δὲν ἀφίουν τὶς ἡμέρας αὐ-

τὲς τὰ παιδιὰ τους νὰ καθάινται κοντὰ στὸ

τῆς γιὰτι καὶ ἀνὰ τὰ ἐγγύσιον μόνον οἱ κά-

νηδες, θὰ μελανιάσουν. Καμμιά φορὰ ἐπιχει-

ροῦν νὰ μὴν ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς οὐλῆς καὶ γι' αὐ-

τὰ οἱ Κάρπαθιοι τρέφουν μαῦρον κόκκορα ἢ

μαῦρον σκύλο, ποὺ ἡ παρουσία τους ἀπομακρύνει

τὰ λαβερὰ αὐτὰ ὄντα ποὺ εἶνε κοντὰ σὸς μὴ

σπιθαμὴ καὶ μαλλιαρά.

Στὴ Ρόδο τοὺς φαντάζονται καὶ κουτσὰς καὶ

τοὺς ὀνομάζουν Κούσους. Τὴν χαλκότητά τους

τὴν ἀποδίδουν φαίνεται στὴν ὑπαρξὴ σκαθάρων

ποὺ φαλιάζουν στὰ πόδια τους καθὼς ἀφίειν

νὰ ἐνοηθῇ ἡ ἀκόλουθη διήγησις ἡ ὁποία δει-

χνεῖ καθαρά πόσον ἰσχυρὰ εἶνε στὴ Ρόδο ἡ

πεποίθησις στὴν ὑπαρξὴ τῶν παραδόξων αὐ-

τῶν πλασμάτων.

Ἐνὰς παπᾶς ἐπιστρέφοντας σπῆτι τοῦ τὸ

δειλινὸ, ἀκούσε νὰ φωνάζει:

—Κάου μιά.

Σὲ λίγο ἡ ἴδια φωνὴ ξανακούσθηκε!

—Κάου δυό!

Ὁ παπᾶς κατάλαβε ὅτι κίπου θοισκόταν

καλικοτάδους καὶ πρὶν ἐκείνους προλάβῃ νὰ

τῇ «Κάου» τοῖς ὄχι ὡρῆς καὶ τὸν συνέλαβε

αὐτὸν τὰ δασὰ του μαλλιά. Ὁ Κάους τοῦ ἐ-

βόησε τότε τὸ γνωστὸ καλικοτάδιστικόν

ἔνιαν:

«Στοῦπος ἡ μολύβος!»

Ὁποῖος ἀπάντησεν «Στοῦπος», εἶνε χαίμε-

νος ἀνθρώπος. Ὁ καλικοτάδους τὸν κατα-

σπασάσκει, Ὁποῖος ὅμως ἀπάντησεν «Μόλυ-

βος», ἀντίσπεται.

Ὁ παπᾶς ἔδωσε τὴν σωστὴν ἀπάντησιν «αὶ ὁ

30.- Ο ΝΙΣΑΒ ΕΞΗΓΕΙ...

Βλέποντας ὁ Νισάβ, ὅτι οἱ ἐξηγήσεις ποὺ εἶδε ἐπὶ ὧρα τώρα, δὲν ἦσαν ἱκανεῖς νὰ δώσουν στὸν ἄμοιρο εἰδικὸν γνώσεων Πανσῆρ, νὰ καταλάβῃ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖον οἱ ἐπιστήμονες τοῦ 2940 ἐμελέτησαν καὶ ἐπέτυχαν τὴν δι' εἰδικὸν ἡλεκτρομαγνητικὸν ὑπερτηλεσκοπικὸν παρακολούθησιν γεγονότων ποὺ παρελθόντος, σταμάτησε ξαφνικὰ καὶ εἶπε μὲ καλωσύνη στὸν πρῶτον δημοσιογράφον:

—Νοιώθω πῶς σὲ κοῦρασα, ἀγαπητέ μου, ἀρκετὰ μὲ πράγματα ποὺ εἶνε εὐνόητα νὰ μὴ γίνωνται ἀντιληπτά ἀπὸ ἕνα ἄνθρωπον ποὺ ζῇ ἀκόμα χίλια χρόνια πρὶν ἀπὸ τὴν ἐποχὴ μας. Ἀς ἀφήσωμε, λοιπὸν, τὸ ἐπιστημονικὸ μέρος τοῦ ζητήματος καὶ ἀκούστε τώρα μὲ λόγια ἀπλά πῶς οἱ σημερινοὶ ἄνθρωποι μποροῦν θαύματα νὰ παρακολουθήσουν καὶ γεγονότα ποὺ συνέβησαν σὲ προϊστορικὰ ἐποχὰς ἀκόμα...

Καὶ ὁ σοφὸς καθηγητὴς, ἀφοῦ ἀνεκάθισεν καλύτερα στὴν πολυθρόνα του, ἀρχίσει μὲ ἀργὴ σιγανὴ φωνή:

—Κάθε ἑρᾶς, ὅταν χάνωνται καὶ οἱ τελευταῖες ἀκτίνες τοῦ ἡλίου, ἀρχίζουν στὸν οὐρανὸν νὰ κρυφομυλῶνται τὰ ἀστέρων. Κάθε ἀστὴρ στέλλει τὰ μηνύματά του στοὺς μακρινούς ἀδελφούς του. Οἱ αἰσθήσεις μας προσπαθοῦν νὰ συμπετάσθουν στὶς μυστικὰς αὐτὲς συζητήσεις, ν' ἀκούσουν τὸν μύθρον τῶν ἀστερικῶν ἀκτινοβολιῶν. Ματαίως δὲμως. Μόνον οἱ παλμοὶ τοῦ φωτὸς τῶν φθάνουν ἴσως μας. Θὰ ρωτήσετε ἴσως τώρα, τί μᾶς φέρνουν οἱ ἀκτίνες ποὺ μᾶς ἔρχονται ἀδύακτα, ἀφοῦ δισκοῦν ἐπὶ ἐπὶ, ἀόαντες καὶ χιλιετηρίδες, τοὺς δρόμους τοῦ Ἀπείρου;

Ὁ Νισάβ σταμάτησε γιὰ μὴ σιγῇ, σὰν νὰθελε ν' ἀντιληπθῇ τί ἐντύπωση ἔκαμαν τὰ ὅσα ἔλεγε στὸν πρῶτον δημοσιογράφον, ποὺ τὸν ἐκτύπησε μ' ἀπορία, καὶ μετὰ συνέχισε:

—Οἱ ἀκτίνες λοιπὸν αὐτὲς, τὸ φῶς αὐτὸ νὰ ποῦμε τῶν ἀστέρων, ποὺ φθάνει σὲ μᾶς, ἀγαπητέ Πανσῆρ, δὲν μᾶς φέρνει τὴν εἰκόνα τοῦ παρόντος, ἀλλὰ τὴν μελαγχολικὴ φωτογραφία τοῦ παρελθόντος. Εἶνε τὰ καμικά φαντάσματα τῶν νεκρῶν τοῦ οὐρανοῦ, ποὺ σέδνουν στὸ σκοτάδι τοῦ χρόνου.

—Μὰ, καὶ τί σχέσι ἔχουν οἱ εἰκόνες τῶν ἀστέρων, ποὺ μᾶς φέρνουν οἱ ἀκτίνες ποὺ λέτε, μὲ γεγονότα τῆς γῆς; παρετήρησε δειλά.

—Τὴν ἐξῆς, ἀγαπητέ μου, ἀπήντησε μὲ χαμόγελο ὁ Νισάβ: «Ὅπως τὸ φῶς τῶν ἀστέρων ἔτσι καὶ τὸ φῶς τῆς Γῆς μᾶς περικυκλᾷ στὸ ἀπείρο τὴν ἱστορίαν τῆς ἀνθρώπου ποτὴς τῆς παρωχημένης ἐποχῆς κατὰ τὴν ὁποία ὁ ἀνθρώπος δὲν εἶχε ἀκόμα ἐγκαταστάθῃ ἐπάνω στὸν πλανήτη μας. Ἐχέτε, βέβαια, ὅτ' ὅλοι σὰς ὅτι τὸ φῶς διατρέχει τὸ ἀπείρον μὲ ταχύτητα 300.000 χιλιόμετρων τὸ δευτερόλεπτον. Μιά φωτεινὴ ἀκτὶν, λοιπὸν, ποὺ ξεκινᾷ ἀπὸ τὴν Γῆ στὰ 2890 κί' ἐφθάσε στὴν Ἀφροδίτη μετὰ 25 χρόνια, δηλαδὴ στὰ 2915. Μονάχα μὲ μὲρα ἐπιστρέφει πάλι σ' ἐμᾶς, ὥστε νὰ μᾶς παρουσιάσῃ τὸν κόσμον ὅπως ἦταν ἐδῶ καὶ πενήντα χρόνια. Οἱ ἀκτίνες ἡλικιωμένοι, δηλαδὴ, μποροῦν νὰ δοῦν τὸν ἐαυτὸν τους, μὲ τὸ ἡλεκτρομαγνητικὸν ὑπερτηλεσκοπικόν πάντοτε, νὰν παῖδι. Καὶ ἵπποδον ἀκόμη νὰ ἴδωσιν, ἀνὰ κινιματογράφον, τὶς μορφὲς τῶν γονέων καὶ τῶν παλῶν τους γνωρίμων, ποὺ ἔχουν πεθάνει ἀπὸ καιρὸν...

—Ἀρχίζω νὰ καταλαβαίνω, μουρμουρίζω μὲ κάποιαν ἀχρότητα στὸ πρόσωπό τὸ Πανσῆρ.

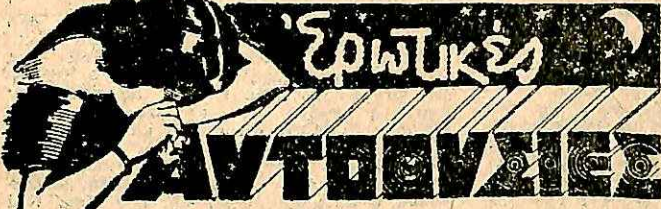
ΘΑΝ. ΓΙΑΝ.

Κάους τὸν ἀκολούθησε σὰν ἀρνί.

Ἐτοῖς ἐφθάρουν στὸ σπῆτι τοῦ ἱερέως, Ἐκεῖ ὁ παπᾶς ἐπύρωσε ἕνα ξύλο καὶ ἀφοῦ ἐβγάλε ἀπὸ τὸ πόδι τοῦ Κάους ὅλα τὰ σκαθάρια ποὺ ἐφώλιαζαν κοντὰ, τὸ ἔβαλε μὲ λαδί καὶ τὸ γιάτρεψε. Τὸν ἐρώτησε ἀκόμη ἀπὸ ποῦ ἦρθε καὶ ὁ Κάους τοῦ ἀπολόγησε ὅτι ἦρθε μέσα σὲ μιά κυνόφλουδα ἀπὸ τὴν Τῆλο.

Στὰ Φώτα ὁ Κάους χαθῆκε. Μὰ δὲν ἔχασε τὸν παπᾶ, τὸν εὐεργέτη του. Μόλις ἐφθάσε στὴν Τῆλο, τοῦ ἐπέτελε ἕνα πιδάρι μὲλ καὶ τὸ πιδάρι αὐτὸ σὺνεται ὡς σήμερα στὸ σπῆτι τοῦ παπᾶ καὶ ὀνομάζεται πιδάρι τοῦ Κάου.

Κ. Σ. ΦΑΕΛΛΟΥ

ΚΑΙ ΤΟ ΑΙΜΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ ΤΗΣ

Καταριάζεται ὁ πόλεμος, ὅτι φέρνει στὴν ἐπιφάνεια τὰ ἄγρια ἐνστικτὰ τοῦ ἀνθρώπου. Ἔτσι. Μὰ ὁ πόλεμος δίνει πολλὰς φορές ἀφορμὴ νὰ ἐκδηλωθοῦν καὶ τὰ ἀραιότερα αἰσθήματα τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς.

Πολλὰ ὑπέροχα εἰδύλλια ἔχουν φοντὸ τὶς λάμψεις τῶν λογγῶν καὶ τῶν ἐκπυροσκαρτήσεων. Ἡ δοὴ τοῦ πολέμου γίνεται κάποτε θεῖα μουσικὴ, ποὺ ἐνώνει δυὸ καρδιές.

Μέσα στὴν ἀναταραχὴ τοῦ σημερινοῦ πολέμου ἐξετυλίχθη μιά αἰσθηματικὴ σκηνή, ποὺ θὰ τὴν ἐξήλευε ὁ κάθε συγγραφέας ρομάντσου. Μαὺ τὴν διηγῆθαι συνάδελφός, ὁ ὁποῖος ἔτυχε νὰ τὴν παρακολουθήσῃ.

Ἀς διηγηθοῦμε τὰ γεγονότα ἀπ' ἀρχῆς.

ΟΤΑΝ ΕΡΧΕΤΑΙ Ο ΕΡΩΣ...

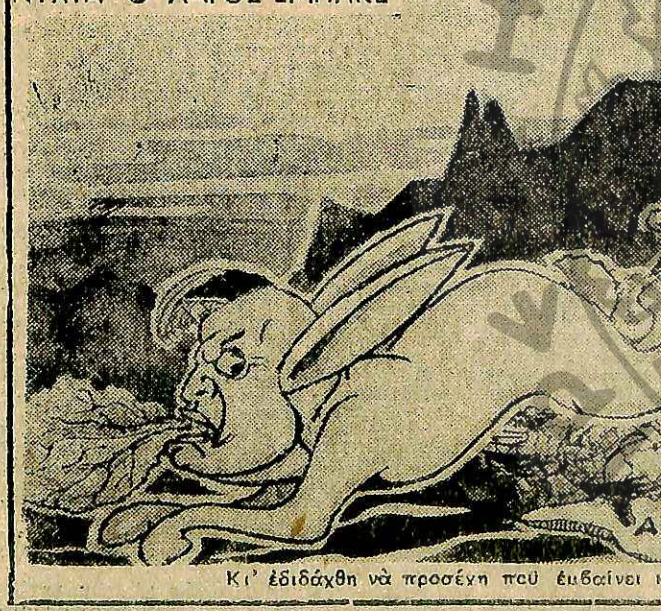
Σὲ μιά λαϊκὴ συνοικίᾳ τῆς Ἀθήνας ζῇ μιά νέα ὀρφανὴ ἀπὸ πατέρα. Τὴν λένε Χρυσά. Δουλεῖ μὲ μὲτρα στὸ σπιτάκι τῆς καὶ μὲ ὅσα δγάζει, μπορεῖ καὶ συντηρεῖ τὴν δερὰ τῆς καὶ τὸν ἐαυτὸ τῆς.

Εἶνε ὀμορφὴ κοπέλλα καὶ ὁ ὅλοι τὴν ξέρουσιν γιὰ καλὸκαρδία. Μόνο ποὺ οἱ γρηῆς τῆς γειτονιάς, ποὺ εἶνε κέρβεροι τῆς ἡθικῆς, δὲν τῆς ἔχουν συγχωρήσει ἕνα παραστράτημά τῆς, στὸ ὁποῖον παρεστράτη προ δύο ἐτῶν.

Ἡ Χρυσά ἦταν ἀρραβωνιασμένη μ' ἕνα εὐκατάστατο, ἀλλὰ λίγο ἡλικιωμένον Ἀθηναῖο. Δὲν τὸν ἀγαποῦσε, ἀλλὰ

ὅτι τὴν πράξι τῆς νέας κανεὶς συγγενὴς ἢ γνωστός δὲν τὴν ὀρεῖ σωστή. Ὅλοι καταγόρουν τὴν

ΝΥΧΙΑ Ο ΛΑΓΟΣ ΕΜΠΗΚΕ

Κι' ἐδιδάχθη νὰ προσέχῃ καὶ ἐμβλεῖν καὶ το

3ον

—'Ας τραγουδήσω λίγο τα κορίτσια, επέταξε ο 'Αλέξανδρος. Δέν ξέρω γιατί τις είχε πιάσει μελαγχολία... και τις δυο αυτές τις ημέρες... 'Αλλά η 'Ερατώ ακόμα δέν χαμογελάει.

—'Ερριξε στη θετή του ασελφή μιάν από τις στενόχωρες ματιές που της έρριχνε από τον καιρό που είχε μάθει το μυστικό της, και πού κατάλαβε πως τού ήταν αδύνατον ν' ανταποκριθώ σ' ένα αίσθημα παράξενο, κατά την δική του αντίληψη.

Η 'Ερατώ τόν εκύτταξε από τότε ειρωνικά, λές και με την ειρωνεία ήθελε ν' άμυνθώ. 'Ετσι και τώρα τού αποκρίθηκε:

—'Η Κρινώ θα είδε φαίνεται άποψε κανένα ευχάριστο όνειρο. 'Εγώ ούτε και στόν ύπνο μου έλαμψαν ευχάριστα πράγματα...

—'Ηταν όξός ο τόνος της και γιά μιά στιγμή απλώθηκε μιά ένοχλητική αίσθησι στο τραπέζι. Σέ λίγο σηκώθηκε ο 'Αλέξανδρος λέγοντας:

—'Εγώ πώς μιά δόλτα... 'Αλήθεια, πατέρα, χθές πάλι μούλειαν πώς ήρθαν κάτι νέοι από την Τεργέστη, και πώς κάτι διοργανώνουν.

—'Τ' άκουσα κι' άγώ, είπε ο γέρο - Πεφάνης. Κουταμάρες!

—'Από την Τεργέστη; έφώναξε η 'Ερατώ. Κι' η ματιά της σπληώθηκε με σημασία στην Κρινώ.

—'Εσκυψε αυτή κι' ένοιωσε την καρδιά της να σταματάει.

—'Εγινε τρελλός, έξηκολούθησε ο Πεφάνης. 'Όλοι τυχεροί. Προσπαθούν να πιάσουν φίλους με άριστοκρατικά σπιτία, ακριβόπληρώνονται από διάφορες 'Εταιρίες, και δέν κάνουν τίποτα.

—'Όλοι οι άποτυχημένοι ασχολούνται να διοργανώσουν κινήματα, είπε ο 'Αλέξανδρος λέγοντας κι' άπορρηγματικά.

—'Ενοιωσε η Κρινώ ξαφνικά τού αίμα της να παύωνται. Ένας παράξενος θυμός την έπιασε. Και έφώναξε αδόκητα:

—'Πώς μιλάς έτσι, 'Αλέξανδρε; Πού τούς ξέρεις όσους αυτούς τούς ανθρώπους; Πολλοί έπληρώσαν με τη ζωή τους την προσπάθειά τους κάτι να κάνουν γιά την έλευθρία του τόπου μας.

—'Αχά, έγέλασε ο νέος 'Επαναστάτρια βάλπω είσαι κι' εσύ άδελφούλα μου...

Φωνάζονταν να μην παίρνει σοδαρά την γνώμη της μικρή γι' αυτά τά σπουδαία ζητήματα. 'Εγύρισε και στην 'Ερατώ, και της είπε:

—'Κι' η μεγάλη συμφωνεί;...

—'Εγώ; έκανε η κοπέλλα... 'Εγώ θα ήθελα να γνωρίσω κανένα από αυτούς τούς επαναστάτες... Φαντάζομαι πως θα είναι άνθρωποι πολύ ένδιαφέροντες.

—'Η ματιά της, πολύ γαλανή, σπληώθηκε φρενιλική στην Κρινώ. Και πάλι ένοιωσε η παιδούλα πως δέν μπορούσε να υποφέρει από τη την άβυσσάτη ύποψια.

—'Επωφεληθήκε πούβουρε ο άδελφός της, και τόν ξεπροβόδισε ως την πόρτα.

Στό κατάφωτο, σπάθηκε ο 'Αλέξανδρος και της είπε πιάνοντάς την τρυφερά από τó σαγόνι.

—'Κρινούλα... Θά πώς σήμερα να έπισκεφθώ τη Ραλλού;...

—'Χαμογέλασε η κοπέλλα, κι' αποκρίθηκε πασχίνικα:

—'Όχι, είμαι θυμωμένη, γιατί μίλησε πάλι γιά τούς επαναστάτες.

—'Θά πώς; Ξανάπε ο νέος. Πρέπει να πώς να της ανταποδώσης την επίσκεψη. 'Αν δέν θέλη η 'Ερατώ, άς μην έρθω... δέν πειράζει... —'Αυτό πάει να πη, πως καλύτερα να μην έρθω, τόν διέκοψε η παιδούλα με γέλια.

—'Όπως θέλεις κατάλαβε το... Μά πές μου, Κρινώ... Νομίζεις πως θα μπορούσης να την άναγήσης σάν αδελφή σου τη Ραλλού;

—'Όχι τόσο σάν την 'Ερατώ, αποκρίθηκε γρήγορα η Κρινώ... Μά αν την αγαπάς εσύ, θα την αγαπήσω κι' εγώ μ' όλη μου την καρδιά...

Ο 'Αλέξανδρος σοβάρεψε.

—'Άκουσε με, Κρινώ, είπε. Δέν είναι άγάπη καθάυτ' ό,τι αισθάνομαι γι' αυτή την κοπέλλα... Μά νοιάζω πως είναι η γυναίκα που μου ταιριάζει... Πάντως δέν θα έιστάς καθόλου να της κάμω πρότασι... 'Εχομε καιρό, θέλω να γνωρίστ' κι' εσύ καλά μαζί της, κι' η μητέρα με τη μητέρα της. Γι' αυτό, θά πώς...

ΠΡΩΤΟ ΦΙΛΙ ΚΑΙ ΦΟΒΟΙ

Φτερουγίζει η καρδιά της Κρινώς όταν ξεκλέφτηκε τού έρατώ από την κάμαρά της. Την προηγούμενη θραύδα, πού είχε κατέβει άθωα στόν κήπο, τού πράγμα της φαίνεται φυσικό κι' άλλο. 'Απόψε όμως, ένόμιζε πως έκανε έγκλημα, πως όλοι οι τοίχοι είχαν μάτια και την έβλεπαν, πως τά δένδρα τού κήπου άναδεύονταν παραξενεμένα στό πέραςμά της. Μά, πάλι, κάτι την έσυρωχνε, μ' όλον της τó φόβο. Ακατανίκητα, να πώ.

—'Όταν έφθασε κάτω από την κληματαριά, έσκυψε στη θάλασσα.

—'Κρινώ!

—'Η φωνή του ήταν πνιγμένη από την ευσυχία. 'Επήδησε άναλαφρα στή σκάλα, και σέ μιά στιγμή έρέθηκε κοντά της. 'Η πρώτη του κίνησις ήταν να την άγκαλιάσει. Μά η κοπέλλα τραβήχτηκε άνεπαίσθητα, κι' ο Κωνσταντής της έσφιξε μονάχα τó χεράκι πού-τρεμε, φωνάζοντας της θραύγα:

—'Ηρθε! 'Αγάπη μου!... 'Ηρθε!... Είμαι ο πιά ευτυχισμένος άνθρωπος τού κόσμου...

—'Κρινώ! Δέν φαντάζεσαι πόσο φοβόμουν μη δέν έρθης...

—'Τόν εκύτταξε στά μάτια και τού είπε άπλά: —Δέ μπορέσα να μην έρθω.

Τά μάτια τού Κωνσταντή έξουδρύνονταν. Την έκάθισε στόν πάγκο, έκάθισε δίπλα της, και περνώντας τó χέρι τού στή μέση της, της είπε με παράξενα τρυφερή φωνή:

—'Κρινώ... μου χαρίζεις την άγάπη σου, κι' είναι αυτό γιά μένα η πιά μεγάλη ευτυχία που μπορούσα να άνειρευτώ... Θά σου πώ σήμερα ποιάς ακριβώς είμαι. Πρέπει, πριν δεθής με όρκο μαζί μου, σάν άρραβωνιαστικά μου, να τά μάθεις όλα... Μά, λέγοντάς σου τά μυστικά μου, δόλω τη ζωή μου στά χέρια σου. Μιά σου λέξις αστόχαστη μπορεί να με φέρει στην κρεμάλα.

—'Αν με θεωρήσις άξια να μάθω τά μυστικά σου, είπε η παιδούλα με φωνή γυναικεία και τρυφερή, πές μου τα χωρίς φόβο.

—'Ηρθε πιά κοντά της, την έσφιξε με λαχάρια έπάνω του, κι' άρχισε:

—'Αν θέλησης να παντρευτούμε, δέν σοο τάζω μιά εύκολη ζωή. 'Αγάπη σου υπόσχομαι ός την τελευταία μου πνοή, αυτό ναι. 'Αλλά δέν είμαι ο άνθρωπος έγώ που θα καθήσω ήσυχος στό σπίτι μου, περιμένοντας ν' άσπρίσουν τά μαλλιά μου, όσο τó έθνος μας εινε υπόδουλο. Κρινώ, σοο είπα ότι έσκότασαν τούς γονείς μου μπροστά στά μάτια μου. Αυτό δέν μπορώ να τού ξεχάσω. 'Ισως έχεις άκούσει πως στην Τεργέστη, όπως και στή Βιέννη, οι 'Ελληνες κινούνταν. 'Ισως νάχης άκούσει π' όνομα τού Ρήγα τού Φερραίου.

—'Δέν ξέρω αν έθασες σ' αυτά σου πώς ο 'Αλφειός 'Εταιρία, πού την όνομάζονταν 'Ελκή 'Εταιρία. Είμαι μέλος αυτής της 'Ελκή 'Εταιρίας. 'Ηρθε εδώ γιά να προπαγανδίσω την ιδέα της 'Ελευθερίας. 'Η τύχη βέλησε να όρω την ευτυχία μου, κηρύττοντας την έλευθερία... 'Η ζωή μου κρέμεται από μιά τριχία... Μιά άπρονόησις μου, μιά αστόχαστη λέξις, μιά έπιπολαστική δική σου τώρα, να πούμε, και κάποιος θα με ψαρέψη στό Βόσπορο, όπως ψαρεύουν κάθε τόσο άλλους πεθαμένους...

Στριμώχθηκε η κοπελλίτσα κοντά του, κι' ένα ριγος διέτρεψε όλο της τó κορμί.

—'Φοβάσαι; ρώτησε ο Κωνσταντής μαλακά με σοδαρό χαμόγελο. Κι' όμως πρέπει να τά ξέρεις όλα αυτά.

—'Δέ φοβάμαι, αποκρίθηκε η μικρή. Και σ' εύχαριστώ γιά τήν άπειστόνη σου.

—'Τη στιγμή που σκέπτομαι να γίνης γυναίκα μου, εινε φυσικό να σοδω άμπιστοσύνη. Θά σοο παραδώσω την ευτυχία μου στά χέρια σου... Γιατί να μη σοο παραδώσω και τη ζωή μου;

Τού εκάθισε τó χέρι στοργικά, κι' η κίνησις της ήταν σχεδόν μητρική.

—'Άκουσε, λοιπόν, Κρινώ, έξηκολούθησε ο Κωνσταντής δαλώς. 'Όταν παντρευτούμε, θάρθης βέβαια μαζί μου στην Τεργέστη. 'Εχει δέν γνωριστός με παράξενους ανθρώπους.

—'Αντρες, πού τη ζωή τους δέν τη λαογαρίζουν. 'Όλοι αυτοί μ' άγαθόμνη έμένα, και θά σ' άναψήσουν κι' εμένα. Με τόν δικό σου τρόπο όμως. Δέ λυποούνται τη ζωή μου πιά πολύ από τη δική τους. Μού άισθέτουν δύ-

σκολες δουλειές, και με θεωρούν ένα από τά πιά άξια μέλη. 'Αν θέλησι να γίνης γυναίκα μου, πρέπει να μου ύποσχεθής πως ποτέ δέν θα προσπαθήσις να μ' άποδοθήσις να κάμω τó καθήκον μου. Πώς θ' άφραϊσθής κι' εσύ στή μεγάλη ιδέα, και πώς δέν θα σέ τρομάξη η σκέψις ότι μπορεί να μείνεις γρήγορα χήρα.

Την εκύτταξε στά μάτια στό μισοσκόταδο. Οι ματιές τους συναντήθηκαν. Ζωήρη, άσπρ-αφτερή η δική του, ύψη της κοπέλλας. Και τά χείλη της ψιθύρισαν τρυμυλιαστά:

—'Θά προσπαθήσω να πανώ άξια γιά σένα.

—'Δέν ξέρω τί σκέπτονται οι δικοί σου, Κρινώ, έξηκολούθησε ο νέος. Δέν ξέρω πως έλέπουν τις κινήσεις τών πατριωτών...

—'Ο πατέρας μου κι' ο άδελφός μου, είπε η μικρή, δυσπιστούν σ' όλα αυτά.

—'Τό φανταζόμουν, αποκρίθηκε ο Κωνσταντής κι' έκαστοφίρισε. 'Ετσι δυσπιστούν οι περισσότεροι άριστοκράτες εδώ. Μά πρέπει κι' αυτοί να ένθουσιαστούν.

—'Αυτό θά τó αναλάβω εγώ, Κωνσταντή. Νά έξηρσι πάντως πως έγώ θά είμαι πάντα κοντά σου, γιατί και πριν σ' γνωρίσω συμπάθουσα αυτούς τούς νέους που ριψοκινδυνεύουν τη ζωή τους γιά τη μεγάλη ιδέα.

—'Και χωρίς να μου τó πής αυτό, μικρούλα μου, διαβάσω στά μάτια σου τη δίψα γιά την έλευθερία... Μά εσύ πρέπει να μου πής πως θά παρουσιαστός στούς δικούς σου, πως θά τούς μιλήσω γιά σένα. Θέλεις να τούς τά άμολογήσω όλα; Θέλεις να τούς πώ ότι ά-γαπιόμαστε;

—'Όχι, γιά τó Θεό, ξεφώνισε η Κρινώ. Κι' η ιδέα αυτή μονάχα την έκανε να χλωμιάσει. 'Εξηκολούθησε με τρεμάμενη φωνή:

—'Μην τó κάνης αυτό, Κωνσταντή. Χάθηκα... Ποτέ δέν πρέπει να τó μάθουν πως ά-γαπηθήκαμε... Θά με σκοτώσουν.

—'Πολύ καλά, την ήσυχασε ο νέος. 'Όποτε πρέπει να θροβή άλλον τρόπο να τούς γνωρίσω, θά φροντίσω να με παρουσιάσθω κά-ποιος κοινός φίλος... Δέν θά δυσκολευτώ. Μόνο πού θ' άργήσω λιγάκι, και πού όταν τούς γνωρίσω, δέν θά μπορέσω να τούς μιλήσω άμέσως γιά σένα... Πρέπει να φανή φυσικό. Και πρέπει ακόμα να τούς πείσω πρώτα γιά τις ιδέες μου, πριν τούς πώ ότι έπιθυμώ να γίνω γαμπρός τους. Γιατί αν δέν πεισθούν, ποτέ δέν θα βελήσουν να σέ δώσουν σ' έμένα.

Τό προσώπίκι της Κρινώς έσκυβρώπασε με μιάς.

—'Αυτό δέν τó είχα σκεφθώ, ψιθύρισε... Τώρα συλλογίζομαι πως θά θρούμε έμπόδια στην άγάπη μας.

—'Και δειλιάσεις;

—'Όχι, αποκρίθηκε γοργά η κοπέλλα. Μόνο στενοχωριέμαι... γιατί εινε τόσο όμορφη η άγάπη μου, Κωνσταντή...

—'Αν δέν δειλιάσεις εσύ, όλα θά πάνε καλά, την διέκοψε όσηπικά ο νέος.

—'Εγώ σοο όρκίζομαι πως ό,τι και να πούν οι δικοί μου, θά σ' αγαπάω πάντα.

Της έπιασε με τά δυο τού χέρια τó κεφάλι, και τήν εκύτταξε θαθεία -θαθεία στά μάτια. Τής ψιθύρισε με φωνή έροχνη:

—'Κι' εγώ σ' όρκίζομαι να σέ κάνω την πιά ευτυχισμένη γυναίκα τού κόσμου.

—'Εγείρε άργα τó προσώπο τού στό δικό της. 'Η άνάσα του τη ζύγωνε, μά αυτή τη φορά δέν τραβήχθηκε η κοπέλλα. Και τά χείλη του άπαλα στην άρχη, έπειτα όδυνηρά σχεδόν από τó παθος, εσφίξαν τά δικά της σ' ένα μακρύ φιλή.

—'Θάμνε κι' άλλο στην άγκαλιά σου σά με-θυμένη η Κρινώ, αν κάποιος θόρυβος πιάω στά κλαδιά δέν τούς έκανε και τούς δυο να πεταχτούν.

Πριν προσφθάσουν να συνέλθουν από τó φόβο, άκουσαν μία γυναικεία φωνή:

—'Μη φοβάσαστε... 'Εγώ είμαι!

Κι' η 'Ερατώ τούς παρουσιάστηκε σάν φάντασμα μπροστά τους.

—'Ερατώ! ξεφώνισε θραύγα η Κρινώ. Πώς βρέθηκες εσύ εδώ;

Την εκύτταξε στά μάτια η μεγάλη, κι' η ματιά της ήταν γιά μιά στιγμή άσπρη και κρύα σάν άστράλι. Στό τέλος χαμογέλασε κι' αποκρίθηκε:

—'Δέ μπορούσα να κοιμηθώ, κι' ήρθα στην κάμαρά σου. Είδα πως έλειπες και σκέφθηκα πως θά είχες κατέβει στόν κήπο, όπως τó συνήθεις κάμναις φορά όταν σ' πιάνη τη νύχτα η στενοχωρία... Βλέπω ότι δέ βελάσθηκα, μόνο πού αν φανταζόμουν βέβαια πως δέν εί-μαι μόνη, δέν θάόχομουν.

Τό αίμα ανέβηκε σάν πυρίνο κύμα στά μάγουλα της κοπέλλας. 'Η λαλιά της είχε κοπή από την τρομαγμένη έκπληξι. 'Ο Κωνσταντής όμως έπρόλαβε και είπε:

—'Δέν πειράζει πού έμαθε η 'Ερατώ ένα μυστικό, πού έτσι κι' έτσι θά τó μάθαινε μιά μέρα... Γιατί άφού είσαστε τόσο άγαπη-μένες...

—'Είσατε άδελφές, τόν διέκοψε η 'Ερατώ. 'Η φωνή της ήταν σκληρή, ειρωνική.

—'Αφού λοιπόν είσαστε άδελφές, δέν πι-στεύω η μεγάλη άδελφή να γέλησι με κνήν κακό στή μικρή.

—'Ισα-ίσα, θά προλάβω να γέλησι κανένα κακό, είπε η 'Ερατώ γρήγορα, δυνατά. Γιατί

δέν έσκέφθηκε η Κρινώ τί θά γινόταν αν άντι-να κατέβω εγώ, κατέβαινε κανένας άλλος; 'Εγώ είμαι πιά μεγάλη, και θά έρω τρόπο να τη σώσω, ό,τι και να γίνη. Μόνο πού έχω τó παράνομο, γιατί να μου τó κρατήση μυστικό;

Μέ δυσκολία κατάβησε να γίνη λίγο κυρία τού έαυτού της η Κρινώ. 'Επιασε τó χέρι της θετής αδελφής της, και της είπε παρακλητικά, ταπεινά σχεδόν:

—'Καλή μου 'Ερατώ, συγχώρα με... Μά κι' εγώ η ίδια δέν ήξερα πως άπόψε πόσο τόν ά-γαπάω τόν Κωνσταντή...

—'Κατεργάρα, είπε η μεγάλη. Κι' όταν σούλενα εγώ να πάμε σ' άμπελία, μούκα-νες τή δυσκολία.

—'Φοβόμουν...

—'Νά τόν συναντάς όμως τη νύχτα, δέ φο-βόσουν!

—'Όσο και να προσπαθούσε να φανή γελα-στή, η φωνή της αντίκαλυνε σκληρά.

—'Ω, 'Ερατώ, έφώνασε η Κρινώ με άγνα-νία... Μη μου κάνης τώρα παράπονα κι' εσύ. Ακόμα δέν ξέρω τί γίνεταί μέσα μου...

—'Αδερφούλα μου, είπε η 'Ερατώ προσπα-θώντας ν' αλλάξη ύφος, δέν καταλαβαίνεις πως τó παράπονο μου δείχνει την άγάπη μου;

—'Εχει έν μερει όκηρο η 'Ερατώ, είπε ο Κωνσταντής συμβιβαστικά. Και μου φαίνε-ται πως είμαστε τυχεροί νάχουμε έναν τόσο έξυπνο και τόσο θαρραλέο σύμμαχο. Κρινώ, δέν υπάρχει λόγος να κρυβόμαστε πιά από την άδελφή σου. Ναι, 'Ερατώ, την άγάπησα. 'Ετσι ξαφνικά, από την πρώτη στιγμή που σ' είδα κοντά στό ποτάμι. Σήμερα όμως εινε η πρώτη μέρα που πεισθήκαμε κι' οι δυο γιά την άγάπη μας.

—'Και πού φιληθήκατε; ρώτησε τσαχπίνι-κα η μεγάλη.

—'Και πού φιληθήκαμε, αποκρίθηκε γελα-στός ο Κωνσταντής. Βλέπω ότι δέν σοο ξε-φύγει τίποτα, έπρόσθεσε με κάποια ειρωνεία.

—'Τι σ'άς φταίω εγώ, άφού ήρθα ακριβώς τη στιγμή που φιλιόσαστε;

—'Αλήθεια; τη ρώτησε ο Κωνσταντής γε-λαστός, κυττάζοντας την στά μάτια.

—'Η Κρινώ όμως ένοιωσε και στό τόνό της φωνής του και στή ματιά του κάποια άνη-συχία. Κι' η άνησυχία αυτή την έπιασε και την ίδια. 'Αν είχε άκούσει η 'Ερατώ τά μυσ-τικά τού άγαπημένου της; 'Αν ήξερε κι' αυτή τη μυστική άποστολή του; Ανατρίχια-σε άθελα. Μά ο Κωνσταντής έπεριμενε άπάν-τησι κι' η 'Ερατώ αποκρίθηκε:

—'Δέν πιστεύω να φαντάζεσθε πως σ'ας κα-τασκοπεύα, πως κρυφάκοινα;

—'Ηκαν γελαστή κι' η δική της η φωνή, σάν τη δική του, μά η Κρινώ θά μπορούσε να όρκοιτ' πως η θετή της άδελφή δέν έλεγε την άλήθεια. Την ήξερε καλά, και καταλά-βαινε και τη ν' άλγιστη άποχώρησι στην έκφρα-σί της.

—'Ωραία! είπε ο Κωνσταντής. Λοιπόν, χα-ριτωμένα σας σύμμαχο, πάρτε τώρα την άδελ-φή σου και πηγαίνετε μέσα. Προσοχή!...

—'Επειτα, έγύρισε στην Κρινώ και της είπε σιγά:

—'Αόρτο σέ περιμένω πάλι εδώ.

—'Η 'Ερατώ έκανε πως δέν άκούσε. Πήρε τη μικρή από τó χέρι, και πωτώντας στις μύτες, έφθασαν στό σπίτι, ενώ η άρχα του Κωνσταντή γλυστερούσε άθόρυβα στά σκοτει-νά νερά.

ΜΙΑ ΤΡΟΜΑΓΜΕΝΗ ΩΦΗΝ ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΝΥΧΤΑ

—'Όλη την άλλη την ημέρα η 'Ερατώ εκύτ-ταξε στά μάτια την Κρινώ. Της χαμογέλουσε κάθε τόσο παράξενα, και τó χαμόγελο αυτό στενοχωρούσε τη μικρή και την έκανε να κοκ-κινέ. Μά και κάθε τόσο της πετούσε λέξεις στεργυλικές.

—'Αδερφούλα μου... Ξέρω πως κι' άπόψε θά πώς να τόν συναντήσης, της είπε όταν άρ-χισε να σουρπώνη. 'Εγώ θά μένω στην κάμαρά μου. 'Αλλά να με ξυπνήσης πριν κα-τέλθης. Καλύτερα να είμαι έγυμνα, γιά κάθε ένδεχόμενο.

—'Σ' εύχαριστώ, αποκρίθηκε η Κρινώ. Κι' έπειτα, έπρόσθεσε σιγά με σοδαρό χαμόγελο:

—'Κύτταξε όμως, μην έρθης κι' εσύ στόν κήπο.

—'Ενοιωσα σου, έγέλασε η 'Ερατώ. Ξέρω πως δέν θά σ' άρέση να σ'ας δώ όταν θά φιλιόσαστε. 'Αλλά, γιά πές μου, Κρινώ...

—'Ως πότε θά τραβήξουν αυτές οι μυστικές συναντήσεις;

—'Δέν ξέρω, δέν ξέρω, μη με ρωτάς, άπο-κρίθηκε γρήγορα στενοχωρημένη η Κρινώ.

—'Όχι, πρέπει να σέ ρωτήσω, έπέμεινε η μεγάλη. Γιατί εινε έπικυδνυνο αυτό τó πράγ-μα. 'ΕΞ άλλου, αν ο νεαρός σου Ιππότης έχη σοδαρό σκοπούς, δέν βλέπω τó λόγο γιάτί να μη σέ ζήτησι επίσημα.

—'Μά πώς εινε δυνατόν; Έκαμε η Κρινώ παραγμένη. Πρέπει να θροβή κάποιο πρόσχη-μα γιά να παρουσιάσθω στάς γονείς μου.

—'Αλλοιώς, εινε φυσικό ν' άπορήσουν πού με είδε και πιά η 'Ερατώ... Μπορεί νάχης έλθει σ' αυτή η 'Ερατώ... Τό πάθος σου πρέπει όκηρο σ' αυτή. 'Αλλά, θά τó σκεφθώ, και θροβή νήρηνορα...

—'Ας, θά τó σκεφθώ, και θροβή θά έρω... Νά είσαι όμως προσεκτι-

ΤΟ ΔΗΗΜΑΤΑΚΙ ΣΑΣ ΤΟΥ ΕΝΟΣ ΛΕΠΤΟΥ

Ο ΠΑΡΑΓΝΩΡΙΣΜΕΝΟΣ

—'Η κυρία Εύγενία Ρίσου δέν ήταν πολύ τρυφερή με τούς άνδρες. Τούς έβρισκε πάντοτε ελαττώματα και τα περισσοτέ-ρα φυσικά, κατά τη γνώμη της, τά είχε ο σύζυγός της ο Μάξιμος. 'Από πολλών έτών τού είχε κόψει τη μιλιά. 'Ο συζυ-γικός διάλογος είχε καταντήσει πιά μο-νολόγος. Μιλούσε φυσικά, πάντοτε η κυ-ρία Εύγενία και πάντα έλεγε τά ίδια:

—'Καμμένε. Μάξιμε, δέν μπορώ να ύπο-φέρω την μαλθακότητα σου. Δέν θά κά-νεις ποτέ τίποτε στή ζωή σου, και θά μεί-νεις πάντα ο ίδιος, άσημος και άφανής.

—'Ετσι είχαν τα πράγματα, όποτε ήρθε η κήρυξις τού πολέμου. 'Ο Μάξιμος έφό-ρεσε τη στολή του και έφυγε γιά τó μέ-τωπο. Η Εύγενία έλεγε άπαρηγόρητα:

—'Καμμένε μου Μάξιμε, πού π'ας; Δέν εί-σαι καμωμένος γιά πόλεμο!

—'Επί δέκα πέντε μέρες η Εύγενία έμει-νε χωρίς ειδήσεις τού άνδρός της και ή-ταν όλο άγωνία γιά την τύχη τού έρω-χού και άπότη Μάξιμου. Τέλος ένα πρωί όλο τó σπίτι, όλη η γειτονιά άναστατώθη-κε διαβάζοντας στις έφημερίδες μιά ήμε-ρησία διαταγή, που άφωρούσε τόν δεκα-νέα Μάξιμο Ρίσου, την έξης:

—'Απονέμεται ο πολεμικός σταυρός στόν δεκανέα Μάξιμο Ρίσου, διότι έθελουσίως έλαβε μέρος ύπερπληρωμένος σέ λίαν έπι-κινδύνους άναγνώσεις, εις μίαν δέ τελευ-ταίαν, επί κεφαλής μικρής περιπόλου συ-νέλαξε δεκαπέντε άχρηματόματα.

—'Όταν ειδικά στην καταπληκτική αυτή ειδήσι, η Εύγενία έχομωγέλασε εύχαρι-στημένα και είπε με ύπερφανεία: —'Εγώ τó έμαθα πάντα. 'Ο Μάξιμος, πού είχε ύφος ανθρώπου άσημαμένου εκρούε μέσα του μεγάλες ικανότητες και ήταν προωρι-σμένος γιά μεγάλα πράγματα.

Σέ λίγες μέρες, έντελώς άποραιοποίη-τα ο έθνικός ήρωας, Μάξιμος, επανήρχετο στή συζυγική έατία με ειδική άδεία. 'Η ύποδοξη πού τού έγινε σπιτί του ήταν άπεριγράπτη. 'Η Εύγενία τόν άγκάλια-σε με τις έκαρδιότερες έκδηλώσεις:

—'Μάξιμί μου, ήρωά μου, γενναίε μου και δοξασμένε...

—'Ο Μάξιμος τά είχε χάσει.

—'Στάσου, γυναίκα μου, Δέν είμαι οδ-τε ήρωας, ούτε δοξασμένος. Δέν έκανα τί-ποτε περισσοτέρ' άπ' ό,τι κάνουν όλοι οι στρατιώτες στόν πόλεμο.

—'Μην είσαι μετριώφρων, Μάξιμε. Είσαι ήρωας! Είσαι ο μοναδικός μου ήρωας!

Και η κυρία Εύγενία τó πιστεύε και έπλεε σέ άκέναντος ευθαμιανίας έως την ημέρα που έμαθε ότι ο άνδραγής της δε-κανεύς ήταν ο Μάξιμος Ρίσος τού 'Αν-τωνίου και όχι τού Πέτρου, πού ήταν ο άνδρας της...

Γ. ΝΑΣΟΣ

κή... Και κάτι άλλο, Κρινώ!... Προσπάθησε να μη φαίνεται τόσο έξαιρετικά χαρούμενη κι' ευτυχισμένη... Θά κινήσις την ύποψια τών δικών σου, στό λέω...

Χαμογέλασε η Κρινώ με άμηχανία... Δέν ύποπτευθηκε πως τά λόγια αυτά της θετής αδελφής της μπορούσαν να κρύβουν ζήλεια και κακία. Μά όταν μαζεχτηκαν τó έρατώ στό τραπέζι, ένοιωσε όδυνηρά πως τά θυμά-ταν, και πως τó χαμόγελο έπάγωνε στά χείλη της. Κι' ήταν τόσο άφυσική η στάσις της, στην προσπάθειά της να μη φαίνεται χαρού-μενη, ώστε η μητέρα της της είπε στό τέ-λος:

—'Δέν μπορώ να καταλάβω πιά, Κρινώ, πως αλλάζεις έτσι διάθεσι τόν τελευταίον καιρό. Σήμερα ήσουν χαρούμενη όλη την ημέρα. Τώρα φαίνεται σάν να σοο συνέβη κανένα δυστύχημα.

—'Ω, έφώνασε η μικρή με

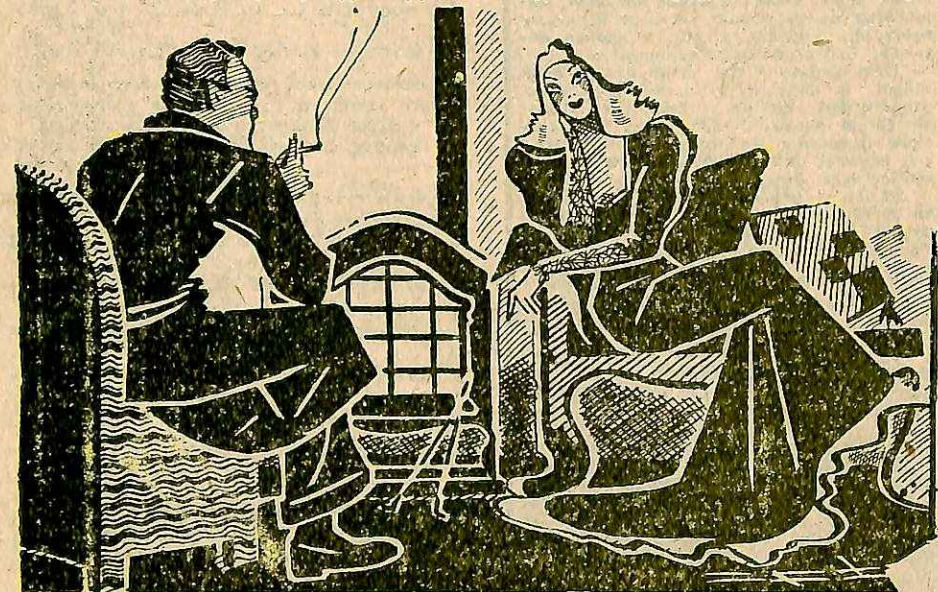
Χειμερινοί ΡΕΜΒΑΣΜΟΙ

Υπό ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

Μπροστά σε μία καλοαναμμένη «Σαλαμάνδρα» διαρκώς καύσους. Έκείνος κι' Εκείνη δνειροπολούν με τα μάτια μειοσκέλιστα. Ο αυθακίτης πυρακτώνει τις τζελατίνες της σόμπας, και σκορπίζει γύρω μία γλυκεία θαλπωρή. Το φως είνε σδυ στο — οικονομία εξ αίτίας του πολέμου, συνδυασμένη με μίαν αυθόρμητη διάθεση ήμψωτος. Μιά θαθεία χειμωνιάτικη μελαγχολία θαριλεύει γύρω. Στα τζάμια, τα δάκρυα της βροχής κυλούν απαρηγόρητα). ΕΚΕΙΝΟΣ (ύστερ' από μεγάλη, άδια, τάραχη σιγί) : Είδες λοιπόν, αγάπη μου, ότι ή σόμπα είνε χίλιες φορές προτιμότερη από το καλοριφέρ...

ΕΚΕΙΝΗ: Τι λες, καλέ;.. Η σόμπα ζεσταίνει μόνο εδώ, το χάλι... Στην τραπέζια μας όμως χιονίζει, και στην κρεββατοκάμαρά μας κυνηγάς μπρεκάτσες...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Θες να πής ότι δεν υπάρχει στο σπίτι μας «δμοιογενής θέρμαν»

σις;... Μ' αυτό, είνε τίποτε μπροστά στο κέος της φωτιάς πούχουμε μπροστά στα μάτια μας.. Η ήδονή της θερμότητος δεν είνε μόνον επιδερμική· δεν άρκει να ζεσταίνουμε μόνο· πρέπει και να βλέπουμε τη φωτιά. Η όρασις είνε μία αίσθησις πού μάς μεταδίδει εύκολώτερα τη θερμότητα. Το καλοριφέρ είνε βέβαια εύκολα, καθαριότις, πολιτισμός, δεν είνε όμως καθόλου ζέστη. Κι' άς βρίσκεται άναμμένο στο μάξιμουμ.

ΕΚΕΙΝΗ: Δεν είσαι καλά...

ΕΚΕΙΝΟΣ (χωρίς να προσέξη τη διακοπή της) : .. Αν θέλεις, μάλιστα, ούτε ή σόμπα δεν άποτελεί την ολοκλήρωση των δνείρων ενός πραγματικού αίσθητικού της θερμότητος· ή τελειότης είνε — πίστewέ με. — το τζάκι. Έκεί, μπροστά στα καύσους πού σπιθβολάνε και τρίζουνε, μπροστά στο ζωντανό πυροτέχνημα της πυρκαϊάς, ή ζέστη εισαγορεί κατ' εύθειαν στις άρτηριές του ανθρώπου. Και κάνει το αίμα του να κυκλοφορή βίαια και ζωηρά. Αυτό συμβαίνει, γιατί, μπροστά στο τζάκι, ικανοποιούνται όλες μαζί οι αίσθήσεις: Έκτος άπ' την άφή, ή όροσις γλεντάει το έξαισιο πανηγύρι του θεάματος, ή θαρραλής χαίρεται τη μυρουδιά του καμμένου ρετινιού, ή άκοή αναγαλλιάζει άπ' τούς ήχους των ξύλων πού τρίζουνε, σά να πονάνε, πριν παραδοθούν χωρίς διαμαρτυρίες στο παρανάλωμα του πυρός, και ή γεύσις άκόμα ικανοποιείται με την ελαφρά κάπνια πού φτάνει στο λα-

ρυγγα και τόν έρεθίζει θερμαντικά...

ΕΚΕΙΝΗ: Το τζάκι είνε κι' αν είνε πού δε ζεσταίνει καθόλου...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κι' όμως, ζεσταίνει περισσότερο άπ' όλα... Γιατί, περισσότερο αυτό, λιγώτερο ή σόμπα, προκαλύνει και τα δυο τούς ώρας της χειμωνιάτικης ρεμβασμούς, και φέρνουνε τα μεγάλα δνειροπολήματα του γκρίσιου στερώματος του φιλόδοχου του χιονιού...

ΕΚΕΙΝΗ: Είσαι αδιόρθωτος ρωμαντικός...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ο ρωμαντισμός είνε κάτι πού δεν δλάπτει· αντίθετα, μάλιστα, έξευγενίζει την ψυχή του ανθρώπου και δημιουργεί ποιήσι, κι' εκεί άκόμα πού ποιήσις δεν υπάρχει... (Ξαπλώνεται πιο καλά στη θαθεία πολυθρόνα του, και άτενίζει με βλέμμα τρυφερό, σχεδόν συγκινημένο, τ' αναμμένα παραθυράκια της «Σαλαμάνδρας»). Νά: Η σομπίτα μας, αναμμένη προχτές, τα Χριστούγεννα, το Νέον Έ.τος, σήμερα, τα Θεοφάνεια, ήρθε να υπογραμμίση την παρουσία του χειμάνος, και τη σημασία των εορτών... Τί χρειάστηκε γι' αυτό; Λίγος άνθρακίτης πούχε περισσέψει από πέτσι στην άποθήκη μας. Και τώρα, αυτή τη στιγμή, αυτή την ώρα, ή χειμωνιάτικη ευδαιμονία είνε πλήρης: Έδώ, μπροστά στο κόκκινο της φωτιάς πού αντισταθίζει το γκρίζο τ' ούρα νού, όλισθαίνουν, άπαλοι κι' εύγενικοί, οι

ΕΠΙΚΑΙΡΑ ΘΕΜΑΤΑ

Η ΜΕΤΑΓΓΙΣΙΣ

Με τόν πόλεμο είνε στην ήμερησία διάταξη το ζήτημα της μεταγγίσεως του αίματος. Η μέθοδος της μεταγγίσεως του αίματος δεν άποτελεί κατάκτηση των νεωτέρων χρόνων. Οι άρχαιοι Αιγύπτιοι φαίνεται ότι την εγνώριζαν. Και αν άκόμη δεν την εφηύρυσαν, είνε όμως βέβαια ότι έστ' ουσαν γι' αυτήν. Οι αιώνες περνούν, φθάνουμε στον 17ο αιώνα. Τότε — το 1639 — πρό 301 ετών—ο δόν Ροβέρτος ντε Γκαμπώ, χωρίς να γνωρίζει προηγούμενα, ύπεστηρίξε και πάλι την δυνατότητα της μεταγγίσεως αίματος προς σκοπούς θεραπευτικούς. Περιώριστη όμως στη θεωρία. Τέλος είνε εξηκριδωμένο ότι ή πρώτη μεταγγίσις αίματος σ' άνθρωπο έγινε το 1667, έκτελεσθείσα υπό ενός χειρουργού ονόματι Ντενί. Και άλλοι τόν έμμηθησαν, έπηκολούθησαν όμως δυστυχήματα, κατόπιν των όποιων διά νόμου άπηγορεύθη ή μεταγγίσις αίματος. Και έγιναν μόν και μεταγενεστέρως, λ.χ. τόν παρελθόντα αιώνα άπόπειροι έπαναλήψεως της μεταγγίσεως, οι άποτυχίες όμως πού έσημειώθηκαν υπήρξαν ή αίτία της εγκαταλείψεως της.

Η μεταγγίσις του αίματος επέτρωτο να θριαμβεύση επί των ήμερών μας. Έπρεπε να εξουδετερωθούν πολλοί και διάφοροι κίνδυνοι: Ο κίνδυνος της βρομβώσεως του αίματος κατά το στάδιο της έπεμβάσεως. Ο κίνδυνος της μεταδιδάσεως, μαζί με το αίμα, μεταδοτικών νοσημάτων. Ο κίνδυνος εισαγωγής άέρος μέσα στις φλέβες. Τέλος ο κίνδυνος του άσυμβιβάστου μεταξύ του αίματος του δότη και του άσθενούς.

Σήμερα όμως τα ζητήματα της μεταγγίσεως του αίματος από τόν ένα άνθρωπο στον άλλο έχουν όριστικός λύση χάρις στις προσόδους της έπιστήμης και τις κατακτήσεις της υγιεινής και έτσι ούδεις κίνδυνοι γεννάται.

Είς χιλιάδας δε άνέρχονται σήμερα έκείνοι, πού έχουν σωθή χάρις στην εγκαίρη μεταγγίσις αίματος. Επί τη εύκαιρία άς σημειώθ, ότι ένας άνθρωπος στον όποίο γίνεται μεταγγίσις αίματος, δεν σημαίνει ότι έφεξης θα ζή με το αίμα του δότη. Τα έρυθρα αίμοσφαίρια του τελευταίου αυτού, γοήγορα θα έξασφισθούν. Ο οργανισμός άφομοιώνει τελείως το δάνειο!

ΣΟΝΑΟ

ΤΙ ΕΙΝΕ ΕΥΤΥΧΙΑ

—Δεν θα μπορέσης, άνεπιέ μου, να καταλάβης τί είνε ευτυχία, παρά μόνο άφού παντρευθής.

—Άλήθεια, θείε μου;

—Ναι, παιδί μου... αλλά τότε... θα είνε πολύ άργά!

νεις και μόνη σου: Σήμερα έμείς, εδώ, μπροστά στη σόμπα· αύριο άλλοι σε άλλη σόμπα — κι' έμεις στάχτη... Κι' ύστερ' από χρόνια, ή αδιακρίσία του ανθρώπου του μέλλοντος· θάρρη ν' άποσπάση άπ' τα σπλάχνα της γής το χειμερινό περιβάλλον μας, τα δέντρα μας, τη σκόνη των σκελετών μας, τη σκιά των καλοκαυμένων δνείρων μας — με τη μορφή του ανθρώκινου, πού θα πυρακτώθ στη σόμπα της έποχής, για να ζεστάνη τούς ανθρώπους της, σαν και μάς.

ΕΚΕΙΝΗ: Μ' έμπλεξες, με ζάλισες, με στενοχώρησες... Πάμε πιά!

ΕΚΕΙΝΟΣ (ήσυχος) : Η σόμπα φταίει... Οι χειμερινοί ρεμβασμοί σ' αυτήν όφειλονται... Και, μαζί μ' αυτούς, ή, καλύτερα, εξ αίτίας τους, ή πλήξη σου, ή ζάλη σου, ή στενοχώρια σου...

ΕΚΕΙΝΗ: Ένας λόγος πάρα τάνω, τότε, για να προτιμή το καλοριφέρ.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Άς το προτιμάς όσο θές... Καλοριφέρ δεν υπάρχει σήμερα· υπάρχει σόμπα, μ' όλα της τα επακόλουθα... Νά ευχαριστήσης το Θεό πού ο πόλεμος έπέβαλε σε σένα μόνο τούς χειμερινούς ρεμβασμούς της...

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Έπιστολή προς Μπενίτο

Η Σουσου άπέθανε άδικως. Και άπέθανε πού πάντων άκαίρως. Το άντελήφθη μόνον ε.αν πρό καιρού, κυπιοι μελαγχολικών άπάγευμα, συγκινημένους λίαν από το τραγικόν γεγονός· περιέγραφα τόν δραματικόν θάνατον και την κηδείαν της.

Όταν έβόλα την λέξη «τέλος» κάτω από το τελευταίον κομμάτι της είπα δόξα σοι ο Θεός, θα ήσυχάσω εγώ και ή άναγνώστη μου. Άλλά φεθ! εγώ μόν ήσυχάσα, οι άγαπητοί και άνεκτικοί μου όμως άναγνώστη και πρό πάντων οι άναγνώστριες το έπλησαν κατάκορδα το πράγμα. Άλλοι μου έστειλαν συλλυπητήρια. Άλλοι συγκινητικές έπιστολάς. Άλλοι και άλλες ζωηρά παράπονα. Άλλά οι περισσότεροι μου άπύθνησαν ζωηρότατες διαμαρτυρίες. Ήθελαν άκόμη Σουσου! Και Σουσου μάλιστα έπικαιρον. Άνάμεσα στα άπειρα γράμματα πού έπληρα ξεχωρίζω το πιο χαρακτηριστικό. Το δημοσιεύω παράκατω χωρίς την άδειαν της άγνώστου άνωγνωστίας, την όποιαν μάλλον συγχάρω για τόν θαυμασμόν τούπον με τόν όποιον κατάφερε να άπομνησθ το ύφος της έδδόου πυρροδούσας τού Μπύθουλα. Χωρίς να θέλω, πώς θεού, να πώ ότι ή άναγνώστριά μου έχει καμιάν έστω και μακροήν συγγένειαν με την μεγάλην μου Σουσου, δεν μπορώ να άπορνώω ώστόσο τόν πειρασμόν να της παραστήρισω ότι με συνεκίνησε τόσο το γράμμα της σαν να προήρχετο από την ίδια την ήρωίδα μου.

Το γράμμα είνε γραμμένο έκ μέρους δθην της Σουσου, διαμαρτυρούμένης για τόν θάνατόν της, εις ήμέρας και στιγμάς τόσο μεγάλες· Μπύθουλα λοιπόν:

«Πωχέ άνθρωπε!...

Τόσον πλέον θαρείς σού έγινε, ώστε άπεφάσις να με άυτοκτονήσης εις τοιαύτας μεγάλες ήμερες όπου διερχείαι ο κοινός και όπου όλοι ομιλούν διά τόν παχόν μου φίλον Μπενίτο Μουσολίνι; Έγώ ήθελα να ζήσω άκομη καθόσον ουκ έώ με καθεδεν το θούο παιον τού Μουσολίνι, τού σαχλεύ, ο όπ...ς έπαθε νίκες χειρότερες από τις ίδικές μου και εν τοιαύτ η άκουή. Διαιτί, λοιπόν, να ζή ο Μουσολίνι και να καταδικασώ εγώ εις θάνατον και εις σιωπήν;

Έπειδής είσαι συγγραφέας, νομίζεις, πωχέ άνθρωπε, ότι έχεις δικαίωμα να άπονήσκης τόν κόσμον όποτε σού γουστάρει, άνοητε; Έγώ, άλλωστε, το γνωρίζεις πολύ καλάς, παρ' όλον ότι άπεπειράδης εναντίον μου θύνατον, ζώ και βασίλευω και άποδίδεις σκίτσα μου εις περιόδικα και τώ θέλιον της ζωής μου «Μαντάμ Σουσου, ή πυρροδούσιναι του Μπύθουλα» άναρπάστον, και εις τα θασάρα με αναβιάζουν άλλοι συγγραφείς εις έπιθεωρήσεις, πού έξυπνότερον από τού λόγου σου, άφού έλέπουν ότι ο κόσμος με άγάπα και με άναζητεί.

Έγώ, βλάξ, είμαι πλέον θάνατος. Και δέκα φορές να με κηδεύσις, θα άπαρχώ. Και θα έμφανίζωμαι παντού και θα αναμινύωμαι και εις τα γεγονότα και πού μ' άρέσει να δημοσιεύω την άλληλογραφία μου με τόν Μπενίτο, καθότι, ως πού καλάς γνωρίζεις τού λόγου σου, άλληλογραφώ τακτικά με τού Παλάσο Βενέσια, ήγουν την ολκογένεια τού Μπύθουλα, τόν κύριον Τσιάνο, την κυρία Έντα την κυρία Μουσολίνι και τούς υίους της.

Λοιπόν, περικάλω θερμός, να έγώ εις τη φορά τα σπουδία έγγραφα πού κατέχεις και τα όποια σε πληροφωρά θα δημοσιεύω εις την «λευκήν έθελον» όπου θα έκδόση ή Ιταλία διά τόν πόλεμον με την Έλλάδα. Έσύ, πωχέ άνθρωπε, ο όποιος τόσον με ήγάπησες και εγώ σού κάμνω την τιμήν να σε

άγαπώ, βλάξ, να δημοσιεύω τις έπιστολάς μου, διά να μη ληθ ο κόσμος ότι μία μαντάμ Σουσου είνε στο χέρι τού Ψαθά και όταν θέλη την πωχάινει και όταν θέλη την πλουτίσει και όταν θέλη την άπονήσκει διά της όιας. Όλα και όλα! Τα δσα μου έχεις κάμει τά όπέμεινα άνευ διαμαρτυρίας άλλα τόν θάνατον δεν ήμφορώ να τόν γυνάωω. Με μεταχειρίζεσαι ως μία τσοκαρία και λυπώμαι περί την συμπεριφορά σου καθότι έσύ άνθρωπος εύγενής και πώς το έκανες αυτό;

Σε γλυκοσπαζόμαι ΜΑΝΤΑΜ ΣΟΥΣΟΥ

Καθυστεριόγραφον: Αναμνω την δημοσίευσιν της άλληλογραφίας μου το ταχύτερον. Και εάν καθυστερήσης, θα σού έξαπολύω τόν παχόν Παναγιωτάκην να σού ζητηση τόν λόγον και ο άνθρωπος άπαρηγόρητος διά το άπρόσπτον πού μου έκανες.

Και πάλιν σε άπαζόμαι (μεγάλη σου τιμή, βλάξ) Η ίδια Μαντάμ Σουσου

Όμολογώ ότι ή έπιστολή με συνεκίνησε. Ίδιαίτερας με συνεκίνησε ή μεγάλη τιμή των άσπασμων, τούς όποιους διά πολλούς λόγους δεν μπορώ να άναπαύωω δημοσία εις την καλήν μου Σουσου, πού έγγραφη την θαυμασιάν αυτήν έπιστολήν. Πάντως, τα έπιχειρήματα είνε πειστικώτατα και θ' άναγκασώ, άλλοι μόνον, να συμμορφώθ. Πρέπει να έχη κανείς χαρακτήρα πού δύνατον για να ήμφορή να άνθίσταται εις τας άξιώσεις τού άσθενούς φύλου. Και, δυστυχώς, εις το κεφάλαιον αυτό ο χαρακτήρ μου είνε άξιοθρήνητος.

Η Σουσου εις πείσμα τού συγγραφέως της, δεν έννοει να άποθάνη. Για την ώρα, έπέρσεν όλίγον στην άθανάσιαν, παραμεινεί, δηλαδή ως τύπος, δλοζώντανος άνεξαρτήτως τού τέλους πού της έδωκε ο εύσυνείδητος έιογράφος της. Άς άρχίσωμε, λοιπόν, από μερον την άλληλογραφίαν της με τόν Μπενίτο. Ύποβέτω ότι δεν θα στεροπά καθόλου ένδιαφέροντος.

Η Σουσου προς τόν φίλον της Μπενίτο Μουσολίνι

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΡΩΤΗ

Έν Μπύθουλα τη 2 Ιανουαρίου 1941 Μπενίτο μου, βλάξ...

Έλπίζω ότι θα ένθυμείσαι την καθυπαγομένην μαντάμ Σουσου, άλλοτε, κατόικον της όδοις Πατριάρχου Ιωακείμ, (Κολονάκι) και ήδη πάλιν πυρροδούσιναι τού Μπύθουλα. Σού έκανα την τιμήν να σε έπισκεφθώ εις τού Παλάσο Βενέσια, όμω μετά τού τας σύζυγόν μου άριστοκράτου Μηνά Καντακουζηνού, όταν πρό όλίγων ετών έκαμα εν Ιταλία τού ταξείδιον τού μέλιτος (καθότι διά δευτέραν φοράν, τότε, νιοπανόρη).

Εύρίσκεσο εις τού γραφείον σου και ένας μελανιοχίτων, σαχλός, άνήγειρε το όνομά μου και έσηκώθηκες επάνω και είπες: «Μαντάμ Σουσου; Νά παρσών ζε δού πρί». Εισήλθα. Και έσύ, πωχέ άνθρωπε, ένόμισες ότι θα πού πάρης τόν άέρα και έσηκώσες την κεφαλήν σου ψηλά και ήγριψες τούς οφθαλμούς σου και έφουσκάσες ως ινδιάνος και ένόμισες ότι μία Σουσου τρομοκρατείται από τοιαύ-

—Πορκού, μόν πώδρ, φουσκώνεις!

τας σαχλαμάρας. Κούνια πού σε εκουνει, μόν πώδρ! Το ένθυμείσαι; Έγώ άμέσως έβόλα τα φασαμαίν, σε εκυττάξω περί την κεφαλήν και τούς πόδας και έμειδίσασα ειρωνικώς, λέγουσα:

— Πορκού, μόν πώδρ, φουσκώνεις;

— Μουά; ήρώτησες.

— Τουά, βλάξ, σού άπήνησα

Και σε έχάριδσα ελαφρώς με τα φασαμαίν και σού είπα «άσεγε-δού, ζε-δού πρί, μία Σουσου Καντακουζηνού δεν τρομοκρατείται από τοιαύτα, άσείο πράγμα! Άλλού τις πόξες, μόν σερ Μπενίτο, και από πόξα δα, δόξα σοι ο θεός, έχουμε και με τού παρσάνω». Όποτε συνήλθες, έζητησες εύγενώς παρντόν και έγινामе φίλοι.

Τά ένθυμείσαι; Δεν γνωρίζω περί της μνήμης σου εάν λειτουργεί καλάς, καθότι, πωχέ άνθρωπε, έσχάτως τα έκανες μούσκαμα και άλλα έλεγες και άλλα έκανες, το όποιον, άποδείξεις ότι λίαν έπιλήσμον το μυαλό σου και ένεκα τούτου σοу έστοίχισε και γελοίοτητας και όλοι διασκεδάζουν μαζί σου. Άλλά, εγώ, άυτοπρωτών, σε συμπαθώ, καθότι δρίσκω μεγάλη όμοιότης μεταξύ μας. Και έσύ μία μεγάλη άριστοκρατία και έγώ μία μεγάλη ανομαρία και οι δύο μας, πάρε τόν ένα, κτύπα τόν άλλον, όπως λένε και οι τσοκαρίες.

Πληροφορούμαι ότι πού στενοχωρήσαι έσχάτως. Έγώ πού τα έπέρασα όλα αυτά, τα γνωρίζω και δεν δίνω σημασία. Έάν γελά μαζί σου ο πτωχός κόσμος μη δίνεις σημασία. Καθότι οι περισσότεροι άνθρωποι λαϊκοί τύποι και τσοκαρίες δεν ήμφορούν να βλέπουν άνευ κακίας έναν άνθρωπον να σταδιοδρομή και να προσεύθ. Όταν γελούν μαζί σου να άπραντας: «γελάει το μωρό, κάντε μη γελάει» όπως άπαντά εγώ και τούς στρέφεις τά νάτα.

Τα σφάλματά σου όμως πολλά και ή πολιτική σου γελοία. Καθότι έκστρατεύεις στην Άλβανία και τη καταλαμβάνεις. Πωχέ μου! Η Άλβανία είνε μία μεγάλη τσοκαρία και έσένα σού πρέπει Αγγλίες και Γαλλίες, όπως τού λόγου μου μου πρέπει Κολωνάκι.

Και τώρα επί το προκείμενον. Μανθάνα ότι στέλλεις άεροπλάνα και μελανιοχί τωνας και βομβαρδίζουν τόν λαουτζικό. Ποσώς δεν με ένδιαφέρει ο λαουτζικός και εάν τόν βομβαρδίζεις, ζεμανούθ. Άλλά έπειδής και ένταόθα εις τόν Μπύθουλα συναγερμοί και τρέχουν να κρυφτούν οι τσοκαρίες και γελοίοι πράγμα να τρέχη κανείς και να ένοχλήται σε πληροφορώ ότι το άριστοκρατικόν ήμιπόγειον τού Μπύθουλα, (το άνω πύργος και τα κάτω καταφύγια) άνήκει εις έμέ. Ένεκα πού έχω συχνάκις φορές δεισιδίας, περικάλω να μη ένοχλούμαι. Διότι εις τού άριστοκρατικόν καταφύγιον τού πύργου μου φρεκνάρει καλός κόσμος και δεν είναι καμμία ανάγκη να μάς ένοχλούν οι γενναίοι μελανιοχίτωνες την ώρα πού θα παίρνωμε το άπρέ-μιντι μας.

Όλος ο άλλος Μπύθουλας, τσοκαρίες και γυναικόπαίδα τού πτωχού λαού και οι άεροπόροι σας ζέρουν τη δουλεία τους. Άς ρίχνουν εκεί, έφόσον ανάγκη να ρίχνουν κάπου τις μπόμπες τους και δεν έπιτρέπεται να έπιστρέψουν όπως ξεκίνησαν. Όσον περί το άνακαινέν σας, τί θα λήη, ευχαρίστας αναλαμβάνω εγώ τη σύσταξιν του, αν και έσεις, χωρίς να σας κολακέω μόν πώδρ Νινι, τα καφέρμετε καλύτερα: Η άεροπορία μας έβομβάρδισε τούς στρατιωτικούς στόχους εις τόν Μπύθουλα. Εφονεύσαμεν πολλούς Μπυθουλαίους και κατεστρέψαμεν κατόικια λαϊκών τύπων. Πέντε τσοκαρίες δεν έπέστρεψαν εις τας βάσεις των». Έτσι όταν τού συντάξετε, θα σας πη ό κόσμος μπράβο και ούδεις θα σας παρεγγήση.

Άλλωστε, επαναλαμβάνω, σας τα γνωρίζετε καλύτερα αυτά.

Τό νού σας, λοιπόν, εις τόν πύργο μου. Είνε ένα σπίτι καφετί, (χρώμα της άριστοκρατίας) και με κεραμίδα άριστοκρατικά εις την όροφήν και ή στέγη σχημα μωτερό. Περικάλω τούς άεροπόρους σας να σκοπεύουν κατ' ευθείαν επάνω,

διά να εὑρίσκειται ἐν ἀσφαλείᾳ. Διότι ὅταν σκοπεύουν ἄλλου, οἱ μπόμπες θὰ πέφτουν εἰς τὸν πύργον μου καὶ ἀσκήμο πράγμα νὰ μοῦ ἐνοχλήτῃ τὴν δεξιότητά με θορύβους καὶ φασαρίες καὶ ἡμπορεῖ νὰ πεσῇ καὶ κανένας τοῖχος, ὁπότε, ἀλλοίμονον! Προτιμῶ νὰ ρίξτε εἰς τὴν Ἀ. κρότον παρὰ εἰς τὸν πύργον μου.

Λοιπόν.
Διὰ τῆς παρούσης ἐπιστολῆς, τὴν ὁποῖαν σὰς ἀποστέλλω κατεπειγόντως, ζητῶ νὰ ἐγγυηθῇτε, ἐσεῖς, ἀγαπητέ Νινῆ (μὲ τὸν μπαρόν ποῦ σὰς ἀποκαλῶ μὲ τὸ χαϊδευτικὸν σὰς) τὴν ἀκεραιότητα τοῦ πύργου μου καὶ ἀπολύτως ὑπεύθυνος τοῦ λόγου σὰς. Καὶ οἱ συναγεμιοὶ νὰ μὴ γίνωνται τὴν νύκτα καὶ ὅσον, μία κυρία καθὼς πρέπει δὲν ἡμπορεῖ νὰ ζυγνῇ μεσάνυχτα ὡσάν λαϊκὸς δροκόλαξ καὶ νὰ ἐξερχεται ἀπὸ τὴν κλίνην τῆς καὶ νὰ κατέρχεται ἀπὸ τὰ ἀνώτερα διαμερίσματά τῆς εἰς τὰ κατώτερα. Τὸ τοιοῦτον ἐνοχλήτικόν καὶ οὐδεμίαν ἐνόχλησιν ἀνεκτὴ ὑπ' ἐμοῦ καὶ κάνει καὶ κρῖον, πῶς νὰ ἐξελεθῇ κανεὶς ἀπὸ τὰ παλάτια;

Ἀναμένω ταχεῖαν ἀπάντησιν καὶ θὰ γράψω καὶ σὲν κυρία Ἐντα, τὴν σαχλή. Χαιρετισμοὺς σὲν κυρία σὰς καὶ σὲν κομητὴν Τσιάνο, τὸν κρῖον. Δὲν μοῦ ἔκανε καλὴ ἐντύπωσις ὅταν τὸν εἶδα, καθότι κουνιέται.

Μετὰ τιμῆς
(ἰδικῆ σὰς)

MANTAM ΣΟΥΣΟΥ

Καθυστατὸ γράφον. Τὸ παρὸν ἀπαγορεύεται ἀπολύτως νὰ ἀναγνωσθῇ ἀπὸ τὴν ἐλληνικὴν λογοκρισίαν. Παρεκτός καὶ ἐάν μεταξὺ αὐτῆς εὑρίσκονται κύριοι τῆς ἀριστοκρατίας.

Μετὰ τιμῆς
(ἰδικῆ σὰς)

MANTAM ΣΟΥΣΟΥ

Καὶ διὰ τὴν ἀντιγραφήν: Δ. ΨΑΘΑΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΩΝ ΦΩΤΩΝ

Στὴν ἐποχὴ τοῦ Μακεδονικοῦ ἀγώνος, κατὰ τὴν ἐορτὴ τῶν Θεοφανείων, οἱ Βούλγαροι κομιτατζήδες ἔφριξαν μέσα στὸ νερὸ τοῦ ἁγιασμοῦ τῶν Βελεσῶν, δηλητήριο, γιὰ νὰ δηλητηριασθοῦν οἱ ὀρθόδοξοι ποὺ θὰ ἐκκλησιαζόνταν καὶ θὰ ἐπίναν ἁγισμάς ἐκεῖνὴν τὴν ἡμέρα.

Εὐτυχῶς ἡ δόσις τοῦ δηλητηρίου ἦταν λίγη καὶ ἔτσι ἐσώθησαν οἱ Ἕλληνες.

Κατόπιν ἐγνώσθη ὅτι τὸ μέσον αὐτὸ τῆς δολοφονίας ἄδωκον κόσμον, τὸ ὑπέδειξε σὺς κομιτατζήδες ἕνας Ἰταλὸς ὑπάλληλος κάποιου Προξενείου τῆς Μακεδονίας!...

★
Σὲ πολλὰ μέρη τῆς Μακεδονίας καὶ ἰδίως στὴ Καστοριά, ὅταν ἔρχιναν τὸν σταυρὸ τὰ νερά γιὰ νὰ ἐγείωνται, ἐνίπτοντο συγχρόνως ἐκεῖ καὶ ὅλοι οἱ παρευρισκόμενοι Χριστιανοὶ καὶ πολλοὶ... Τούρκοι ποὺ ἀνεγνώριζαν ἔτσι τὴν δύναμιν τῆς Χριστιανικῆς θρησκείας!...

★
Ὁ Γάλλος ποιητὴς Λινερ ἦπτε κάποτε, ἀνήμερα τῶν Φώτων, ὅλο τὸ ἁγισμένο νερὸ τῆς λεκάνης μιᾶς ἐκκλησίας, ἀπλῶς καὶ μόνο γιὰτὶ εἶχε βρέξει μέσα σ' αὐτὸ ἡ ἐρωμένη του τὰ ροδοχρᾶ δαχτυλὰ τῆς!

ΠΝΕΥΜΑ

ΟΜΟΙΟΤΗΣ

— Ἰδοὺ, κύριε κόμη, ἡ εἰκόνα τοῦ γιου σου.

— Εἶνε ὥραία, μπράβο, τοῦ μοιάζει κα ταπληκτικῶς. Καὶ σὰς πληρώσει;

— Ὁχι.

— Ἐ, τότε... τοῦ μοιάζει ἀκόμη περισσοτέρω!

ΛΕΠΤΗ ΣΥΣΤΑΣΙΣ

Ὁ καθολικός, ἀφ' οὗ κατεβασάνισε τὴν ἀτυχὴ νύκτα τοῦ μετὰ τὴν ἀδεξιότητά του, τὴν ὁδηγῇ τέλος πίσω στὴ θέσιν τῆς.

— Ἀγαπάτε λοιπὸν πολὺ τὸν χορὸ, κύριε; ρωτᾷ ἐκεῖνιν.

— Ναι, δεσποίνε, πάρα πολὺ...
— Τότε... γιατί... δὲν ὑπαίτινται;

ΕΥΘΥΜΗ ΠΛΕΥΡΑ

ΥΠΟ ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Ἐπειτα ἀπὸ τὶς τελευταῖες του περιπέτειες, ὁ Πίπης ἀποφάσισε νὰ κἀνὴν μίαν κρὴ διακοπὴν τῶν ἐπιχειρήσεων, γιὰ νὰ συνέλθῃ. Τὸ σκοτάδι ὅμως ἦταν τόσο πρὸς κλητικὸν, τόσο βαθὺ καὶ τόσο γεμάτο ὑποσχέσεις, ὥστε ὁ ἥρωας μας περιώρισε τὴ διακοπὴν σὲ δύο ἡμέρας μόνον. Καὶ τὸ τρίτον ὅρατον, μολὶς ἡ νύκτα ἀπλώσει στὴν πόλιν καὶ τὰ μαύρα τῆς πέλας — ὅπως θὰ ἔλεγε ἕνας ποιητὴς — ὁ Πίπης ἐξώπλισεν τὸν ἑαυτοῦ φανερὰ, ἐφωδισμένον μὲ καλὸν ὅπλα, καὶ ἐβῆκε πρὸς ἄγρην κατὰ τῆς νύκτας. Καὶ ἡ φανερὰ τοῦ ἐπὶ τῆς φανερᾶς, γιὰτὶ δὲν εἶχε περάσει οὐτὴν μίαν ὥρην ἀπὸ τὴν στιγμὴν ποὺ ὁ Πίπης εἶχεν ἐπιχειρήσει τὴν ἡρωικὴν του ἐκκίνηση ἀπὸ τὸ στρατηγεῖον τοῦ — καφενείου ἢ «Συνάντησις» — καὶ ἐξαγούρισε γεμάτος χαρὰ καὶ ἐνθουσιασμό, γιὰ νὰ ἀναφῇ τὰ εὐτυχεῖς ἀποτελέσματα τοῦ φίλου του.

— Παῖδι, τοῖς εἶπε, ἀπόψε ἔκανα μίαν κατὰκτησιν σπουδαίαν...

Πέντε ζευγάρια ἐρωτηματικὰ μᾶτια καρφώθηκαν σὰ ἐκὰς τοῦ καὶ πέντε ζευγάρια οὐτὰν περιέμεναν τὴν ἀνακοίνωσιν.

— Τὶ κατὰφερες λοιπόν, Πίπιν;

— Μιὰ γυναῖκα θαύμα! Ὁμορφὴ, χαρὶ τωμένη, ἐξυπνὴ. Τὴν πλάνασα μὲ τὰ λόγια μου καὶ δέχθηκε τὸν ἑρώτα μου. Τὴν πῆγα ὡς τὸ σπῆτι τῆς. Μοῦ ἔδωσε μάλιστα τὸ δικαίωμα νὰ τὴν ἐπισκεφθῶ ὅποτε τὸ ἐράδω ἐκεῖ... Μένει μόνῃ τῆς. Τὶ εὐτυχία μὲ περιμένει!

— Καὶ ποῦ κάθεται ἡ κατὰκτησίς σου; ρώτησε ὁ φίλος τοῦ ὁ Πιτράκης.

— Ὁ Πίπης ἔδωσε λεπτωμενίαν πληροφορίας: δνομα καὶ ἐπιθετον, ὁδὸ καὶ ἀριθμὸν, δευτέρου πάτωμα δεξιὸν διαμέρισμα. Συμφωνηθεὶς ὥρην ἐπισκέψεως ἔπτα καὶ τέταρτον, θὰ χτυποῦσε τὸ κουδούνι τῆς πόρτας τῆς τρεῖς φορές συνθηματικῶς.

Ὅχι οὐδὲς ἐφ' ὧς καὶ τέταρτον, ἀλλὰ σὲς ἐφ' ὧς παρὰ τέταρτον τὸ ἄλλο ὅρατον, τὸ κοῦδον αὐτῆς τῆς πόρτας χτυποῦσε τρεῖς φορές. Καὶ ὅχι ὁ Πίπης, ἀλλὰ ὁ Πιτράκης ἦταν ποὺ χτυποῦσε. Μιὰ ἀληθινὰ ὥραία γυναῖκα τοῦ ἀνοίξε.

— Ἀὖτὸ εἶπες σὲς, κύριε Πίπιν, τοῦ εἶπε μ' ἕνα γλυκὸ χαμόγελο. (Φαίνεται πῶς ἡ ὥραία ἐκείνη γυναῖκα δὲν εἶχε ἰδῇ τὸν περασμένον ὅρατον τὸν πρόσωπον τοῦ Πίπιν).

— Ἀκριβῶς ὅχι ὁ Πίπης! ἀπάντησε μὲ ἕνα χαμόγελο πρὸς γλυκὸν ὁ Πιτράκης. Εἰ μὴ ὅμως φίλος τοῦ καὶ ἦρθε νὰ σὰς πῶ πῶς ὁ φίλος μοῦ δὲν εἶνε ἀξίος τῆς ἐμπιστοσύνης ποὺ τοῦ ἐδείξατε! Φαντασθεῖτε πῶς ἦρθε σὲ καφενεῖο χθὲς τὸ ὅρατον, ὅπως μολὶς χόρισε ἀπὸ σὰς καὶ μὰς τὸ εἶπε ὅλα!... Καὶ αὐτὸ κάνει κάθε ὅρατον, ἐρχεται καὶ μὰς δίνει βελτίον ἐπιχειρήσεων.

— Ἐπιχειρήσεων; ἐρώτησε μὲ ἀπορία ἡ ὥραία κυρία.

— Μάλιστα... Κάθε ὅρατον ὁ Πίπης παίρνει τὸ φανερὰν τοῦ, ἐγείναι τοῖς δρόμοις καὶ ρίχνεται σὲ ὅποιαν γυναῖκα ἔρῃ μὲ τὴν πρόφασιν ὅτι τάχα τὴν ἐξυπηρετεῖ μὲ τὸ ἡλεκτρικὸν τοῦ φῶς... Κι' ὁ στερὰ ἐρχεται καὶ μὰς τὰ λέει!

— Τὸν παληάνθρωπο! εἶπε μὲ ἀγανάκτησιν ἡ ὥραία κυρία. Καὶ τὸν πῆρα γιὰ σοβαρὸ κύριον... Καθίστη, σὰς παρακαλῶ, νὰ παρῇτε κατὰ.

Ὁ Πιτράκης ἐκάθισεν. Ἐπῆρε ἕνα λικερὰ καὶ ἀρχισε ψιλὴ κουβέντα μὲ τὴν Ἀλὴ. (Αὐτὸ ἦταν τὸ ὄνομα τῆς κατὰκτησῆς τοῦ Πίπιν). Μισὴ ὥρην ἔσπασε γιὰ νὰ συμφωνήσουν σὲ πολλὰ θέματα καὶ μάλιστα σὲ κυριώτερον: ἔγινον δύο καλοὶ φίλοι. Κατὰρ γῆσαν τὸν πληθυντικὸν καὶ μιλοῦσαν σ' ἕναν ἐνικὸν γεμῶτον ἐμπιστοσύνης.

Κατὰ τὶς ἑπτὰ καὶ τέταρτον, τὸ κουδούνι χτύπησε τρεῖς φορές.

— Αὐτὸς εἶπε ἡ Ἀλὴ. Κρῖνον εἶναι νὰ τὸν περιποιηθῶ!

Ὁ Πιτράκης κρῖθηκε πίσω ἀπὸ μιὰ κουρτίνα. Ἡ Ἀλὴ ἀνοίξε τὴν πόρταν. Καὶ μολὶς ὁ Πίπης ἀπαικόμενος μ' ἕνα γλυκὸν χαμόγελο καὶ ἕνα μουκὲτο λουλούδι.

— Καλησπέρα σὰς, ἀγαπητὴ μου, εἶπε. Δὲν πιστεύω νὰ ἀργήσῃ!

— Καθόλου, ἀγαπητὴ μου. Ἦρθετε ἀκριβῶς στὴν ὥρην σὰς. Καθίστη!

— Αὐτὰ τὰ λουλούδια εἶνε γιὰ σὰς! — Ἀ, μερὶ! Εἶπες λεπτωτάτος καὶ εὐγενέστατος. Καθίστη.

Ὁ Πίπης ἐκάθισεν. Καὶ ἡ Ἀλὴ, πάντα γελάσθ' τὸν ἐρώτησε:

— Λοιπόν; Πῶς σὰς ἐφάνηκε ἡ χθεσινὴ μας περιπέτεια;

— Εἶνε ἡ ὁριωτέρα περιπέτεια τῆς ζωῆς μου. Ὅλη τὴ νύκτα ὠνευροπολοῦσα τὸ κύμα τῆς εὐτυχίας τὸ ὁποῖον ἐπερχεται διὰ νὰ μὰς καλύψῃ εἰς τοὺς λευκοὺς ἀγρούς τοῦ!

(Φαίνεται ὅτι αὐτὴ τὴν ποιητικὴν φράσιν ὁ Πίπης τὴν εἶχε ἐτοιμάσει ἀπὸ πρὶν καὶ τὴν εἶχεν ἀποστηθεῖ γιὰ νὰ τὴν ἐξφουρνίσῃ στὴν κατάλληλὴν στιγμὴν.)

— Τὶ ὥραία ποῦ τὰ λέει! εἶπε μὲ θαυμασμὸν ὁ δὲν ἦν Ἀλὴ. Εἰσθε ποιητὴς;

— Ὅταν μὲ ἐμπνέουν καλλοῦναι ὡς ἡ ἰδικὴ σὰς, γίνονται ὁ μεγαλύτερος ποιητὴς τῆς οἰκουμένης! ἀπάντησε μετριοφρόνως ὁ Πίπης!

Ἀμέσως δὲ, ἔβαλε τὸ χεῖρ τοῦ στὴν τσέπη, ἔβγαλε τὸ ἡλεκτρικὸν τοῦ φανερὰκι, τὸ ἐκτύπησε γιὰ λίγο καὶ ἐξφουρνισεν νῆαν ποιητικὴν φράσιν:

— Πρέπει νὰ εἶμαι εὐγνώμων πρὸς τὴν θαυμαστὴν αὐτὴν ἐφευρεσὶν τοῦ ἀνθρώπου! Χάρης εἰς αὐτὸν τὸν φανὸν ἐγνωρίσθημεν καὶ ἐρωτεύθημεν ἀλλήλους. Εἶνε ὁ φανὸς τῆς εὐτυχίας μας!

— Πρέπει νὰ ἐξέρετε ὅμως — εἶπε ἡ Ἀλὴ — ὅτι σὲ κεφάλαιον τοῦ ἐρωτος, ἐγὼ ἀπαιτῶ ἀπλὴν ἐχεμύθειαν!

— Ὡ, συμφωνῶ ἀπολύτως! Ἡ ἐχεμύθεια ἀποτελεῖ τὴν ἀπαραίτητον ἐξουσίαν πρὸς ἐδραῖωσιν μιᾶς εὐτυχίας. Ἐχεμύθεια ἂν πῶς τοῦ γυναικείου...

Καὶ, προσπαθώντας νὰ κἀνὴν τὴν φωνὴν τοῦ πρὸς τρυφερὰ καὶ ὑποβλητικῇ, ἐξηκολούθησε:

— Σὰς ὀρκίζομαι ὅτι τὸν ἑρώτα μὰς δὲν θὰ τὸν ἐξέρουν παρὰ μόνον σὲς, ἐγὼ καὶ ὁ οὐρανός!

Τότε ἡ Ἀλὴ τὸν ἐκτύπησε εἰρωνικὰ στὰ μᾶτια καὶ ρώτησε:

— Δὲν θὰ τὸ πῆτε οὐτὲ σὺς φίλους σὰς σὲ καφενεῖο;

— Ποῦ καφενεῖο;

— Τὸ καφενεῖο ἢ «Συνάντησις»...

Ὁ Πίπης ἀρχισε νὰ κρινεῖν:

— Δὲν καταλαβαίνω...

— Ἐλάτε δά!... Δὲν θὰ τὸ πῆτε οὐτὲ σὲν Πιτράκη!

— Πιτράκη!... Πιτράκη!

— Ναι... Τὸ φίλο σὰς!

— Σὰς δεσφῶ ὅτι δὲν γνωρίζω κανένα Πιτράκη!

Τὴ στιγμὴ ἐκείνῃ ὁ Πιτράκης ἐθεώρησε καλὸν ν' ἀνοίξῃ τὴν κουρτίνα νὰ κἀνὴν τὴν ἐμφάνισιν τοῦ καὶ νὰ πῇ:

— Βρὲ Πίπιν! Τόσο εὐκόλως ἐξεχνᾷς τὴν φίλιν σου!

Ὁ Πίπης ἀλλάξε διαδοχικῶς ὅλα τὰ χρώματα.

— Αὐτὸ λέγεται προδοσία! ἐφώναξε. Προδοσία καὶ ἀθλιότης!

— Πῶς; Ἐρωτᾷσατε; ρώτησε μὲ ἀπορία ὁ δὲν ἦν Ἀλὴ.

— Ναι, εἶπε ὁ Πιτράκης. Ἐχομε μίαν μακρινὴν γνωριμίαν ἀπὸ χθὲς τὸ ὅρατον!

Ὁ Πίπης δὲν ἐκάθισεν περισσότερο. Κατάλαβε ὅτι τὸ κλίμα δὲν τὸν ἐσήκωνε. Ἀρπάξε τὸ καπέλο του καὶ τράβηξε πρὸς τὴν πόρταν.

— Χαίρετε! ἐφώναξε θυμωμένος καὶ ἐξουθενωμένος. Αὐτὸ ὅμως δὲν θὰ τὸ συγχωρήσω ποτέ!

Ἀνοίξε τὴν πόρταν καὶ κατέβηκε τρέχων, τὰς τῆς σκῆλας. Στὸ κεφαλόκαλο ὅμως τοῦ ἐφώναξε ὁ Πιτράκης.

— Πίπιν! Ἐξέχασες τὸν φανὸν τῆς εὐτυχίας, Πάρτον, γιὰτὶ θὰ σοῦ χρειασθῇ σὲ δρόμο. Ἀπὸ δὴ περνοῦν πολλὰ θηλυκά!

Τοῦ πέταξε τὸ φανερὰκι, ποὺ ὁ Πίπης τὸ ἀρπάξε σὲν λουκούμι. Καὶ τοῦ φώναξε:

— Καὶ ἄλλη φορά ἐχεμύθειαν! Γιὰ νὰ μὴ ξαναπάθῃς τὰ ἴδια!

Καὶ ἡ πόρτα ἐκλείσθη, γιὰ νὰ κρῖνῃ τὴν ἡρωικὴν εὐτυχίαν ποὺ εἶχε μαγευθῇ ὁ Πίπης, ἀλλὰ τὴν ἐγεύθη ὁ φίλος του.

Τὴν ἴδιαν στιγμὴν ὁ Πίπης ἐγάθη σὲν βαθὺ σκοτάδι τοῦ δρόμου, ψιθυρίζων κατάργεσιν τὸν αἰσθητικὸν τῆς φιλίας.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Ἡ ΣΟΦΙΑ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

— Τὸ πολὺ φαί σπληνιάζει καὶ τὸ λίγο μαρμαρίζει.

— Τὴν ἀποεραδιστὴ δουλειὰ μὴν τὴ φῶς γιὰ αὐρίον.

— Δὲς κρασί νὰ δῇς ἀλήθεια.

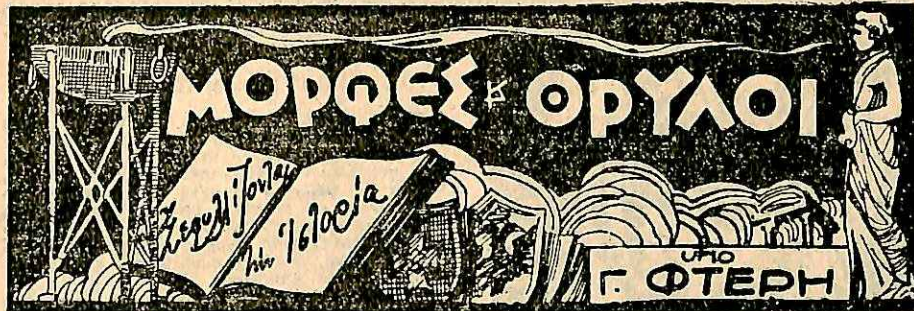
— Σὰν περάσει ἡ γιορτὴ, περιγελοῦν τὸν ἅγιον.

— Πόρταν κλείστ' ἡ, κεφάλι φυλαγμένο.

— Μ' ἕνα ὅδι δὲν γίνεται καλὸ τ' αὐτάκι.

— Βοήθα με, φτωχούλη μου, νὰ μὴ σοῦ μοιάσω.

— Ἐμπα μέσον καὶ πορέψου, κι' ἔβγα ἔξω καὶ πομπέσου.

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΚΕΛΑΪΔΟΥΣΕ

Ὁ Ἀπριλιάτικος ἥλιος καθὼς ἐχύθη ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρο, ἐγέμισε τὸ μεγάλο κοῖτωνα μὲ χρυσὸ φῶς. Ἐνα θαύμασιο γυναικεῖο σῶμα ἀνακλαδῶθη σὲ λίγο μὲ γελαστὴ νωχέλεια ὡς νὰ ζητοῦσε ἐρωτὶ καὶ χάδι καὶ κατόπιν, τρυφερῇ, γοητευτικῇ, σὰν ἀρχὴ τραγουδίου, μιὰ φωνὴ ἀκούστηκε ἀπὸ τὸ κρεβάτι.

— Ἐκοιμήθηκα περισσότερο γιὰτὶ ἐνόμιζα πῶς θὰ γυρίζεις πρὶν ἀργά. Ἐπειτα εἶνε τόσο γλυκὸς ὁ ὕπνος ἀπὸ τότε ποὺ ἐξαναγίχισες ἡ Ἀνοίξιν!

Ἡ Σκλήραινα μιλοῦσε σὲν Κωνσταντῖνον τὸν Μονομάχον.

— Καὶ ἡ ἔσθια αὐτὸ τὸν καιρὸ εἶνε ὁμορφὸς ὡς σὲ ἀρχαῖα τραγούδια. Ἐξοκλῶνται ἡ Σκλήραινα, κρύβοντας τὰ μάτια μὲ τὰ τορνευτὰ ὀλογύμνα μπράτσα τῆς, γιὰ ν' ἀποφύγῃ τὴν δυνατὴ ἀντηλία.

— Σοῦ ἀρέσει πολὺ; τὴν ἐρώτησε ὁ φίλος τῆς.

— Τόσο πολὺ, ποῦ νὰ λησμονῶ πῶς δρισκόμαστε σ' ἔσθια.

— Ἐτελείωσε, τῆς ἐφώναξε ὁ Μονομάχος, παίρνοντας τὴν στὴν ἀγκαλιά μὲ τὰ δυνατὰ χεῖρά του.

— Τὶ πράμα;

— Ἡ ἔσθια μου. Σήμερα ἦρθε ἕνα πλοῖο ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν, Γι' αὐτὸ τὸ γυρίσιν ἀπὸ τὸν πρῶτον μου περίπαιστο ἔτσι νωρίς. Κι' ἔφερα νῆαν.

— Εὐχάριστα;

— Πολὺ εὐχάριστα.

Ἡ νῆαν γυναικὴ ἀγκάλιασε τοὺς ἀθλητικούς του ὤμους μὲ τὰ χαριτωμένα μπράτσα τῆς, σὰν νὰβλεπε νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ.

Ἀπὸ τὴν πρώτην στιγμὴν τὸ εἶχε ἰδῇ μέσα στὰ λαμπρὰ του μάτια, πῶς τῆς ἔφερνε εἰδήσεις εὐχάριστες.

— Πῆς τὰ μου, τοῦ εἶπε μὲ τὴν ἀπερίγραπτα μελωδικὴν τῆς φωνὴν, ποῦ ὅταν ἄρχιζε νὰ μιλᾷ, ἔκανε ἐκείνους ποῦ τὴν ἄκουαν νὰ νομίζουν πῶς πρόκειται νὰ κεταῖσιν ἡ ἐξυπνότητά σου.

Ἐξυπνότητά σου σήμερον τὸ πρῶτον μὲ τὴν καλύτερην διάθεσιν. Σὰν νὰ περιμένα πῶς κατὰ θὰ γίνῃ. Ἐλα νὰ μοῦ τὰ πῆς.

— Ἐγείραν, πλάι — πλάι, σὲν μεγάλο κρεβάτι, μὲ τὰ χρυσοκοντημένα σκεπάσματα.

— Πάει, ὁ Θεὸς ἔδωσε, εἶπε ὁ Μονομάχος μὲ χαρὰ, καὶ γλυτώσαμε ἀπὸ τοὺς Παφλαγόνες. Ὁ εὐνοῦχος Ἰωάννης ἔσπευε πρὶν νὰ κυβερνᾷ τὸ Βυζάντιον. Ὅλη αὐτὴ ἡ δρώμικη ράτσα ἐπῆγε κατὰ διαδίου, ὡς τῆς ἔπρεπε. Ὑστερα ἀπὸ τὸν Μιχαὴλ τὸν ἐπιληπτικόν, ἦρθε καὶ ἡ σειρά τοῦ Μιχαὴλ τοῦ Καραφάτη...

— Πέθανε κι' αὐτός; ρώτησε μὲ ὄνυπο. μονησία ἡ Σκλήραινα.

— Ἐγείραν, πλάι — πλάι, σὲν μεγάλο κρεβάτι, μὲ τὰ χρυσοκοντημένα σκεπάσματα.

— Πάει, ὁ Θεὸς ἔδωσε, εἶπε ὁ Μονομάχος μὲ χαρὰ, καὶ γλυτώσαμε ἀπὸ τοὺς Παφλαγόνες. Ὁ εὐνοῦχος Ἰωάννης ἔσπευε πρὶν νὰ κυβερνᾷ τὸ Βυζάντιον. Ὅλη αὐτὴ ἡ δρώμικη ράτσα ἐπῆγε κατὰ διαδίου, ὡς τῆς ἔπρεπε. Ὑστερα ἀπὸ τὸν Μιχαὴλ τὸν ἐπιληπτικόν, ἦρθε καὶ ἡ σειρά τοῦ Μιχαὴλ τοῦ Καραφάτη...

— Πέθανε κι' αὐτός; ρώτησε μὲ ὄνυπο. μονησία ἡ Σκλήραινα.

— Ἐγείραν, πλάι — πλάι, σὲν μεγάλο κρεβάτι, μὲ τὰ χρυσοκοντημένα σκεπάσματα.

— Πάει, ὁ Θεὸς ἔδωσε, εἶπε ὁ Μονομάχος μὲ χαρὰ, καὶ γλυτώσαμε ἀπὸ τοὺς Παφλαγόνες. Ὁ εὐνοῦχος Ἰωάννης ἔσπευε πρὶν νὰ κυβερνᾷ τὸ Βυζάντιον. Ὅλη αὐτὴ ἡ δρώμικη ράτσα ἐπῆγε κατὰ διαδίου, ὡς τῆς ἔπρεπε. Ὑστερα ἀπὸ τὸν Μιχαὴλ τὸν ἐπιληπτικόν, ἦρθε καὶ ἡ

στόσο δλος δ κόσμος καταλάβαινε στην Κωνσταντινούπολη ότι αυτό δεν μπορούσε να εξακολουθήσει. "Όσο περνούσε ο καιρός, τόσο γινότανε αισθητότερη η ανάγκη ενός ανδρικού χεριού, για να κρατήσει το τιμόνι της Αυτοκρατορίας. Κάποια από τις δυο αδερφίδες έπρεπε χωρίς άλλο να παντρευτεί. "Η Θεοδώρα ποτέ δεν τώκε στο νου της, ούτε όταν ήταν νεώτερη. Τό αντίθετο συνέβαινε με τη Ζωή. Φιλάρεσκη, με ιδιουσυχρία φλογερή ως τα τελευταία χρόνια της, παντρεμένη ως τώρα δυο φορές, έπηρε την απόφαση να παντρευτεί και τρίτη. Αναζητώντας το πρόσωπο που θα ανέβαινε μαζί της στο θρόνο, ξαναθυμήθηκε εκείνον που την είχε συγκινήσει προ ετών. Τον Κωνσταντίνο το Μονομάχο. Τον αγαπούσε αληθινά; "Η Ζωή η Πορφυρογέννητη αγαπούσε, με την πρώτη ματιά, όλους τους όμορφους άντρες. Καί καθώς δεν την έφοδίζαν ποτέ τα σκάνδαλα που επροκαλούσε, έκπταζε, κάθε άντρα που της άρεσε, να τον κάμει δικό της. Για τις σχέσεις της με τον Μονομάχο, που ήταν ένας από τους ωραιότερους ανδρικούς τύπους μέσα σ' όλο το Βυζάντιο, είχαν μιλήσει άλλοτε πολύ στο Παλάτι.

Αυτόνη θάπαιρνε. "Ενας αωλικός έπηγε να τον ζήτηση για να του φέρη το αυτοκρατορικά έμβληματα και για να τον οδηγήσει στην Κωνσταντινούπολη, χωρίς ανβολή. Στις 11 'Ιουνίου του 1042 ο νέος ανούσμενος της Αύγουστας έκαμε την πανηγυρική του εμφάνιση, κάτω από τις έπευφημίες του Βυζαντινού λαού που έχαι ρετούσε τον καινούργιο του αυτοκράτορα.

Την υπόσχεση που έδωσε ο Κωνσταντίνος ο Μονομάχος στην έρωμένη του, όταν βρισκόταν εξόριστος στη Λέσβο, την εκράτησε ο εκλεκτός της Ζωής όταν ανέβη στο θρόνο. Μία από τις πρώτες φροντίδες του ήταν να παρουσιάσει τη Σκληραίαν στην αυλή. Κι' αυτό όχι μόνο για τις της τ' χρωστούσε. Γιατί της άξιζε. "Ασχετα προς την καταγωγή της, από μια ένδοξη Βυζαντινή οικογένεια, η Σκληραίαν ήταν ένα πλάσμα γοητευτικό, που έκανε όπου εμφανιζόταν τη ζωηρότερη εντύπωση. Με την όμορφιά της και γενικότερα με μια απεριόριστη γλυκύτητα που την χαρακτήριζε ως γυναίκα, προ πάντων όταν άρχιζε να μιλά. "Όλοι την άκούγανε σαν μεθυσμένοι από τη μελωδική της φωνή. "Όταν παρουσιάσθη για πρώτη φορά στο Παλάτι, ένας αωλικός απήγγειλε τους στίχους του 'Ομήρου, με τα λόγια που προφέρουν οι γέροι Τρώες, έπάνω στα τείχη, βλέποντας να περνά από μπροστά τους η ωραία 'Ελένη! "Είπα μία τόσο όμορφη γυναίκα άξιζε να δοκιμάσουν όλες αυτές τις συμφορές του πολέμου οι Τρώες και οι 'Ελληνες".

Τό 'ίδιο δράδυ ο Κωνσταντίνος ο Μονομάχος μίλησε στην Αύγουστα Ζωή για τη Σκληραίαν.

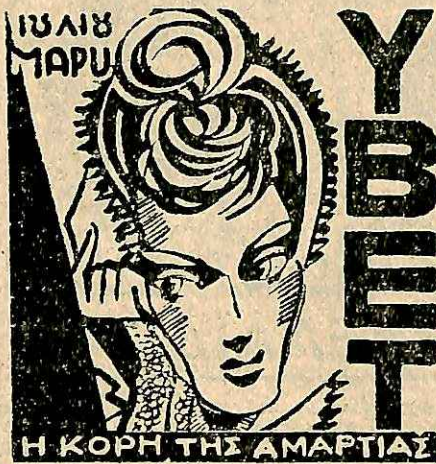
— Είπε, της έιπε με συγκίνηση, τό με γαλύτερο δώρο που θα σου ζητήσω. Καί τό σκεφθήκα πολύ.

— Τί φοβόσουν; ρώτησε η Ζωή με χαμόγελο.

— Τη ζηλοτυπία σου. Θυμάμαι πώς όταν καταλάβαινες ότι έκινδυνευε ο έρωτάς σου, ήσουν άξια να κόμης τό μεγαλύτερο κακό.

— Όταν ήμουνα νέα. Τώρα γέροσα. "Άλλοτε θα μπορούσα να χτυπήσω την έρωμένη σου από την πρώτη στιγμή. Να τη χτυπήσω μ' όλη τη σκληρότητα που προκαλεί η ζηλοτυπία. Τώρα όλα αυτά τα καταλαβαίνω και τα συγχωρώ. Γιατί τα χρόνια άλλαξαν τον χαρακτήρα μου.

Καί πράγματι τον είχαν αλλάξει. "Η πολλή φλογερή γυναίκα που έγέμιζε μια όλοκληρη έποχή με τα έρωτικά της σκάνδαλα, δεν έσκέπτετο τώρα παρά την ψυχή της. "Άφησε τα φορέματα και τα φτιασιδια, για να αφροσύνη στις προσευχές. Περνά όλοκληρες ώρες, την ήμερα και τη νύχτα, κοντά στα εικόνισματα, κλαίοντας και παρακαλώντας. "Όχι μόνο έδωσε στον Κωνσταντίνο το Μονομάχο όλη την έλευθερία του, αλλά και δέκαμε κάθε σαρική σχέση μαζί του, με μια πράξη έπίσημη

3ον

— Σ' κώσέ με. Προτιμώ να με σκοτώσης! "Άλλα ποτέ δεν θά σ' άφησω με τη συγκαταθέσι μου να πάρης αυτό τό παιδί, που είναι δικό σου παιδί αμα σου, σάρκα σου.

— Σας παρακαλώ, κυρία, ξαναπείτε ο Ζεράρ με παγερή ευγένεια, μην έπιμένετε. Δέν πρόκειται να πάθετε τίποτε έσείς. "Άλλα, αν δεν μου δώσετε άμέσως τη μικρή, με τη θέλησή σας, θα την πάρω με τη βία, και αντί να την πάω να την παραδώσω σε ανδρώπους πιστούς, θα την σκοτώσω εδώ μπροστά στα μάτια σας με τό ίδια μου τα χέρια. Ιό σκάνδαλο θα ξεσπάσει, αλλά έσείς τό θελήσατε.

— Θεέ μου, δέν με λυπάσαι; έθωγγισε η δύστυχη μητέρα.

— Σας δίνω δύο λεπτά διαορία για να μου παραδώσετε τό παιδί, έιπε ο κόμης κι' έβγαλε τό ρολόι του.

"Ενας θρήνος άκούστηκε, σπαρτακτικός, μα πνιγμένος. Με τό πρόσωπο χωμένο στο κεφαλάκι του μωρού, έκλαιγε η Νάντια. "Έθλεπε πώς δέν όπηρχε σωτηρία. "Έπρεπε να χάση την κόρη αυτή που είχε τόσο ποθήσει, τό παιδί που είχε φέρει με πόνους στον κόμμο. Τό μυαλό της έκόντευε να σασλέη. "Ο άντρας που στεκόταν άδυσώπητος από πάνω της, κρατώντας τό ρολόι στο χέρι, της φαινόταν έξνος. "Ενας άγγελος του κακού με τη ρομφαία στο χέρι.

"Η καρδούλα του παιδιού χτυπούσε δυνατά έπάνω στη δική της, σαν τρομαγμένο πουλάκι. "Ο χτύπος αυτός εμπαινε ίσια στην καρδιά της μάνας.

"Άσφαινα η φωνή του Ζεράρ άκούστηκε σταθερή.

— Πέρασαν τό δύο λεπτά.

Καί τό χέρι του άπλώθηκε στο παιδί. "Εσήκωσε τα μάτια της η Νάντια, πλώρια, ίκετευτικά, στο πρόσωπό του. Μα τό πρόσωπο αυτό ήταν μια μάσκα σκληρή άδυσώπητη. "Εδιδάσσε έπάνω στη σφιγμένη του φουσιογνομία την κριτική του παιδιού της η μητέρα. Τά χέρια της χαλαρώθηκαν παγωμένα από τον τρόμο.

"Όταν ένοιωσε πώς τραβούσε τό παιδί από κοντά της, ένόμισε πώς της τραβούσε την καρδιά μέσα από τό στήθος της. Άπλωσε τα χέρια της, έκανε να ξεφύγουν, μα δέν έπρόφρασε ν' άκούση τίποτε άλλο παρά τό θογγητό και τό κλάμα της μητέρας της, της κυρίας ντε Σεβεράκ, και μια παραπονητική, γλυκειά φωνούλα της κορούλας της. "Επει-

που λεγότανε «συμβόλαιο της φιλίας».

"Η Σκληραίαν έμπήκε με τον τίτλο της «Σεβαστής» στο Παλάτι, όπου είχε ιδιαίτερο διαμέρισμα. Αργότερα μάλισσα, ο αυτοκράτορ, για περισσότερη άνεση, έβαλε ένα άλλο σχέδιο σε έφαρμωγή. Τά αυτοκρατορικά διαμερίσματα χωριστήκανε σε τρία μέρη. "Ο Κωνσταντίνος ο Μονομάχος εκράτησε τό κέντρο και η Ζωή με τη Σκληραίαν τά πλαγιά. Μόνον ο λαός δέν ήταν καθόλου σύμφωνος μ' αυτή τη λύση και τό φώναζε κατάμουτρα στον αυτοκράτορα, μια μέρα που πήγαινε στους Αγίους Αποστόλους. «Δέν θέλουμε γιαυτό οκράτειρα τη Σκληραίαν. Δέ θέλουμε να θεβάνουν για χόρι της η Ζωή και η Θεοδώρα». Τόση ήταν η έξωση της πλήθους που χρειάσθη να θυούν στον έξώστη των ανκτόρων οι δυο Πορφυρογέννητες για να τό καθυστερήσουν και να προλάβουν, την επανάστασι. "Ετσι η Σκληραίαν έμεινε στο διαμέριμά της και στην καρδιά του αυτοκράτορος, ως τη στιγμή της στιγμής.

Γ. ΦΤΕΡΗΣ

τα, όλα σκοτεινίσσαν γύρω της, και χτυπώντας τον άέρα με τα χέρια της, έπεσε άναίσθητη στο μαξιλάρι της.

ΜΙΑ ΜΟΔΙΣΤΡΟΥΛΑ ΤΟΥ ΠΑΡΙΣΙΟΥ

Την ώρα που η κόμηση Νάντια ντε Ζιρά έφευγε λιπόθυμη από τον πόνο, σε κάποιο δωμάτιο μιας σοφίτας γινόταν μιά άλλη σκηνή. Μία κοπέλα έως έικοσιπέντε ετών, παχουλή, κομψά μα φτωγικά ντυμένη, με μαύρα σγαορά μαλλιά, με πρόσωπο ξαναμμένο, με χείλη σαρκώδη, έμπαυε από δωμάτιο. Μόλις άνοιξε την πόρτα, ένας άνδρας, που φαινόταν να την περιμένη, πετάχτηκε από την παληά πολυθρόνα όπου καθόταν.

— Λοιπόν, Μαρριέττα; ρώτησε με άνησυχία. — Έν τάξει έφώναξε θριαμβευτικά η κοπέλλα.

— Άηλαδή, τί συνέβη; — Άκριβώς ό,τι είχες προβλέψει. Την ώρα που δημουργούσα έγω τη σκηνή στην κόμηση ντε Ζιρά, ήρθε ο κόμης κι' άκουσε όσα έπρεπε να άκούση.

— Είσαι θεααία, ό,τι άκούσε κυρίως τη φράσι που σου είχα δασκαλέψει να πής; — Έχεις καμμία άμφιβολία, Φερνάνδε;...

"Άκουσε καθαρά, καθαρά που της είπα: «Έθέβαια, τί μπορεί κανείς να περιμένη από μια γυναίκα που δέν έχει άξιοπρέπεια...» Κι' όλα τά άλλα που μου είπες να πώ.

— Είσαι σπουδαία κορίτσι, Μαρριέττα, έιπε χαρούμενος ο Φερνάνδος Φροντέ.

— Καί ποιά θα είναι η άμοιδή μου; ρώτησε η κοπέλλα ταχαγνικά.

— Ένα φίλι! άποκρίθηκε χαμογελώντας ο Φερνάνδος.

Τό χαμόγελο έδειχνε πιο θαθείες τις πρώτες ρυτίδες γύρω από τα χείλη του, και δέν ήταν διόλου ευχάριστο.

— Πώς; έ, έκαμε έμβροτητη η Μαρριέττα Φροντινέ, η μοδιστρούλα που κατοικούσε στη σοφίτα. — Έσχασες κιόλας την υπόσχεσή σου; Δέν μου είπες ότι αν πάω να δημουργήσω αυτή τη σκηνή στην κόμηση ντε Ζιρά, θα έκπληρώσης έπί τέλους την υπόσχεση που έδωσες τόσες φορές και θα με παντρευτής; — Ποιητό πλάσμα! έγέλασε ο Φροντέ. Θέλεις να με έκδίσσης, δηλαδή;

— Ένωώ να κρατήσης τό λόγο σου. — Τό ξέρεις πολύ καλά ότι θα τον κρατήσω. "Άλλα δέν πιστεύω ναχης την άξιοσι να πάμε άμέσως στην έκκλησιό σου.

— Γιατί όχι; άποκρίθηκε η μοδιστρούλα, και τά μάτια της άστράξαν με πόθο.

— Τό ξέρεις πώς υπάρχουν έμπόδια στο γάμο μας, έιπε αλλάζοντας ύφος ο Φερνάνδος και παίρνοντας μια έκφρασι περιφροντι. "Άλλά, τώρα, σήμερα, με την διαγωγή σου μ' έπεισες πώς είσαι πραγματικά μια κοπέλλα άξια να της έγω έμπιστοσύνη, και μη φοβάσαι, γρήγορα θα γίνης κυρία Φροντέ.

— Πάλι μου φαίνεται πώς μου τό ανσέχλεις, έιπε, κυττάζοντάς τον έρευνητικά στα μάτια η κοπέλλα.

— Τί δύσπιστη!, έγέλασε ο Φερνάνδος.

— Δέν φταίω έγω κι' αν είμαι δύσπιστη. Πέντε χρόνια σε πιστεύα. "Από μέρα σε μέρα προσπαθείς να με κάνης να μη σε πιστεύω πιά. Μου έδωσες τόσες ψεύτικες υπόσχέσεις... — Θ' αντίληφθής μία μέρα πώς ήταν όλες άληθινές.

— Φερνάνδε!, έιπε η Μαρριέττα σοδαρά. Να ξέρης ότι κοιτεύα να χάσω την όμορφή μου. "Αν με γελάσσης, θα σ' έκδικηθώ. Θά πάω να τα μαρτυρήσω όλα στην κόμηση. Θα πώ ότι πάω να της κάμω τό χεστή σου, και με τη ζήτηση σου, γινώμην και θα της πώ ότι έσύ μ' έστειλεις να κάμω όλη αυτή τη φασαρία.

— Πόσο σου πεί να είσαι θυμωμένη! την δέκοψε ο Φερνάνδος.

— Σταμάτησε, και τον έκύτατε φιλορεσκα η γυναίκα. "Ετσι γινόταν πάντα. Μία του λέξις κολακευτική την άφώλιζε. Την πήρε κοντά του, και με χάδια και με φίλιο την έκαμε να ξεχάσει τα παρπάνα της και τις έλαφρές τωμές που της είχε άφήσει η θλιβερή σκηνή που είχε δημουργήσει εις ύμρος μιας γυναίκας άγνώστης της.

Τον ρώτησε τώρα ήρεμη:

— Μπορείς μόνο να μου έξηγησης, Φερνάνδε, γιατί τά θέλησες όλα αυτά; Τί κακό σου έκαμε η κόμηση; — Έγω, μία έποχή, ένόμζα πώς την άγαπούσε, και μάλισσα έξήλεσα. Τώρα όμως, για να θέλεις να της κάμης κακό... — Σημαίνει πώς την μισώ, έ; έκαμει ειλικρινά ο Φερνάνδος. — Ισως... να την μισώ... Πάντως, να έερης πώς θα είμαι εύτυχης αν τά λόγια σου έχουν τις συνέπειες που φαντάζομαι.

— Που θα είναι; ρώτησε περιεργη η Μαρριέττα.

— Να χωρίση από τον άντρα της, π άπεν.

— Άποκρίθηκε ο Φροντέ.

— Καί δεύτερον;

— Να μονομαχήση ο κόμης ντε Ζιρά με τον Ροδόλφο ντε Τρενύ.

— Τον κοινό σας φίλο;

— Άκριβώς.

— Μα τί σ' οι έχει;

— Δέν τί τίς να τά καταλάβης έσύ αυτά, την δέκομ, δίνοντάς της ένα φίλ.

— Θέλω μόνον να καταλάβω, του άποκρίθη

κε ζωνρά η κοπέλλα, γιατί θέλεις να της κάμης κακό. Ιίατί;

— Έδισατος κάμηση ώρα ν' άποκριθίς ο νέος.

— Στό κάτω, κάτω, γιατί να μη σου πώ την άλήθεια; Να, Μαρριέττα, η κόμηση είναι η μόνη γυναίκα που έτόλμησε να μου αντίσταθί.

— Καί τολμάς να μου τό πής αυτό έμένα;

— Έξω πως είσαι έξυπνη και πώς δέν θα τό πάρης άνάποδο τό ζήτημα. "Η κόμηση είναι παντρεμένη. "Ελπιε ο άντρας της... Καταλαβαίνεις... "Ενας φίλος μπορεί ναχρησιμεύει δικαίωματα... "Άλλά η Νάντια είναι άγέρωχη, ύπερήφανη. Μία μέρα που έτόλμησε να της κάμω κάποιο ύπαινιγμο, με μεταχειρίστηκε άπότομα.

— Κι' έσύ την έκδίκεις;

— Την έκδικομάι με τον δικό μου τρόπο.

"Ο άντρας της θα πιστεύη από σήμερα πώς η Νάντια τον άπατάει...

— Έπειδή είπα έγω έκείνη την κουθέντα;

— Μη θέλεις να μάθης άλλα, την δέκοψε ο Φερνάνδος Φροντέ. — Έδόθηκε μόνον άφορη να με γνωρίσης καλύτερα. Φλογερή στην άγάπη μου, άδυσώπητος στην έκδίκησή μου, τέτοιος είμαι.

— Κι' αν τη χωρίση ο άντρας της, θα είναι έλεύθερη, και ίσως σ' άγαπήση, έ; ρώτησε η Μαρριέττα και τά μάτια της άστράξαν με κακία.

— Ζηλεύεις; Έκαμει ο Φερνάνδος ειρωνικά.

— Φερνάνδε!, ξεφώνισε η κοπέλλα με άφνικό θυμό. Να ξέρης πως κι' έγω μπορώ να έκδικηθώ σκληρά, στο λεώ! Φροντίσε να μη δοθίς η ευκαιρία να τό θυμηθής καμμία μέρα.

"Εγέλασε δυνατά ο νέος, την έχάιδισε και σταμάτησε αυτή τη συζήτηση.

«ΕΛΩ ΤΗΝ ΚΟΡΗ ΜΟΥ!»

"Όταν άνοιξε τά μάτια της η κόμηση, έκύταξε γύρω της σαστισμένη, κι' η ματιά της έπεσε άθελα στην κούνια της κορούλας της. Για μία στιγμή, στο θαλάσσιο της μυαλό, έδούσαν όλα τά τραγικά περιστατικά και νοιούζοντας πώς είναι μέσα τό παιδάκι, έφώναζε τρυφερά:

— Μωρό μου! Γλυκό μου κοριτσάκι!

— Παιδί μου Νάντια, πώς είσαι; άκούσε άντι άλλης άπαντήσεως τη φωνή της μητέρας της.

"Από την άγωνιώδη έκφρασι της γερόντισσας τά θυμήθηκε όλα με μίση η Νάντια.

— Πόσον καιρό έμεινα άναίσθητη; ρώτησε με φωνή πνιγμένη.

— Έξη μέρες, κόρη μου άγαπημένη, άπο-

Τό ζώο που άντέχει περισσότερο στην πείνα είναι τό φίλι κροταλάκι, που μπορεί να ζήσει δυομυ χρόνια χωρίς τροφή.

— "Ο πύθων μπορεί να παραμείνη νηστικός 23 μήνες.

— Οι άσπραχοι άντέχουν επί ένα έτος στην πείνα.

— "Ο ποντικός άντέχει δύο μέρες, και τό κουέλι δώδεκα μέρες στην πείνα.

— Τό ζώο που άντέχει λιγώτερο στην πείνα είναι ο σπουργιτής που φοβά όταν μείνη νηστικός επί 24 ώρες.

— Τα πουλιά εν ώρα μάχης, έξακολουθούν να κελαιδούν χωρίς να τρομάζουν.

— "Η Κούσα είναι η χώρα στην όποια δέν πέφτει ποτέ χιόνι.

— "Ο διαώτης έχηρησιμότηθη για πρώτη φορά στη Γαλλία τό 1150.

— "Η στρατιωτική στολή εισήχθη στη Γαλλία για πρώτη φορά τό 1665 ύπο του Λουδοβίκου του 16ου.

— "Οι μανιβάστεροι καπνιστάι είναι οι "Όλλανδοί — ήσαν τολάχιστον έρ' όσον οι σμπαθιστάτοι και πολιτισμένοι αυτοί άνθρώποι ήσαν άνεξάρτητοι.

— Οι ναύται των άγγλικών πολεμικών πριν άρχίζουν μία ναυμαχία έχον την συνήθεια να παίρνουν τό λούτρο των και ν' αλλάζουν φορέματα. Τούτο δέ, για ν' άποφύγουν τον κίνδυνο μολύσσεως στην περίπτωση τραυματισμού των.

— Οι γυπες πετούν με ταχύτητα 100 μιλίων την ώρα.

— Μέσα στο σκοτάδι τό λευκό φως διακρίνεται καλύτερα από κάθε άλλο.

— Τα θασικά άνάκτορα του Βούκιγχαμ του Λονδίνου περιέχουν 11.000 δωμάτια.

— Οι "Εσκιμώοι άντι να φιλιώνται όπως οι Έυρωπαίοι τρίζουν τις μύτες των.

— Τα περισσότερα πλοίαμένα από άπόφως άράσες έντομα είναι ώριμένες ήμερόβιες πεταλούδες, που έχουν 20 έως 25.000 έρρες σε κάθε μάτι τους δηλαδή ούσαιστικώς 20 έως 25.000 μάτια!

κρίθηκε η κυρία ντε Σεβεράκ, χαϊδεύοντάς της τό ανυπατισμένο χέρι.

— Έξη μέρες!, έφώναξε η Νάντια και τά μάτια της άνοιξαν με τρόμο. — Έξη μέρες! Ω, συμφορά μου! Τό κοριτσάκι μου! Θέλω την κόρη μου!...

— Άδκρτα έκύλησαν στα μάγουλά της. Τά σκούπισε όμως άιστικά και σηκάθηκε με μιά άπότομη κίνησι από τό κρεβάτι.

— Τί κάνεις; έφώναξε η μητέρα της. Δέν πρέπει να σηκωθείς... Είσαι άδύνατη!...

Με όμμα κλονιζόμενα, άρχισε να νίνεται η Νάντια.

— Τί κάνεις; Που ετοιμάζεσαι να πής; ρώτησε άνήσυχη η κυρία ντε Σεβεράκ.

— Θέλω να έρω την κόρη μου! άποκρίθηκε η Νάντια με φωνή κούφια, άδυσμένη.

— Καί πού θα πής; Ποιόν θα ρώτησης;

— Δέν ξέρω, δέν ξέρω, άποκρίθηκε η δύστυχη γυναίκα κι' έπεσε έκρηγνλημένη σε μία καρέκλα.

— Άκούσε, Νάντια, άκούσε κόρη μου, έιπε γλυκά η μητέρα της. "Ετσι δέν είναι δυνατόν να έρής την κόρη σου... "Άλλά, έσχασες τις άπειλές του Ζεράρ;

— Δυστυχισμένη που είμαι!, έδόγγησε η Νάντια, δύστυχισμένη!... Ούτε να την έρω θα μπορέσω, έδώ στο Παρίσι, στην άπέραντη πολιτεία, ούτε, κι' αν τη έρω, θα μπορώ να την χωρώ...

— "Ο Ζεράρ έφυγε, έιπε σιγά η κυρία ντε Σεβεράκ.

Στό πρόσωπο της Νάντιας έπέσασε σαν ένας όδυνηρος σπασμός. Ψιθίρισε μονάχα: — Τον αγαπούσα, τον αγαπούσα τόσο!...

— Δέν είναι άξιος ν' αγαπήση ένας άντρας δύσπιστος σαν κι' αυτόν...

— Πώς γκρεμιστήκαν όλα γύρω μου; άναστέναξε η δύστυχη γυναίκα. "Αν' τη μία στιγμή στην άλλη!...

— Τώρα μίν τό συλλογίζεσαι πώς έγινε. "Όλα θα διορθωθούν κάποτε... Έχεις ν' άναβρήσεις τον "Άλδερτο...

— "Όσον καιρό μου τό επιτρέψη κι' αυτό... — Τον "Άλδερτο θα τον άφήση, έννοια σου... — Μα τό άλλο μου τό παιδί...

— Τό κοριτσάκι μου!... — Ω, μητέρα, μουρχεται τρέλλα όσα συλλογίζομαι πώς αυτή τη στιγμή η κορούλα μου έρίσκει σε ξένα χέρια. Και πώς ίσως μεγαλώσει άνάμεσα σε ανθρώπους που δέν θα την αγαπούν... Ω, Θεέ μου, γιατί ν' άφήσης να γίνη αυτό τό κακό;

— Με τά κλάματα δέν θα έρής την κόρη σου, την μέλασε σιγά η μητέρα της.

— Έχεις δίκιο, μητέρα, άποκρίθηκε η Νάντια και έσκούπισε τά δακρύα της. Πρέπει να πάω να την έρω... ν' ανακαλύψω τά ίχνη της.

— Ούτε κι' έτσι θα την έρής ποτέ. "Εξ έλλου, έγω φοβάμαι τις φοβέρες του Ζεράρ... Καλύτερα να μη φαίνεται έσύ πώς ψάχνεις. Ν' αναβήσης σε άλλους.

— Καί ποιά θα φροντίξη για τό παιδί μου; — Οι φίλοι του Ζεράρ, ο Φερνάνδος, ο Λουδοβίκος κι' ο Ροδόλφος έρχονται κάθε μέρα και ρωτούν για σένα... Τό έμαθαν πώς έφυγε έτσι ξαφνικά ο Ζεράρ και παραξενεύτηκαν. "Εγω δέν τους έδωσα καμμία έξηγήσι. "Εσύ, πές τους ό,τι θέλεις...

— Έρχεται κι' ο Ροδόλφος; έφώναξε η Νάντια με τρόπο.

— Αυτός έρχεται δύο φορές την ήμερα. Κι' έγω δέν ξέρω τί να του πώ. Μα τό καλύτερο, μου φαίνεται, είναι να μίν τον δεχόμαστε, όσπου να άπελπισθί και να πάυση να έριχεται.

— Έμεινε σκεπτική κάμηση ώρα η Νάντια. Στό τέλος, άναστέναξε, με μάτια δουρκωμένα:

— Κι' έγω δέν θέλω άλλον τρόπο... Να τό πώ τί συνέβη, μου είναι άδύνατον.

— Βέβαια, δέν είναι άσως να του άποκαλύψης αυτό τό οίκονομειακό μυστικό.

— Ωστε αυτός δέν μπορεί να με βοηθήση, έιπε μελαγχολικά η κόμηση. "Ο Λουδοβίκος πσσαίνει ταμπένη για να τόλέξη... "Ο μόνος που μου μείνει είναι ο Φερνάνδος.

— Πρέπει να τον έξορκίσης να τηρήση έχεμύθεια. Γιατί και σ' αυτόν όπως και σε όλον τον κόσμο, έιπα ότι τό παιδί πέθανε άμέσως σχεδόν μετά τον τεκετό, ότι έσύ έγέννησες πολύ άσχημα κι' είσαι άφρωστη, κι' ότι ο άντρας σου έλασε μιά επείγουσα διάταξη να φύγη για τό Μαρόκο.

— Πρέπει να πώ όσα λέγονται στον Φερνάνδο, έιπε η Νάντια σπληνώνοντας τά μάτια της μακρυσά, άπελπισμένη. Ω, Θεέ μου! ίσως μπορεί να έλθη τόση δυστυχία μονομίας;

«ΕΙΜΑΙ ΠΑΝΤΑ ΦΙΛΟΣ ΠΙΣΤΟΣ»

— Ναί, Νάντια, έλεγε την άλλη μέρα ο Φερνάνδος στην κόμηση, είμαι πάντα φίλος πιστός, αν και ο τρόπος σου μπορούσε να με ψυχράνη.

— Μη μιλάς πιά γι' αυτό τό περιστατικό, έιπε παρακλητικά η κόμηση. "Είμαι μισή στιγμής τρέλλα εκ μέρους σου, τό είπαμε...

— Τρέλλα να σ' άγαπά;

— Όχι, άποκρίθηκε η γυναίκα σοδαρά. Τρέλλα να φαντασθής πώς ήταν δυνατόν να σ' άγαπήσω κι' έγω, γυναίκα παντρευνη και μητέρα, τρέλλα να μου τό πής...

— Άς να ξεχάσουμε λοιπόν. Έκανε ο Φερ-

Η ΣΚΟΠΙΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

"Η Καίτη εινε σήμερα είκοσιπέντε χρόνων. Παντρεύτηκε προ πενταετίας τον Γάκη που κατά την έκφρασι της «ένομιζε άγαπούσε» ενώ στην πραγματικότητα προτιμούσε έναν άλλον, γιατί είχε καλύτερη κοινωνική θέσι απ' τον Γάκη. Τό χρονικό αυτό διστάσμα της συζυγικής ζωής δέν διέρρησε καθόλου εοχάρισια, γιατί έμεσολάθησαν πολλά και διαφορά. Καί πρώτα η Καίτη έδλεπε παντοτε τον έαυτό της σε μειονεκτική θέσι απέναντι των φίλων, γιατί ο άνδρας ούτε πλούσιος ήταν για να της ίκανοποιή τά καπρίτσια της, ούτε και κοινωνικός όσο θα τον ήθελε έκείνη. Οι λόγοι αυτοί γινόταν άφορη σύγχων διενέχων μεταξύ του ζεύγους και άκομη έκαναν την Καίτη να έπιθυμή κατά βάθος τη διάλυσι του γαμου υπό την προϋπόθεση όμως ότι θα ξεσηφαιζε προηγούμενως μία καλύτερη ζωή.

Με τις σκέψεις αυτές βοηθούσης και της άρκτες ανεπτυγμένης φιλορεσκαίας της, ώρηγήθηκε σε πράξεις καθόλου τιμητικές για μία γυναίκα παντρεμένη. Καί ουγκριμύλως πότε έδημιουργούσε άσμείτες σχέσεις με τον Α, πότε με τον Β, άλλοτε από φιαρσέσκια, άλλοτε με την έλπίδα να φτιάξη μία καινούργια ζωή που ν' ανταποκρίνεται στις έπιθυμίες της. Ως ήταν έπόμενα, η διαγωγή της αυτή περιηλθε μία μέρα εις γνώσιν του συζύγου και έπήλθε η αναπόφευκτη ρήξις.

"Άλλά τότε η Καίτη εδρέθηκε προ της σκληρής πραγματικότητας. "Η καινούργια ζωή που προσόκοσε, εξακολουθούσε να ύφισταται μόνον στην έξημνη της φαντασία, ενώ συγχρόνως θριαύλλαν και έκτεβιμένη απέναντι της κοινωνίας. Προσπάησε τότε να συγκρατήση πάση ύποσει εκείνο που κρατούσε ως έκείνη τη στιγμή στο χέρι της Μάταια όμως. Τό πουλί είχε πεταχί. Καί τράβηξε τότε κανένα στο όρομο του. "Η Καίτη επάνω στα αγχαρία του δρόμου που είχε ακολουθή

Σήμεραν έορτήν τών Φώτων...

ΤΑ ΦΩΤΑ ΣΥΖΗΤΟΥΝ

Χιουμοριστικό σκέτς υπό ΔΗΜ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗ

Φέτος δέν θά γιορτάσουνε, κατά τά είωθότα
Τά Φώτα!...
Κάθε τους γλέντι δυστυχώς, τó απαγορεύει πρώτον
Λόγω τής καταστάσεως, ή... κάλυψις τών Φώτων!
Γι' αυτό λοιπόν θά μαζευτούν, κι' αντί νά διασκεδάσουν
Συζητήσι θά πιάσουν.

“Όλα τά «Φώτα» τά γνωστά: Τό Γκάζ, ή ‘Ασετυλίνη,
‘Ο Προβολεύς, τó ‘Ηλεκτρικό, ή Λάμπα, ή Σελήνη,
Τό Φαναράκι —τό—μικρό—τής—Τσέπης, τó Καντήλι...
Θά μαζευτούνε, ώς είθισται, σέ κάθε τους γιορτή,
Κι' όταν θά έρθη ή ώρα τους, δεδαίως πρός τó δειλί,
Κεκαλυμμένα θά τά πούν, μέ σκούρο μπλέ χαρτί!...

..... ΤΟ ΦΑΝΑΡΑΚΙ ΤΗΣ ΤΣΕΠΗΣ
‘Έχω τόν λόγο Κύριοι!... Τήν Προεδρία παίρνω
Γιατί άπ' τά Φώτα, σήμερα, είμαι τó πιό μοντέρνο.
Χωρίς έμένα οι άνθρωποι νά ζήσουν δέν μπορούν,
Κι' είμαι τó φώς πού προτιμούν στόν είκοστόν αιώνα...
Στό χέρι άν δέν μ' έχουνε, στέκουν... δέν προχωρούν
Τους είμαι τó απαραίτητο τó Φώς!...

ΤΟ ΗΛΕΚΤΡΙΚΟ (μέ θυμό) Απατεώνα!...
Είδες τήν Βασιλεία σου γιά λόγους... Μουσολίνι
Και σούμεινε αντίπαλος μονάχα ή Σελήνη!

Η ΣΕΛΗΝΗ
Τά σχόλια μού φαίνονται πώς είνε περιττά
“Όταν έχω πανσέληνο, κανείς δέν σέ κρατά!

ΤΟ ΦΑΝΑΡΑΚΙ
‘Εσύ, δέν φέγγεις διαρκώς...
Η ΣΕΛΗΝΗ

Τί θέλεις, τί γυρεύεις;
“Έτσι τó πράγμα πού τραβά
“Όλα τά Φώτα είνε στραβά
Κι' έσύ πούσαι «μονόφθαλμο» μοιραίως βασιλεύεις!...
Κι' άν λείπω άπ' τόν ούρανό, κι' ή νύχτα είνε' άσέληνος
Είσαι τó μόνο φωτεινό δόχημα τού Έλληνας!

ΤΟ ΓΚΑΖΙ
Ναί! Και τó πήρε άπάνω του!...
Η ΑΣΕΤΥΛΙΝΗ

“Ας όψεται ό Μπενίτος
Πού επιβάλλει κάλυψι στα Φώτα απαραίτητως
‘Εγώ πού λέτε φωτίζα κάποιο καφνεδακι
Φώς άρκετό έσκόρπισα, χωρίς νά παινεφτώ
Μά κάποια μέρα φωτίσα πίο δυνατά λιγάκι
Κι' ήρθ' ένας άστυφύλακας... κι' είπε νά καλυφτώ!...

ΤΟ ΚΑΝΤΗΛΙ
Κι' έμένα μέ καλύψανε!...
ΤΟ ΗΛΕΚΤΡΙΚΟ (είρωνικά)
Χά! Χά! Και τó καντήλι

Μας υπερηφανεύεται χωρίς καμιά ντροπή...
ΤΟ ΚΑΝΤΗΛΙ (υπερήφανα)
‘Εμένα, άν μού κολλήσετε μπροστά μου ένα «πί»
Γίνομαι κέντρο κοσμικό... τούτέστι: Πι—καντήλι!...
Είμαι τó φώς τó άδύνατο...

ΤΟ ΗΛΕΚΤΡΙΚΟ
Φ ό ς μ α ι γ κ ρ !...
ΤΟ ΚΑΝΤΗΛΙ
Κολαμπουρίζεις;

ΤΟ ΗΛΕΚΤΡΙΚΟ
Μά όχι τώρα νά μάς λές ότι κι' έσύ φωτίζεις...
ΤΟ ΚΑΝΤΗΛΙ

Φωτίζω, κύριε, κι' έγώ... μέ τρόπο και δειλά
Η ΣΕΛΗΝΗ
Τό Φαναράκι τί έπαθε κι' έπαψε νά μιλά;

Τήν τόσο εύλωτρία του, ποιος τούπε ν' άναστείλη;
ΤΟ ΦΑΝΑΡΑΚΙ
Παρντόν!... Θά λείψω μία στιγμή. Πάω ν' αλλάξω στήλη!...

ΤΟ ΗΛΕΚΤΡΙΚΟ
Τί τραγικό ρεζίλεμα!... Φωτίζει και κορδώνεται
Μά εαφνικά ή στήλη του σέ δυό-τρεις ώρες σώνεται.

ΤΟ ΓΚΑΖΙ
Κι' είνε θαρρώ τρομακτικό κι' αληθινά γελοίο
Νά τρέχης στήλη νά ζητάς σ' ένα καπνοπώλειο!...

Η ΑΣΕΤΥΛΙΝΗ
Τράδα στόν καπνοπώλη σου, λοιπόν, γιά ν' αλλάχτης...
ΤΟ ΚΑΝΤΗΛΙ (υπερήφανα)

Τό φώς μου έμένα, Κύριοι, βαστάει όλονυχτίς!...
ΟΛΑ ΤΑ ΦΩΤΑ ΜΑΖΙ

Σώπαιν' έσύ και μη μιλάς!... Δέν είσαι φωτισμός
ΤΟ ΗΛΕΚΤΡΙΚΟ

Προτέρημά σου είνε άπλώς ό... ζ ε μ α ν — φ ω τ ι σ μ ό ς !...
ΤΟ ΚΑΝΤΗΛΙ

Στά καλαμπούρια τώριξες, ήλεκτρικό καυμένο,
‘Ακόμα δέν ξεπαίγιασες;

Η ΛΑΜΠΑ ΤΟΥ ΠΕΤΡΕΛΑΙΟΥ
Είνε... κ ε κ α λ υ μ μ έ ν ο !...
ΤΟ ΗΛΕΚΤΡΙΚΟ

‘Εσύ μέ τó πετρέλαιο, τί θές μαζί μ' έμάς;
Καλύτερα νά δουδαθής... Πετρέλαιο, δρωμάς!...

Η ΛΑΜΠΑ
Και καμαρώνω δά γι' αυτό. Γιατί όπως ξέρετε όλοι
‘Εάν κινούνται σήμερα τόσοι στρατοί και στόλοι
Μόνο γιά τά πετρέλαια κινούνται!...

ΤΟ ΓΚΑΖΙ
Μ' αναγκάζει
Νά πώ, πώς γιά τά κάρβουνα πού φτιάνουνε τó γκάζι
‘Όλος ό κόσμος πελεμά!...

Η ΛΑΜΠΑ
Πές μου το, πίο άδρώς...
ΤΟ ΓΚΑΖΙ

Μάλιστα, φίλη μου! ‘Ανθρακες είνε ό θησαυρός!
ΤΟ ΗΛΕΚΤΡΙΚΟ

Ποιός θησαυρός παρακολώ; Τό περιοδικό;
ΤΟ ΚΑΝΤΗΛΙ

Αυτός είν' άλλος θησαυρός μέ φώς πίο είδικό.
Φωτίζεται χωρίς άμπαύλ, ή λάμπα ή φανάρι!...

ΤΟ ΗΛΕΚΤΡΙΚΟ
“Έχει τά Φώτα, βλέπετε, μόνο τού Μαγγανάρη!...
Η ΑΣΕΤΥΛΙΝΗ

Τί σαχλαμάρα! Φέρτε μου άμέσως μία λεκάνη
Τί έπαθε τó ‘Ηλεκτρικό και καλαμπούρια κάνει;

Δέν ντρέπεται;
ΤΟ ΚΑΝΤΗΛΙ

Πώς νά ντραπή; Είχε τήν τύχη, βλέπετε,
Νά τó σκεπάσουν μέ χαρτί μόνο γιά νά μη ντρέπεται!...

ΤΟ ΦΑΝΑΡΑΚΙ
‘Ηρθα!...

ΟΛΑ ΤΑ ΦΩΤΑ ΜΑΖΙ
Καλώς το!... ‘Αλλαξες;

ΤΟ ΦΑΝΑΡΑΚΙ
Τήν προεδρία παίρνω

Είμαι τó φώς τó επίκαιρο... τού σκότους βασιλεύς.
Ο ΠΡΟΒΟΛΕΥΣ

Μά σέ στιγμή συναγερμού, σέ σβύνει ό προβολεύς!...
Είσαι τó φώς τού σοκακιού... είσαι τó φώς τó άνάπηρο

Μά έγώ... φωτίζω, φίλοι μου, φωτίζω μέσ' τó ‘Απειρο
Δέν σκύβω κάτω νά κυττώ τις πέτρες και τó χώμα.

Δέν μέ κρατούν στα χέρια...
Σχίζω μέ τις άχτίδες μου τά σύννεφα, κι' άκόμα
Μπροστά στό φώς μου σβύνουνε και τ' ούρανού τ' άστέρια

Είμαι τó φώς πού εαγρυπνά γιά καθ' επίδρομή,
Ο ΠΡΟΒΟΛΕΥΣ

Μπροστά μου τά ήλεκτρικά, τά γκάζια και οι λάμπες...
ΤΟ ΗΛΕΚΤΡΙΚΟ

Πρό τού πολέμου, φωτίζες στό θέατρο, τις γάμπες...
Ο ΠΡΟΒΟΛΕΥΣ

Τώρα μπροστά μου νά φανή πιλότος δέν τολμά
Και σμήνη άν έρθουν έχθρικά, έγώ τους πάω κόντρα...
ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Η ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΟΥ «ΘΗΣΑΥΡΟΥ»

ΕΞΑΛΛΟΣ ΥΠΟΔΟΧΗ

ΣΟΥΣΟΥ: ‘Εδω εισθε όλοι σας; Τί κάνετε, πτωχοί!...
Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ: ‘Αχ, τó Σουσο! ‘Αμάν εμ' εύτυχή!...

‘Αχ, ήρτε πάλι τó Σουσο, τó πολυαγαπημένο
κι' έγκώ, ‘Αλλάχ, ένόμιζα πώς ήταν πεθαμένο!...

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ: ‘Ο ‘Υψιστος άκουσε τις εύχές μας
και ξαναγύρισες, Σουσο. Πού ήσουν; Γιά πές μας.

Ρωτούσαμε νά σ' εύρουμε, στά τμήματα στή σημασι...
ΣΟΥΣΟΥ: Μερσί σας, μόν άμί. ‘Επήγα πρός διαχείμανσι

ΖΑΜΦΩ: Τί πά νά πη αυτό; Δέν τάκουσα ποτέ μου
ΣΟΥΣΟΥ: ‘Αχ, τί άμόρφωτοι, πού είσαστε, Θεέ μου!

Νοιώθω γιά σας ντροπή
κι' ακούοντάς σας, ντάν μόν κέρ, μέ πιάνει-ένας πόνος.

Διαχείμανσις θά πη
κάτι σάν... παραθερισμός νά πούμε τού χειμώνας.

Αυτό δέν είνε γιά πτωχούς. Νό! Νό! Ούτε γι' άστεία
Τήν κάνει τη διαχείμανσις μόνο ή άριστοκρατία.

Ο ΓΕΡΟ—ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ: ‘Ω, παμφιλτάτη μοι Σουσο
τήν εύτυχίαν μου δηλώ πλην ως έκ περισσο

καθ' όσον δέν χρειάζεται
νά είπω πόσον ή πτωχή καρδιά μου ταραζεται

τώρα πού αθήν σ' έχομεν έντός τής παρεός μας.
‘Ω, είνε ήδη εύτυχής πολύ ό έαυτός μας!...

‘Εγώ δέν κατακλύζομαι γιά σας υπό άρρήτου
πραγματικής φιλίας!

‘Ελθούσης σου θ' απαλλαγώ αυτής τής άφορήτου
κυρίας ‘Ιουλίας.

ΖΑΜΦΩ: Γιατί δέν έγγραφες και μία έπιστολή;
Μάς είπανε πώς πέθανες και λυπηθήκαμε πολύ

ΣΟΥΣΟΥ: ‘Ω, παρεήγησις συνέδη άσφαλός.
Αυτός ό βιογράφος μου μέ πέθανε, ό σαχλός!

‘Αλλά πεθαίνω έγώ ποτέ; Θά βασίλευω αιώνια.
ΠΑΝΣΠΑΡ: Σωστά! ‘Ακόμη και στό τρείς χιλιάδες χρόνια

πού έχει στήν ύψηλιο τó κάθε τι αλλάζει

ΤΟ ΓΚΑΖΙ
Πρό τού πολέμου έδούλευες άπλώς σέ σινεμα
Και στήν όθόνη έρριχνες σκιές τής ‘Αννυ ‘Οντρα!...

ΤΟ ΚΑΝΤΗΛΙ
Μά δέν τ' άφίνετε αυτό; ‘Επέρσας κι' ή ώρα
Δέν πάμε στά σπιτάκια μας νά κοιμηθούμε τώρα;

ΤΟ ΗΛΕΚΤΡΙΚΟ
Κι' έγώ νυστάζω βρε παιδιά. ‘Αίντε νά πάμε σπίτι μας
Κύρ' προβολέα!... Δέν φωτίζε μη σπάσουμε τη μύτη μας;

Ο ΠΡΟΒΟΛΕΥΣ
Νά σας φωτίσω; Δυστυχώς, τέτοιες δουλειές δέν κάνω.
‘Εγώ ανάβω γιά νά βρώ κανέν' αεροπλάνο...

ΤΟ ΓΚΑΖΙ
Και τώρα τί θά γίνουμε; Τήν πάθαμε γενναίως,
Θά τσακιστούμε άσφαλός μέσα σέ τέτοιο σκότος.

ΤΟ ΗΛΕΚΤΡΙΚΟ
‘Αλλάξω ύπηκοότητα. Και από ‘Αθηναίος
‘Εγώ γίνομαι... σκότος!...

ΤΟ ΚΑΝΤΗΛΙ
Στά καλαμπούρια, φίλε μου, άπόψε είσαι κομπλέ...
Βλέπεις τουλάχιστον πού πάς;

ΤΟ ΗΛΕΚΤΡΙΚΟ
Δέν βλέπω! Είμαι μπλέ!...

ΤΟ ΦΑΝΑΡΑΚΙ (προθυμότατο)
Δέν βλέπετε; Περίεργο!... Διάβολε, τόσο Φώτα!...

‘Εσείς καλές τραγώσατε ποίο φέγγει πίο καλά
Τά πράγματα όμως άλλαξαν... δέν είνε όπως πρώτα,

Και τώρ ανάγκη μ' έχετε νά φέγγω χαμηλά...
Θά σας φωτίσω, φίλοι μου, έγώ και πάλι έγώ.

Θά προβαδίζω βέβαια γιά νά σας οδηγώ!
Κι' άν μέ είρωνευθήκατε, θά έχω τó προνόμιο...

—Προσέχετε, παρακαλώ... εκεί ναι πεζοδρόμιο—
Τό φαναράκι τó φτωχό, ποτέ δέν άπατάται

Προσέστε... λάκκος... προσοχή... λάσπες... Και νά πατάτε
‘Όπου γυαλίζει μονάχα... ‘Ω διάβολε!...

ΟΛΑ ΤΑ ΦΩΤΑ
Τί τρέχει;

ΤΟ ΦΑΝΑΡΑΚΙ
‘Ω, Διάβολε!... τήν έπαθα!...

ΤΟ ΚΑΝΤΗΛΙ
Κι' άρχίζει και νά δρέχη...

‘Εσθυσες;
ΟΛΑ ΤΑ ΦΩΤΑ

Μά τί έπαθες;
ΤΟ ΦΑΝΑΡΑΚΙ

Μέ συγχωρείτε, φίλοι μου,
Μέ τήν κουβέντα τήν πολλή... κάηκε πάλι ή στήλη μου!

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

ΠΩΣ ΤΑ ΕΙΠΕ ΚΑΙ ΠΩΣ ΕΠΗΛΗΘΕΥΣΑΝ

“Εάν προχωρώ, ακολουθήτε με.”

“Εάν όπισθογυρώ, σικωτάστε με.”

3ον

—Τίποτε άλλο, κύριε αρχιφύλακα, παρά δονάχα ότι πρόκειται περί έγκληματος από τα πιο μυστηριώδη. Απέφυγα να κάμω καμιά έρευνα, δεν μετεκίνησα κανένα επιπλο, κι' α-φ'ηκα τα πράγματα όπως έχουν, μέχρις ότου έλθω ο κύριος αστυνόμος. Επομένως μονά-χ'ε φρουρούς σ' όλας τις πόρτες του ξενοδο-χείου για να εμποδίσω την έξοδο σ' όποιον θα έκανε την απόπειρα να διαφύγῃ.

—Εκμάστε πολύ καλά. Παρακαλώ να μεί-νουν τα πράγματα ως έχουν. Προσέξτε μονά-χα κι' εσείς ο ίδιος μήπως εγὼ κανένας και περιμένει την αφετί του αστυνομίου τον οποίο θα ελδοποιήσω εὐθὺς άμέσως.

—Πολύ καλά, περιμένω, κύριε.

—Ο βοηθός του διοικητοῦ, μόλις άφησε τὸ άκουστικό από τὰ χέρια του, έστράφηκε πρὸς τὸν συνάδελφό του αρχιφύλακα Μαρσέλ και τὸν εἶπε:

—Τί' άκουσες τὰ καινούργια, Μαρσέλ; 'Ο «Σκελετός με τὰ πράσινα γάντια» έμφανίσθη-κε πάλι στὸ ξενοδοχείο «Κρυστάλα» κι' έθαυ-μάτοῦργησε.

—Έβρε τὸν αλιτρίο! Φαντάσου, Μαρσέλ! Κατ'άρθωση νὰ ξε-κάνη τρεῖς γυναῖκες και δυὸ άνδρες και νὰ εξαφανίστην μιὰ πλούσια νέα. Δουλειά θάχως πάλι, κάκομοιρε Μαρσέλ!

—Τὸ δέχομαι. Εἶνε όμως ανάγκη και εἰσο-ποιήσωμε τὸν άστυνόμο.

—Περιττόν. Μετὰ πέντε λεπτά ο κύριος Ζορ-νὸ θά εἶνε ἐδῶ. Περὶ πάντοτε αὐτὴ τὴν ὥρα από τὸ γραφεῖο.

Και πράγματι. Λίγα λεπτά αργότερα ο ά-στυνόμος Ζορνὸ έμεινε στὸ γραφεῖο του τοῦ δωδεκάτου άστυνομικοῦ τμήματος.

Ήταν ένας σατανικός περίπλοκος, πού είχε μιὰ πρό εικοσαετίας στήν άστυνομική υπηρε-σία ως γραφεὺς και εἶνε άστυνόμος, χάρις στήν ίσχυρή προστασία τοῦ θουελευτοῦ τῆς επαρχίας του, πού θρισκόταν σ'ε τρυφερές γχασεις με τὴν κυρία Ζορνὸ, μιὰ θεοπαλάθη Πάρισινη, πού παντρεύτηκε τὸν άστυνόμο χω-ρίς ὁ γάμος τῆς νὰ τῆς δευμεύσῃ τὴν καρ-διά, πού τὴν έχάρησε πότε στὸν ένα και πότε στὸν άλλο, ἀναλόγως τῶν συμπαθειῶν και τῶν συμπεριφορῶν τῆς.

Ο κύριος Ζορνὸ λοιπόν, ἦταν άστυνόμος τῆς συναλλαγῆς, και έπομένως άνίκανος νὰ μιληθῇ μεγάλων υποθέσεων και ικανὸς μο-νάχα στὸ νὰ διεκπεραιῶν τις μικροῦποθέσεις τοῦ τμήματος του, γιὰ τις ὁποῖες δὲν ἀπη-λείτο καμιά άπολύτως ικανότης, παρά μικρὴ μονάχα πείρα τῆς ὁποίας εὐτυχὸς δὲν έστε-ρείτο.

—Ε, λοιπόν; ρώτησε μπαίνοντας. "Εχουμε τίποτ' άλλο;

—Μάλιστα, κύριε άστυνόμο, ἀπήντησε ὁ βοηθός του.

Και με λίγα λόγια ανέφερε στὸν άστυνόμο τὰ δσα τὸ άνοκίμως τηλεφωνικῶς ὁ γραμ-ματεὺς τοῦ ξενοδοχείου «Κρυστάλα», και πρό-σθεσε:

—Τώρα, σὰς περιμένουν, κύριε άστυνόμο, τὸ ξενοδοχείο εἶνε άνάστατο...

—Μὰ πᾶρη ἡ ὥρη, νὰ πάρη! Εμφύρισε δι'άνασταίνοντας ὁ άστυνόμος. Νὰ μιὰ ὑπό-θεσις γιὰ τὴν ὁποία χρειάζεται εκείνος ὁ κα-τεργητὸς ὁ Ζερρουνά.

Και γυρίζοντας πρὸς τὸν αρχιφύλακα:

—Μαρσέλ, εἶπε. Πρέπει νὰ πεταχθῇ στὸ σπίτι τοῦ άστυνομίου Ζερρουνά. Εἶνε λίγα ὅμιματα ἀπ' ἐδῶ...

—Μάλιστα, κύριε άστυνόμο.

—Θὰ τὸν ζήτησης και θὰ τοῦ πῆς ὅτι εἶνε άνάγκη νὰ ελθῇ άμέσως νὰ με συναντήσῃ στὸ ξενοδοχείο «Κρυστάλα» ὅπου τὸν περι-μένω.

—Μάλιστα.

—Επειτα, Μαρσέλ, θάρρης πάλι ἐδῶ, θὰ πάρης μαζί σου εἰκοσι άστυφύλακες και θάρ-ρης κι' ἐσύ ἐκεῖ. Φρόντισε νὰ μὴν άρρήγης καθόλου. 'Ο δολοφόνος μπορεί άκόμη νὰ εἶνε κρυμμένος μέσα στὸ ξενοδοχείο και δὲν πρέ-πει νὰ τὸν άφήσωμε νὰ μὸς διαφύγῃ. Πήγαι-νε, Μαρσέλ.

Μόλις ὁ αρχιφύλακς δῆκε από τὸ γραφεῖο γιὰ νὰ άκτελεσῇ τὴν διαταγὴ τοῦ προϊσταμέ-νου του, ὁ άστυνόμος στράφηκε πρὸς τὸν βοη-θό του και ρώτησε:

—Τί φρονεῖς ἐσύ, Ζάκ;

—Γιὰ ποιὸ πράγμα, κύριε άστυνόμο;

—Γιὰ τὸν περιφρημο αὐτὸ «Σκελετὸ με τὰ πράσινα γάντια».

—Ο κύριος άστυνόμος μοῦ κάμνει τὴν τιμὴ νὰ μοῦ ἐπιτρέψῃ νὰ πῶ τὴν γνώμη μου;

—Ναι, διάβολε!

—Λοιπόν, κύριε άστυνόμο, ἡ γνώμη μου εἶνε ὅτι αὐτὸς ὁ «Σκελετός με τὰ πράσινα γάν-τια» εἶνε ένας από τοὺς τρομερότερους κα-κούργους ἐξ ὧν εἴρεσαν ὡς τώρα αἱ ὑπό-νοιαι τῶν Παρισίων. 'Ο «Σκελετός με τὰ πράσινα γάντια» εἶνε ἕνας ὁ αρχηγὸς κάποιας μεγάλης συμμορίας, τὴν ὁποία ὁ άστυνόμος μὸς δὲν άνεκάλυψε ὡς τώρα. 'Αλλοιῶς δὲν μπορεί νὰ ἐξηγηθῇ ἡ εύκολία με τὴν ὁποία κατοικρεῖται και τὰ μέσα πού διαθέτει ὅπως δια-φεύγει και εξαφανίζεται.

—Ζάκ, παιδί μου, εἶπε ὁ άστυνόμος. Μοῦ φαίνεται ὅτι εἶσαι ὑπερβολικός. Κατὰ τὴν γνώμη μου, ὁ «Σκελετός με τὰ πράσινα γάν-τια» εἶνε ένας κοινότατος κακούργος, πού, ἂν δὲν τὸν συλλάβω άπόψε, θὰ τὸν συλλάβω ὁμως αύριο. Τώρα ἂς πηγαίνωμε στὸ ξενοδο-χείο νὰ δοῦμε πὸς διάβολο εἶναιν ὅλα αὐτὰ πού μοῦ διηγῆθηκες.

Και ὁ άστυνόμος με τὸν βοηθό του ἀνέβη-καν σ' ἕνα αὐτοκίνητο και διευθύνθηκαν πρὸς τὸ ξενοδοχείο «Κρυστάλα».

—Ζάκ, παιδί μου, εἶπε ὁ άστυνόμος. Μοῦ φαίνεται ὅτι εἶσαι ὑπερβολικός. Κατὰ τὴν γνώμη μου, ὁ «Σκελετός με τὰ πράσινα γάν-τια» εἶνε ένας κοινότατος κακούργος, πού, ἂν δὲν τὸν συλλάβω άπόψε, θὰ τὸν συλλάβω ὁμως αύριο. Τώρα ἂς πηγαίνωμε στὸ ξενοδο-χείο νὰ δοῦμε πὸς διάβολο εἶναιν ὅλα αὐτὰ πού μοῦ διηγῆθηκες.

Και ὁ άστυνόμος με τὸν βοηθό του ἀνέβη-καν σ' ἕνα αὐτοκίνητο και διευθύνθηκαν πρὸς τὸ ξενοδοχείο «Κρυστάλα».

—Ζάκ, παιδί μου, εἶπε ὁ άστυνόμος. Μοῦ φαίνεται ὅτι εἶσαι ὑπερβολικός. Κατὰ τὴν γνώμη μου, ὁ «Σκελετός με τὰ πράσινα γάν-τια» εἶνε ένας κοινότατος κακούργος, πού, ἂν δὲν τὸν συλλάβω άπόψε, θὰ τὸν συλλάβω ὁμως αύριο. Τώρα ἂς πηγαίνωμε στὸ ξενοδο-χείο νὰ δοῦμε πὸς διάβολο εἶναιν ὅλα αὐτὰ πού μοῦ διηγῆθηκες.

Και ὁ άστυνόμος με τὸν βοηθό του ἀνέβη-καν σ' ἕνα αὐτοκίνητο και διευθύνθηκαν πρὸς τὸ ξενοδοχείο «Κρυστάλα».

—Ζάκ, παιδί μου, εἶπε ὁ άστυνόμος. Μοῦ φαίνεται ὅτι εἶσαι ὑπερβολικός. Κατὰ τὴν γνώμη μου, ὁ «Σκελετός με τὰ πράσινα γάν-τια» εἶνε ένας κοινότατος κακούργος, πού, ἂν δὲν τὸν συλλάβω άπόψε, θὰ τὸν συλλάβω ὁμως αύριο. Τώρα ἂς πηγαίνωμε στὸ ξενοδο-χείο νὰ δοῦμε πὸς διάβολο εἶναιν ὅλα αὐτὰ πού μοῦ διηγῆθηκες.

Και ὁ άστυνόμος με τὸν βοηθό του ἀνέβη-καν σ' ἕνα αὐτοκίνητο και διευθύνθηκαν πρὸς τὸ ξενοδοχείο «Κρυστάλα».

—Ζάκ, παιδί μου, εἶπε ὁ άστυνόμος. Μοῦ φαίνεται ὅτι εἶσαι ὑπερβολικός. Κατὰ τὴν γνώμη μου, ὁ «Σκελετός με τὰ πράσινα γάν-τια» εἶνε ένας κοινότατος κακούργος, πού, ἂν δὲν τὸν συλλάβω άπόψε, θὰ τὸν συλλάβω ὁμως αύριο. Τώρα ἂς πηγαίνωμε στὸ ξενοδο-χείο νὰ δοῦμε πὸς διάβολο εἶναιν ὅλα αὐτὰ πού μοῦ διηγῆθηκες.

Και ὁ άστυνόμος με τὸν βοηθό του ἀνέβη-καν σ' ἕνα αὐτοκίνητο και διευθύνθηκαν πρὸς τὸ ξενοδοχείο «Κρυστάλα».

—Ζάκ, παιδί μου, εἶπε ὁ άστυνόμος. Μοῦ φαίνεται ὅτι εἶσαι ὑπερβολικός. Κατὰ τὴν γνώμη μου, ὁ «Σκελετός με τὰ πράσινα γάν-τια» εἶνε ένας κοινότατος κακούργος, πού, ἂν δὲν τὸν συλλάβω άπόψε, θὰ τὸν συλλάβω ὁμως αύριο. Τώρα ἂς πηγαίνωμε στὸ ξενοδο-χείο νὰ δοῦμε πὸς διάβολο εἶναιν ὅλα αὐτὰ πού μοῦ διηγῆθηκες.

Και ὁ άστυνόμος με τὸν βοηθό του ἀνέβη-καν σ' ἕνα αὐτοκίνητο και διευθύνθηκαν πρὸς τὸ ξενοδοχείο «Κρυστάλα».

—Ζάκ, παιδί μου, εἶπε ὁ άστυνόμος. Μοῦ φαίνεται ὅτι εἶσαι ὑπερβολικός. Κατὰ τὴν γνώμη μου, ὁ «Σκελετός με τὰ πράσινα γάν-τια» εἶνε ένας κοινότατος κακούργος, πού, ἂν δὲν τὸν συλλάβω άπόψε, θὰ τὸν συλλάβω ὁμως αύριο. Τώρα ἂς πηγαίνωμε στὸ ξενοδο-χείο νὰ δοῦμε πὸς διάβολο εἶναιν ὅλα αὐτὰ πού μοῦ διηγῆθηκες.

Και ὁ άστυνόμος με τὸν βοηθό του ἀνέβη-καν σ' ἕνα αὐτοκίνητο και διευθύνθηκαν πρὸς τὸ ξενοδοχείο «Κρυστάλα».

—Ζάκ, παιδί μου, εἶπε ὁ άστυνόμος. Μοῦ φαίνεται ὅτι εἶσαι ὑπερβολικός. Κατὰ τὴν γνώμη μου, ὁ «Σκελετός με τὰ πράσινα γάν-τια» εἶνε ένας κοινότατος κακούργος, πού, ἂν δὲν τὸν συλλάβω άπόψε, θὰ τὸν συλλάβω ὁμως αύριο. Τώρα ἂς πηγαίνωμε στὸ ξενοδο-χείο νὰ δοῦμε πὸς διάβολο εἶναιν ὅλα αὐτὰ πού μοῦ διηγῆθηκες.

Και ὁ άστυνόμος με τὸν βοηθό του ἀνέβη-καν σ' ἕνα αὐτοκίνητο και διευθύνθηκαν πρὸς τὸ ξενοδοχείο «Κρυστάλα».

—Ζάκ, παιδί μου, εἶπε ὁ άστυνόμος. Μοῦ φαίνεται ὅτι εἶσαι ὑπερβολικός. Κατὰ τὴν γνώμη μου, ὁ «Σκελετός με τὰ πράσινα γάν-τια» εἶνε ένας κοινότατος κακούργος, πού, ἂν δὲν τὸν συλλάβω άπόψε, θὰ τὸν συλλάβω ὁμως αύριο. Τώρα ἂς πηγαίνωμε στὸ ξενοδο-χείο νὰ δοῦμε πὸς διάβολο εἶναιν ὅλα αὐτὰ πού μοῦ διηγῆθηκες.

Και ὁ άστυνόμος με τὸν βοηθό του ἀνέβη-καν σ' ἕνα αὐτοκίνητο και διευθύνθηκαν πρὸς τὸ ξενοδοχείο «Κρυστάλα».

—Ζάκ, παιδί μου, εἶπε ὁ άστυνόμος. Μοῦ φαίνεται ὅτι εἶσαι ὑπερβολικός. Κατὰ τὴν γνώμη μου, ὁ «Σκελετός με τὰ πράσινα γάν-τια» εἶνε ένας κοινότατος κακούργος, πού, ἂν δὲν τὸν συλλάβω άπόψε, θὰ τὸν συλλάβω ὁμως αύριο. Τώρα ἂς πηγαίνωμε στὸ ξενοδο-χείο νὰ δοῦμε πὸς διάβολο εἶναιν ὅλα αὐτὰ πού μοῦ διηγῆθηκες.

Και ὁ άστυνόμος με τὸν βοηθό του ἀνέβη-καν σ' ἕνα αὐτοκίνητο και διευθύνθηκαν πρὸς τὸ ξενοδοχείο «Κρυστάλα».

—Ζάκ, παιδί μου, εἶπε ὁ άστυνόμος. Μοῦ φαίνεται ὅτι εἶσαι ὑπερβολικός. Κατὰ τὴν γνώμη μου, ὁ «Σκελετός με τὰ πράσινα γάν-τια» εἶνε ένας κοινότατος κακούργος, πού, ἂν δὲν τὸν συλλάβω άπόψε, θὰ τὸν συλλάβω ὁμως αύριο. Τώρα ἂς πηγαίνωμε στὸ ξενοδο-χείο νὰ δοῦμε πὸς διάβολο εἶναιν ὅλα αὐτὰ πού μοῦ διηγῆθηκες.

Και ὁ άστυνόμος με τὸν βοηθό του ἀνέβη-καν σ' ἕνα αὐτοκίνητο και διευθύνθηκαν πρὸς τὸ ξενοδοχείο «Κρυστάλα».

—Ζάκ, παιδί μου, εἶπε ὁ άστυνόμος. Μοῦ φαίνεται ὅτι εἶσαι ὑπερβολικός. Κατὰ τὴν γνώμη μου, ὁ «Σκελετός με τὰ πράσινα γάν-τια» εἶνε ένας κοινότατος κακούργος, πού, ἂν δὲν τὸν συλλάβω άπόψε, θὰ τὸν συλλάβω ὁμως αύριο. Τώρα ἂς πηγαίνωμε στὸ ξενοδο-χείο νὰ δοῦμε πὸς διάβολο εἶναιν ὅλα αὐτὰ πού μοῦ διηγῆθηκες.

Και ὁ άστυνόμος με τὸν βοηθό του ἀνέβη-καν σ' ἕνα αὐτοκίνητο και διευθύνθηκαν πρὸς τὸ ξενοδοχείο «Κρυστάλα».

—Ζάκ, παιδί μου, εἶπε ὁ άστυνόμος. Μοῦ φαίνεται ὅτι εἶσαι ὑπερβολικός. Κατὰ τὴν γνώμη μου, ὁ «Σκελετός με τὰ πράσινα γάν-τια» εἶνε ένας κοινότατος κακούργος, πού, ἂν δὲν τὸν συλλάβω άπόψε, θὰ τὸν συλλάβω ὁμως αύριο. Τώρα ἂς πηγαίνωμε στὸ ξενοδο-χείο νὰ δοῦμε πὸς διάβολο εἶναιν ὅλα αὐτὰ πού μοῦ διηγῆθηκες.

Και ὁ άστυνόμος με τὸν βοηθό του ἀνέβη-καν σ' ἕνα αὐτοκίνητο και διευθύνθηκαν πρὸς τὸ ξενοδοχείο «Κρυστάλα».

—Ζάκ, παιδί μου, εἶπε ὁ άστυνόμος. Μοῦ φαίνεται ὅτι εἶσαι ὑπερβολικός. Κατὰ τὴν γνώμη μου, ὁ «Σκελετός με τὰ πράσινα γάν-τια» εἶνε ένας κοινότατος κακούργος, πού, ἂν δὲν τὸν συλλάβω άπόψε, θὰ τὸν συλλάβω ὁμως αύριο. Τώρα ἂς πηγαίνωμε στὸ ξενοδο-χείο νὰ δοῦμε πὸς διάβολο εἶναιν ὅλα αὐτὰ πού μοῦ διηγῆθηκες.

Και ὁ άστυνόμος με τὸν βοηθό του ἀνέβη-καν σ' ἕνα αὐτοκίνητο και διευθύνθηκαν πρὸς τὸ ξενοδοχείο «Κρυστάλα».

—Ζάκ, παιδί μου, εἶπε ὁ άστυνόμος. Μοῦ φαίνεται ὅτι εἶσαι ὑπερβολικός. Κατὰ τὴν γνώμη μου, ὁ «Σκελετός με τὰ πράσινα γάν-τια» εἶνε ένας κοινότατος κακούργος, πού, ἂν δὲν τὸν συλλάβω άπόψε, θὰ τὸν συλλάβω ὁμως αύριο. Τώρα ἂς πηγαίνωμε στὸ ξενοδο-χείο νὰ δοῦμε πὸς διάβολο εἶναιν ὅλα αὐτὰ πού μοῦ διηγῆθηκες.

Και ὁ άστυνόμος με τὸν βοηθό του ἀνέβη-καν σ' ἕνα αὐτοκίνητο και διευθύνθηκαν πρὸς τὸ ξενοδοχείο «Κρυστάλα».

—Ζάκ, παιδί μου, εἶπε ὁ άστυνόμος. Μοῦ φαίνεται ὅτι εἶσαι ὑπερβολικός. Κατὰ τὴν γνώμη μου, ὁ «Σκελετός με τὰ πράσινα γάν-τια» εἶνε ένας κοινότατος κακούργος, πού, ἂν δὲν τὸν συλλάβω άπόψε, θὰ τὸν συλλάβω ὁμως αύριο. Τώρα ἂς πηγαίνωμε στὸ ξενοδο-χείο νὰ δοῦμε πὸς διάβολο εἶναιν ὅλα αὐτὰ πού μοῦ διηγῆθηκες.

Και ὁ άστυνόμος με τὸν βοηθό του ἀνέβη-καν σ' ἕνα αὐτοκίνητο και διευθύνθηκαν πρὸς τὸ ξενοδοχείο «Κρυστάλα».

—Ζάκ, παιδί μου, εἶπε ὁ άστυνόμος. Μοῦ φαίνεται ὅτι εἶσαι ὑπερβολικός. Κατὰ τὴν γνώμη μου, ὁ «Σκελετός με τὰ πράσινα γάν-τια» εἶνε ένας κοινότατος κακούργος, πού, ἂν δὲν τὸν συλλάβω άπόψε, θὰ τὸν συλλάβω ὁμως αύριο. Τώρα ἂς πηγαίνωμε στὸ ξενοδο-χείο νὰ δοῦμε πὸς διάβολο εἶναιν ὅλα αὐτὰ πού μοῦ διηγῆθηκες.

Και ὁ άστυνόμος με τὸν βοηθό του ἀνέβη-καν σ' ἕνα αὐτοκίνητο και διευθύνθηκαν πρὸς τὸ ξενοδοχείο «Κρυστάλα».

—Ζάκ, παιδί μου, εἶπε ὁ άστυνόμος. Μοῦ φαίνεται ὅτι εἶσαι ὑπερβολικός. Κατὰ τὴν γνώμη μου, ὁ «Σκελετός με τὰ πράσινα γάν-τια» εἶνε ένας κοινότατος κακούργος, πού, ἂν δὲν τὸν συλλάβω άπόψε, θὰ τὸν συλλάβω ὁμως αύριο. Τώρα ἂς πηγαίνωμε στὸ ξενοδο-χείο νὰ δοῦμε πὸς διάβολο εἶναιν ὅλα αὐτὰ πού μοῦ διηγῆθηκες.

Και ὁ άστυνόμος με τὸν βοηθό του ἀνέβη-καν σ' ἕνα αὐτοκίνητο και διευθύνθηκαν πρὸς τὸ ξενοδοχείο «Κρυστάλα».

—Ζάκ, παιδί μου, εἶπε ὁ άστυνόμος. Μοῦ φαίνεται ὅτι εἶσαι ὑπερβολικός. Κατὰ τὴν γνώμη μου, ὁ «Σκελετός με τὰ πράσινα γάν-τια» εἶνε ένας κοινότατος κακούργος, πού, ἂν δὲν τὸν συλλάβω άπόψε, θὰ τὸν συλλάβω ὁμως αύριο. Τώρα ἂς πηγαίνωμε στὸ ξενοδο-χείο νὰ δοῦμε πὸς διάβολο εἶναιν ὅλα αὐτὰ πού μοῦ διηγῆθηκες.

Και ὁ άστυνόμος με τὸν βοηθό του ἀνέβη-καν σ' ἕνα αὐτοκίνητο και διευθύνθηκαν πρὸς τὸ ξενοδοχείο «Κρυστάλα».

—Ζάκ, παιδί μου, εἶπε ὁ άστυνόμος. Μοῦ φαίνεται ὅτι εἶσαι ὑπερβολικός. Κατὰ τὴν γνώμη μου, ὁ «Σκελετός με τὰ πράσινα γάν-τια» εἶνε ένας κοινότατος κακούργος, πού, ἂν δὲν τὸν συλλάβω άπόψε, θὰ τὸν συλλάβω ὁμως αύριο. Τώρα ἂς πηγαίνωμε στὸ ξενοδο-χείο νὰ δοῦμε πὸς διάβολο εἶναιν ὅλα αὐτὰ πού μοῦ διηγῆθηκες.

Και ὁ άστυνόμος με τὸν βοηθό του ἀνέβη-καν σ' ἕνα αὐτοκίνητο και διευθύνθηκαν πρὸς τὸ ξενοδοχείο «Κρυστάλα».

—Ζάκ, παιδί μου, εἶπε ὁ άστυνόμος. Μοῦ φαίνεται ὅτι εἶσαι ὑπερβολικός. Κατὰ τὴν γνώμη μου, ὁ «Σκελετός με τὰ πράσινα γάν-τια» εἶνε ένας κοινότατος κακούργος, πού, ἂν δὲν τὸν συλλάβω άπόψε, θὰ τὸν συλλάβω ὁμως αύριο. Τώρα ἂς πηγαίνωμε στὸ ξενοδο-χείο νὰ δοῦμε πὸς διάβολο εἶναιν ὅλα αὐτὰ πού μοῦ διηγῆθηκες.

Και ὁ άστυνόμος με τὸν βοηθό του ἀνέβη-καν σ' ἕνα αὐτοκίνητο και διευθύνθηκαν πρὸς τὸ ξενοδοχείο «Κρυστάλα».

—Ζάκ, παιδί μου, εἶπε ὁ άστυνόμος. Μοῦ φαίνεται ὅτι εἶσαι ὑπερβολικός. Κατὰ τὴν γνώμη μου, ὁ «Σκελετός με τὰ πράσινα γάν-τια» εἶνε ένας κοινότατος κακούργος, πού, ἂν δὲν τὸν συλλάβω άπόψε, θὰ τὸν συλλάβω ὁμως αύριο. Τώρα ἂς πηγαίνωμε στὸ ξενοδο-χείο νὰ δοῦμε πὸς διάβολο εἶναιν ὅλα αὐτὰ πού μοῦ διηγῆθηκες.

Και ὁ άστυνόμος με τὸν βοηθό του ἀνέβη-καν σ' ἕνα αὐτοκίνητο και διευθύνθηκαν πρὸς τὸ ξενοδοχείο «Κρυστάλα».

—Ζάκ, παιδί μου, εἶπε ὁ άστυνόμος. Μοῦ φαίνεται ὅτι εἶσαι ὑπερβολικός. Κατὰ τὴν γνώμη μου, ὁ «Σκελετός με τὰ πράσινα γάν-τια» εἶνε ένας κοινότατος κακούργος, πού, ἂν δὲν τὸν συλλάβω άπόψε, θὰ τὸν συλλάβω ὁμως αύριο. Τώρα ἂς πηγαίνωμε στὸ ξενοδο-χείο νὰ δοῦμε πὸς διάβολο εἶναιν ὅλα αὐτὰ πού μοῦ διηγῆθηκες.

Και ὁ άστυνόμος με τὸν βοηθό του ἀνέβη-καν σ' ἕνα αὐτοκίνητο και διευθύνθηκαν πρὸς τὸ ξενοδοχείο «Κρυστάλα».

—Ζάκ, παιδί μου, εἶπε ὁ άστυνόμος. Μοῦ φαίνεται ὅτι εἶσαι ὑπερβολικός. Κατὰ τὴν γνώμη μου, ὁ «Σκελετός με τὰ πράσινα γάν-τια» εἶνε ένας κοινότατος κακούργος, πού, ἂν δὲν τὸν συλλάβω άπόψε, θὰ τὸν συλλάβω ὁμως αύριο. Τώρα ἂς πηγαίνωμε στὸ ξενοδο-χείο νὰ δοῦμε πὸς διάβολο εἶναιν ὅλα αὐτὰ πού μοῦ διηγῆθηκες.

Και ὁ άστυνόμος με τὸν βοηθό του ἀνέβη-καν σ' ἕνα αὐτοκίνητο και διευθύνθηκαν πρὸς τὸ ξενοδοχείο «Κρυστάλα».

—Ζάκ, παιδί μου, εἶπε ὁ άστυνόμος. Μοῦ φαίνεται ὅτι εἶσαι ὑπερβολικός. Κατὰ τὴν γνώμη μου, ὁ «Σκελετός με τὰ πράσινα γάν-τια» εἶνε ένας κοινότατος κακούργος, πού, ἂν δὲν τὸν συλλάβω άπόψε, θὰ τὸν συλλάβω ὁμως αύριο. Τώρα ἂς πηγαίνωμε στὸ ξενοδο-χείο νὰ δοῦμε πὸς διάβολο εἶναιν ὅλα αὐτὰ πού μοῦ διηγῆθηκες.

Και ὁ άστυνόμος με τὸν βοηθό του ἀνέβη-καν σ' ἕνα αὐτοκίνητο και διευθύνθηκαν πρὸς τὸ ξενοδοχείο «Κρυστάλα».

—Ζάκ, παιδί μου, εἶπε ὁ άστυνόμος. Μοῦ φαίνεται ὅτι εἶσαι ὑπερβολικός. Κατὰ τὴν γνώμη μου, ὁ «Σκελετός με τὰ πράσινα γάν-τια» εἶνε ένας κοινότατος κακούργος, πού, ἂν δὲν τὸν συλλάβω άπόψε, θὰ τὸν συλλάβω ὁμως αύριο. Τώρα ἂς πηγαίνωμε στὸ ξενοδο-χείο νὰ δοῦμε πὸς διάβολο εἶναιν ὅλα αὐτὰ πού μοῦ διηγῆθηκες.

Και ὁ άστυνόμος με τὸν βοηθό του ἀνέβη-καν σ' ἕνα αὐτοκίνητο και διευθύνθηκαν πρὸς τὸ ξενοδοχείο «Κρυστάλα».

—Ζάκ, παιδί μου, εἶπε ὁ άστυνόμος. Μοῦ φαίνεται ὅτι εἶσαι ὑπερβολικός. Κατὰ τὴν γνώμη μου, ὁ «Σκελετός με τὰ πράσινα γάν-τια» εἶνε ένας κοινότατος κακούργος, πού, ἂν δὲν τὸν συλλάβω άπόψε, θὰ τὸν συλλάβω ὁμως αύριο. Τώρα ἂς πηγαίνωμε στὸ ξενοδο-χείο νὰ δοῦμε πὸς διάβολο εἶναιν ὅλα αὐτὰ πού μοῦ διηγῆθηκες.

Και ὁ άστυνόμος με τὸν βοηθό του ἀνέβη-καν σ' ἕνα αὐτοκίνητο και διευθύνθηκαν πρὸς τὸ ξενοδοχείο «Κρυστάλα».

—Εμπρός λοιπόν, φίλε μου. Ξαναλάβατε δσα μοῦ ἐτηλεφωνήσατε. Θέλω πρὸ παντός νὰ μάθω πὸς άνεκαλύψατε τὴν άπαγωγή και τις δολοφονίες. Αὐτὸ μ' ἐνδιαφέρει πολὺ.

Ο γραμματεὺς οὐτε έφερε, οὐτε μπορού-σε νὰ φέρῃ καμιά ἄλλη αντίρρηση και ἀρχί-σε τὴν άρηγορὶ του ἐπαναλαμβάνοντας τὰ ὁ-σα εἶχε τηλεφωνῆσει και δσα και αὐτὸς ὁ ά-στυνόμος ἤξερε από τὴν άναφορὰ τοῦ βοη-θού του.

Καί ἀφοῦ έτελείωσε τὴν άρήγορὶ του, πρόσθεσε:

—Άλλο τίποτε δὲν ξέρω, κύριε άστυνόμο. Βλέπετε ὅτι ἡ ὑπόθεσις εἶνε πάρα πολὺ σκο-τεινὴ...

—Βεβαίωτατα...

—Δὲν μείνει παρά νὰ τὴν διευκρινίσετε σ

«Αγάπη μου, έτόνισα για σένα ένα τραγουδι σε τρεις νότες.

Τις πιάω με το ένα μου δάκτυλο. Κάθισε κάπου και άκουσε το.

«Αν τύχη και το όργη πολύ κουτό το τραγουδί μου, θα μου το πής, δεν είναι έτσι;

«Αγαπώ μία μικρούλα που είναι πολύ όμορφη. Γιατί τη ζηλεύετε; μου λέει. Και όμως είναι ολοφάνερο πως σάς είμαι ολότελα πιστή και πως αγαπώ σάς μόνο...»

«Μά παύω να σάς αγαπώ; «Αλλ' αυτό μου είναι αδύνατο. Σας ξεχωρίζω σ' όλους τους άλλους, γιατί σας έρωκα πολύ πιο λεπτό, πολύ πιο ευαίσθητο, πολύ πιο έξυπνο, πολύ πιο συμπαιχνητικό...»

«Μην φοβάσαι, λοιπόν! Σας μόνο αγαπώ.... Σε σάς μονάχα ανήκω. Δεν ξέρετε πόσο ασχολιομαι για μία γυναίκα που αγαπάει να ποιηθεί τον αγαπημένο της ανήσυχος και ζηλότυπος.

Είναι αλήθεια. Το ξέρω πως είναι ολότελα δική μου. Η καρδιά της δεν είναι αδύνατη, μά ούτε και θαρραλέα. Και έπειτα η ειλικρίνεια αυτής της μικρής είναι κάτι που πολύ δύσκολα θα μπορούσε κανείς να το όργη.

Εγώ όμως συλλογίζομαι — πράγμα που είναι αναπόφευκτο, άλλωστε — πως κάποιος άλλος άνθρωπος, τελειότερος από μένα, θάρρη μία μέρα κοντά μας και θα είναι χαρούμενος αυτός, ενώ εγώ θα είμαι θλιμμένος.

Και συλλογίζομαι ακόμη πως η μικρή μου αγάπη έχει ένα πολύ λεπτό γούστο, έτσι που θα της είναι δύσκολο να συγχωρή πάντα τις άνομιες και τις ιδιοτροπίες μου.

Γι' αυτό ζηλεύω, γι' αυτό ανησυχώ. Το μυαλό μου καίει και η καρδιά μου είναι παγωμένη από τη θλίψη.

Να το τραγουδί που έφτειασα για σένα, μικρό μου αγγελούδι.

Είμαι ιδιότροπος, παράξενος, σκληρός, ζηλιάρης, δυστυχισμένος με μία λέξη.

Όλα αυτά τα ξέρω. Και ξέρω ακόμη πως σε στενοχωρώ με τους κουβάδες που σου κάνω κάθε τόσο χωρίς λόγο.

Μά αν σ' αγαπώ μ' αυτό τον τυραννικό τρόπο, είναι γιατί σε αγαπώ τόσο πολύ, μικρή μου αγάπη.

Παρακολουθώ την καθεμιά σου κίνηση, σε θασάνίζω, σου κάνω παρατηρήσεις...

Θα ήσουν μήπως πιο ευτυχισμένη και θα μ' αγαπούσες ακόμη πιο πολύ, αν το μικρό σου προσώπκι δεν ήταν για μένα, δι. λογαριάζω πιο πολύ σ' αυτόν έδώ τον κόσμο

κι' αν δεν είχα τη φτώχη μου αγάπη για μοναδική μου σκέψη;

Δεν μου γράφεις χθές παρά δυο μικρές, τόσες δα, σελίδες.

Είσαι λοιπόν τόσο χαρούμενη εκεί κάτω, ώστε να μπορείς να με ξεχνάς;

«Αγάπη μου, είσαι άναγκασιμένη να κουράζεσαι, να θέλεις τόσο κόσμο!... Γίνου λοιπόν φρόνιμη... Πρέπει να αναπαύεσαι...» Όσο πιο πολύ μου γράφεις, τόσο πιο πολύ θα είμαι θέσθιος ότι με συλλογίζεσαι.

Κι' ακόμη, δεν θα ήθελα να φορής τόσο συχνά το καινούργιο σου φόρεμα. Σου πηγαίνει τόσο όμορφα!... Δεν είμαι ζηλιάρης, όπως νομίζεις, μά, εκεί κάτω, δεν υπάρχει κανείς λόγος να φαίνεται πολύ όμορφη.

Και, έπειτα, ο αέρας και η θάλασσα θα σου το καταστρέψουν.

Φύλαξέ το, λοιπόν, μικρή μου αγάπη, για τους δυο μας.

«Ερρουφίδα το γράμμα σου... Σ' όμωρ, όταν θα φθάσουν τα γράμματά μου στα χέρια σου, θα έρσκεσαι ίσως άναμεσα σε μία εύθυμη συντροφιά. Θα σου πούν: Διαβάστε το λοιπόν, αγαπητή μου. Άλλα σύ, δίχως να το άνοίξης, αφού με μία ματιά θά έχης δεστωθή ότι προέρχεται από μένα, θα κάμης μία μικρή δευτέλεια το φτωχό μου γράμμα και ίσως να πής: «Δέν είναι τίποτε... δεν είναι τίποτε... θα το διαβάσω άργότερα...»

Είχες άλλοτε, όταν σε πρωτογνώρισα, πριν από τρία χρόνια, ένα δειλό βλέμμα και ένα συνσταλμένο ύψος, που σ' έκαναν τόσο συμπαιχτηκή στα μάτια μου.

Και όμως κατώρθωσα να σε κάμω να τα ξεκαταλείψης. Κατάφερα να σε κάμω να τα ξεμάθεις.

Πόσο σήμερα τα νοσταλγώ! Τώρα, έρχεσαι, θγάζεις τα ρούχα σου, δένεις ήσυχα — ήσυχα τα μαλλιά σου και μου δίνεις πρόθυμα το κορμί σου.

Και όμως δεν ήσουν τόσο εύκολη άλλοτε. Σ' έφώναζε: μικρό μου κοριτσάκι.

Ερχόσουν κοντά μου φουδιαμένη και το φως σε έτρόμαζε.

ΖΑΝ ΚΙΕΠΟΥΡΑ

φημερίδα του, ούτε εγώ σκοπεύω να αλλάξω το επάγγελμά μου με την πολιτική και την δημοσιογραφία. Ξέρετε πόσο απρεπώ το τραγουδί! Θα μου πής πως έτυχε να ανακατευθώ το όνομα μου στην πολιτική; Νά σάς πώ: Μία μέρα του παρελθόντος 'Ιουλίου, έβγαινα από την Όπερα. 'Η πλατεία έζω από την όπερα ήταν άσφυκτικά γεμάτη. Όλοι με περίμεναν και φώναζαν: «Τραγουδούσε και για μένα». Φυσικό ήταν να τραγουδήσω και το έκανα. Τότε οι συμπαιχνητά μου σαν ευγενείς άνθρωποι με χειροκρότησαν τρέλλα από ένθουσιασμό.

«'Ην περίοδος εκείνη συνέθεσαν τα έπισόδια του Νταντόνι». Τα πνεύματα ήσαν εξημέμια και κάποιος από την μάζα έφώναζε: «Ζάν, έλπιζέμε σε σένα». Και έγω τότε, ένθουσιώδης και έπρησασμένος από τις ζεστές καρδιές των συμπαιχνητών μου, που με χειροκροτούσαν, έβγαλα ένα μικρό λόγο επάνω στο έξης περίπου θέμα:

«Ας έχουμε έμπιστοσύνη, οι δύσκολες ώρες θα περάσουν, η οικονομική κρίσις θα περάση, η φτώχεια θα περάση και η Πολωνία θα ζήση πάντα! Άνάμεσα στην μάζαν αυτή υπήρχαν άνθρωποι όλων των κομμάτων, τα λόγια μου άγγιξαν τις καρδιές τους και τα χειροκροτήματα εκράτησαν μίαν ολόκληρη ώρα. Σ' το τε-

«Έτσι, και σ' αυτά ακόμη τα πιο παράφωρα άγκαλιάσματά μας, δεν σε είχα ολόκληρη. Τό ένιωθα.

Σε ποθούσα... Κι' ήμουν άπληστος, χωρίς να μπορώ να με ικανοποιήσουν τα άγνά φιλιάρ σου, με τα όποια άπαντούσες στα δικά μου.

Σου έλεγα, θυμάσαι; «Μικρούλα μου, δεν άσσουν τόσο δειλή, αν με αγάπαγες πραγματικά».

Μά σήμερα, πόσο λυπάμαι και πόσο θα ήθελα να ξαναφυγγω στην άγκαλία μου το τρουαγγέμο εκείνο κοριτσάκι, που, για να κρύβη όσο μπορούσε περισσότερο τη ντροπή του, έσκέπαζε με τα ολόγυμνα χεράκια του τα άδωα του μάτια!...

ΠΩΛ ΖΕΡΑΛΝΤΥ

ΕΡΩΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ

— Ποιά διαφορά υπάρχει μεταξύ ενός που θέλει να κρεμαστή και ενός που θέλει να παντρευτεί;

— Καμμία. Και οι δυο την θηλεία θα περάσουν στη λαγνύ τους!

— Ποιά διαφορά υπάρχει μεταξύ του δδοντοίατρου και των άλλων ανθρώπων;

— Όλοι οι άλλοι τρώνε με τα δόντια τους, ενώ αυτός τρώει με τα δόντια των άλλων!

— Γιατί είναι δύσκολο να ξεσκεπαστή η αλήθεια;

— Γιατί είναι... γυμνή!

— Γιατί οι σκύλοι τρών τα κόκκαλα;

— Γιατί το κρέας το τρών οι άνθρωποι.

— Ποιό μουσικό όργανο είναι πιο εύχάριστο;

— Η... λίρα!

ΛΟΓΙΑ ΣΦΟΔΡΑ

— Η σκέψις είναι ένα φύσημα, αλλά αυτό το φύσημα άναστατώνει τον κόσμο.

— Μη λές πάντα δι. σκέπτεσαι. Νά σκέπτεσαι όμως πάντα δι. λές.

— Όπως στο βιβλίο διακρίνουν το πνεύμα του συγγραφέως, έτσι και στη φυσιογνωμία διακρίνουμε την ψυχή του ανθρώπου.

— Όταν είσαι δυστυχής, κατακαθάινεις εύκολότερα τις δυστυχίες των άλλων.

— Προτιμώ να προλαβαίνω το πράγμα που φοβόμμαι, παρά να φοβόμμαι, μήπως αυτό με προλάβει.

— Μην άπαιτείς από τους άλλους παρά λιγότερα απ' όσα θα έκανες έσύ για χάρη τους.

— Οι δυστυχισμένοι δεν έχουν συγγενείς.

— Όλοι οι άνθρωποι είναι άδελφοί.

— Όλοι οι άνθρωποι είναι άδελφοί.

— Όλοι οι άνθρωποι είναι άδελφοί.

— Όλοι οι άνθρωποι είναι άδελφοί.

— Όλοι οι άνθρωποι είναι άδελφοί.

— Όλοι οι άνθρωποι είναι άδελφοί.

— Όλοι οι άνθρωποι είναι άδελφοί.

— Όλοι οι άνθρωποι είναι άδελφοί.

— Όλοι οι άνθρωποι είναι άδελφοί.

— Όλοι οι άνθρωποι είναι άδελφοί.

— Όλοι οι άνθρωποι είναι άδελφοί.

— Όλοι οι άνθρωποι είναι άδελφοί.

— Όλοι οι άνθρωποι είναι άδελφοί.

— Όλοι οι άνθρωποι είναι άδελφοί.

— Όλοι οι άνθρωποι είναι άδελφοί.

— Όλοι οι άνθρωποι είναι άδελφοί.

— Όλοι οι άνθρωποι είναι άδελφοί.

— Όλοι οι άνθρωποι είναι άδελφοί.

— Όλοι οι άνθρωποι είναι άδελφοί.

— Όλοι οι άνθρωποι είναι άδελφοί.

— Όλοι οι άνθρωποι είναι άδελφοί.

— Όλοι οι άνθρωποι είναι άδελφοί.

— Όλοι οι άνθρωποι είναι άδελφοί.

— Όλοι οι άνθρωποι είναι άδελφοί.

Η ΣΥΓΓΝΩΜΗ

ΚΟ.ΝΩΝΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ

«Ο Ζάκ Κλωντέλ, έχτύπησε το κουδούνι που βρισκόταν δίπλα στο δεξί του χέρι. Ύστερα από μερικά λεπτά παρουσιάστηκε στην πόρτα μια παχιά οικόνομος.

— Έχτύπησε ο κύριος;

— Ναι, Ρόζα. Ήθελα να ξέρω αν έτοιμασες όλα όσα σου είπα.

— Μάλιστα, κύριε, όλα είναι έτοιμα. Το δείπνο θα γίνει στην ώρα του. Πρέπει να σ' έχω πώς προζέθεσα στο μενού μία τουρτα με μήλο, γιατί άρέσει πολύ στον κ. Ρενέ και ήθελα να του κάμω έκπληξη για την σημερινή ημέρα.

— Καλά έκαμες, Ρόζα. Τώρα άκουσε και κάτι άλλο. Όσοι έρθη η... αυτή η κυρία που περιμένουμε... θα την ώδηγήσεις στο δωμάτιό της και θα της δώσεις δι. ζητήση, θά την περιποιηθείς. Σ' το τραπέζι να βάλης μόνο δυο σερβίτσια, του κ. Ρενέ και το δικό μου.

«Η κυρία θα τρώη μόνη της στο δωμάτιό της. Άν ζητήση τα δικά της πελάντα, θά της δώσω, αλλά μόνον όταν τη ζητήση. Κατάλαβες;

— Μάλιστα, κύριε, μέντετε ήσυχος.

— Που είναι τώρα ο κύριος Ρενέ;

— Πήγε να πατινάρη με τους φίλους του.

— Καλά. Όταν γυρίση, να τον ειδοποιήσης να έρθη έδώ.

«Η οικόνομος έφυγε και ο κ. Κλωντέλ έμεινε μόνος. Έξω, το χιόνι ήταν στρωμένο κι' ο ούρανός γεμάτος λευκά σύννεφα, έτσι, που ένιωζες πως τα γαλάζια βάθη του ήταν κι' αυτά χιονισμένα. Μέσα στο αίσθημα γραφείο γεμάτο βιβλία και βιβλιοθήκες, ήταν άπλωμένη μία γλυκιά θλιψη.

«Ο δικηγόρος προσπαθούσε να συγκεντρωθεί πάλι στα χαρτιά και τις διορθώσεις. Μά φαίνεται πως η χαρούμενη πρωτοχρονιάτικη άτμόσφαιρα δεν έννοούσε πολύ τη μελέτη, γιατί ύστερα από λίγη ώρα σηκώθηκε και πήλινε στο παρθέρο που έδλεπε στον κήπο.

Το έλαφρό τρεμοπιάσμα των δακτύλων του, καθώς κρατούσαν το τοιγάρο, έδειχνε μίαν άσυνήθιστη ταραχή και οι γνώμες στο στόματός του κατέβαν προς τα κάτω σε δύο μελαγχολικές ρυτίδες. Αυτή η ταραχή άλλως τε ήταν άπόλυτα δικαιολογημένη.

Γι' αυτός ένός εύπαικτου διοικητή της Λυών, ο Ζάκ Κλωντέλ είχε κάμει λαμπρές σπουδές στο Παρίσι κι' όταν ένύπνισσε στην γενετήριά του, άνοιξε ένα δικηγορικό γραφείο, που γρήγορα άνεδείχθη από τα καλύτερα. Ένα δράδυ, έν γνώρισε σ' ένα χορό μία γοητευτική νέα από καλή οικόγενεία, την Μαντελν Μιλώ, την όποιαν αγάπησε παράφορα και ύστερα από λίγον καιρό την παντρεύτηκε. Το ζευγάρι έζησε μερικά μήνες άπόλυτα ευτυχισμένο. Ένα χαριτωμένο αγοράκι, ροθε να συμπληρώση την ελπίδα τους. Τέλος, όλα έπηγαιναν καλά και τίποτε δεν

έπρηνυνούσε το χτύπημα που έπρόκειτο να δεχθή ξαφνικά ο Ζάκ. Μία μέρα, μία άπαισία τραγική ημέρα ήρθε στο σπίτι του ένας άστυφύλακας και τον πήγε στο αυτόφωρο όπου άντίκρουσε την συντριπτική αλήθεια. Η γυναίκα του είχε κλέψει! Είχε κλέψει πολλές φορές, με γιά ν' άποδύχθη το σκανδαλό δεν κατεδιώχθη ποτέ. Την παρακολουθούσαν όμως συνεχώς και μία φορά την έπιασαν επ' αυτόφωρο. Ήταν ένα είδος μανίας, μία άρρώστεια, ένα πολύ δύσκολό πάθος, στο όποιο δεν μπορούσε ν' άντισταθί η θέλησίς της. Μόνον έτσι μπορούσαν να έξηγηθούν οι κλοπές της, γιατί δεν είχε ανάγκη από τίποτα και ζούσε πολύ πλούσια. Δυστυχώς όμως και μία φορά την έπιασαν επ' αυτόφωρο. Ήταν ένας είδος μανίας, μία άρρώστεια, ένα πολύ δύσκολό πάθος, στο όποιο δεν μπορούσε ν' άντισταθί η θέλησίς της. Μόνον έτσι μπορούσαν να έξηγηθούν οι κλοπές της, γιατί δεν είχε ανάγκη από τίποτα και ζούσε πολύ πλούσια. Δυστυχώς όμως και μία φορά την έπιασαν επ' αυτόφωρο. Ήταν ένας είδος μανίας, μία άρρώστεια, ένα πολύ δύσκολό πάθος, στο όποιο δεν μπορούσε ν' άντισταθί η θέλησίς της. Μόνον έτσι μπορούσαν να έξηγηθούν οι κλοπές της, γιατί δεν είχε ανάγκη από τίποτα και ζούσε πολύ πλούσια. Δυστυχώς όμως και μία φορά την έπιασαν επ' αυτόφωρο. Ήταν ένας είδος μανίας, μία άρρώστεια, ένα πολύ δύσκολό πάθος, στο όποιο δεν μπορούσε ν' άντισταθί η θέλησίς της. Μόνον έτσι μπορούσαν να έξηγηθούν οι κλοπές της, γιατί δεν είχε ανάγκη από τίποτα και ζούσε πολύ πλούσια. Δυστυχώς όμως και μία φορά την έπιασαν επ' αυτόφωρο. Ήταν ένας είδος μανίας, μία άρρώστεια, ένα πολύ δύσκολό πάθος, στο όποιο δεν μπορούσε ν' άντισταθί η θέλησίς της. Μόνον έτσι μπορούσαν να έξηγηθούν οι κλοπές της, γιατί δεν είχε ανάγκη από τίποτα και ζούσε πολύ πλούσια. Δυστυχώς όμως και μία φορά την έπιασαν επ' αυτόφωρο. Ήταν ένας είδος μανίας, μία άρρώστεια, ένα πολύ δύσκολό πάθος, στο όποιο δεν μπορούσε ν' άντισταθί η θέλησίς της. Μόνον έτσι μπορούσαν να έξηγηθούν οι κλοπές της, γιατί δεν είχε ανάγκη από τίποτα και ζούσε πολύ πλούσια. Δυστυχώς όμως και μία φορά την έπιασαν επ' αυτόφωρο. Ήταν ένας είδος μανίας, μία άρρώστεια, ένα πολύ δύσκολό πάθος, στο όποιο δεν μπορούσε ν' άντισταθί η θέλησίς της. Μόνον έτσι μπορούσαν να έξηγηθούν οι κλοπές της, γιατί δεν είχε ανάγκη από τίποτα και ζούσε πολύ πλούσια. Δυστυχώς όμως και μία φορά την έπιασαν επ' αυτόφωρο. Ήταν ένας είδος μανίας, μία άρρώστεια, ένα πολύ δύσκολό πάθος, στο όποιο δεν μπορούσε ν' άντισταθί η θέλησίς της. Μόνον έτσι μπορούσαν να έξηγηθούν οι κλοπές της, γιατί δεν είχε ανάγκη από τίποτα και ζούσε πολύ πλούσια. Δυστυχώς όμως και μία φορά την έπιασαν επ' αυτόφωρο. Ήταν ένας είδος μανίας, μία άρρώστεια, ένα πολύ δύσκολό πάθος, στο όποιο δεν μπορούσε ν' άντισταθί η θέλησίς της. Μόνον έτσι μπορούσαν να έξηγηθούν οι κλοπές της, γιατί δεν είχε ανάγκη από τίποτα και ζούσε πολύ πλούσια. Δυστυχώς όμως και μία φορά την έπιασαν επ' αυτόφωρο. Ήταν ένας είδος μανίας, μία άρρώστεια, ένα πολύ δύσκολό πάθος, στο όποιο δεν μπορούσε ν' άντισταθί η θέλησίς της. Μόνον έτσι μπορούσαν να έξηγηθούν οι κλοπές της, γιατί δεν είχε ανάγκη από τίποτα και ζούσε πολύ πλούσια. Δυστυχώς όμως και μία φορά την έπιασαν επ' αυτόφωρο. Ήταν ένας είδος μανίας, μία άρρώστεια, ένα πολύ δύσκολό πάθος, στο όποιο δεν μπορούσε ν' άντισταθί η θέλησίς της. Μόνον έτσι μπορούσαν να έξηγηθούν οι κλοπές της, γιατί δεν είχε ανάγκη από τίποτα και ζούσε πολύ πλούσια. Δυστυχώς όμως και μία φορά την έπιασαν επ' αυτόφωρο. Ήταν ένας είδος μανίας, μία άρρώστεια, ένα πολύ δύσκολό πάθος, στο όποιο δεν μπορούσε ν' άντισταθί η θέλησίς της. Μόνον έτσι μπορούσαν να έξηγηθούν οι κλοπές της, γιατί δεν είχε ανάγκη από τίποτα και ζούσε πολύ πλούσια. Δυστυχώς όμως και μία φορά την έπιασαν επ' αυτόφωρο. Ήταν ένας είδος μανίας, μία άρρώστεια, ένα πολύ δύσκολό πάθος, στο όποιο δεν μπορούσε ν' άντισταθί η θέλησίς της. Μόνον έτσι μπορούσαν να έξηγηθούν οι κλοπές της, γιατί δεν είχε ανάγκη από τίποτα και ζούσε πολύ πλούσια. Δυστυχώς όμως και μία φορά την έπιασαν επ' αυτόφωρο. Ήταν ένας είδος μανίας, μία άρρώστεια, ένα πολύ δύσκολό πάθος, στο όποιο δεν μπορούσε ν' άντισταθί η θέλησίς της. Μόνον έτσι μπορούσαν να έξηγηθούν οι κλοπές της, γιατί δεν είχε ανάγκη από τίποτα και ζούσε πολύ πλούσια. Δυστυχώς όμως και μία φορά την έπιασαν επ' αυτόφωρο. Ήταν ένας είδος μανίας, μία άρρώστεια, ένα πολύ δύσκολό πάθος, στο όποιο δεν μπορούσε ν' άντισταθί η θέλησίς της. Μόνον έτσι μπορούσαν να έξηγηθούν οι κλοπές της, γιατί δεν είχε ανάγκη από τίποτα και ζούσε πολύ πλούσια. Δυστυχώς όμως και μία φορά την έπιασαν επ' αυτόφωρο. Ήταν ένας είδος μανίας, μία άρρώστεια, ένα πολύ δύσκολό πάθος, στο όποιο δεν μπορούσε ν' άντισταθί η θέλησίς της. Μόνον έτσι μπορούσαν να έξηγηθούν οι κλοπές της, γιατί δεν είχε ανάγκη από τίποτα και ζούσε πολύ πλούσια. Δυστυχώς όμως και μία φορά την έπιασαν επ' αυτόφωρο. Ήταν ένας είδος μανίας, μία άρρώστεια, ένα πολύ δύσκολό πάθος, στο όποιο δεν μπορούσε ν' άντισταθί η θέλησίς της. Μόνον έτσι μπορούσαν να έξηγηθούν οι κλοπές της, γιατί δεν είχε ανάγκη από τίποτα και ζούσε πολύ πλούσια. Δυστυχώς όμως και μία φορά την έπιασαν επ' αυτόφωρο. Ήταν ένας είδος μανίας, μία άρρώστεια, ένα πολύ δύσκολό πάθος, στο όποιο δεν μπορούσε ν' άντισταθί η θέλησίς της. Μόνον έτσι μπορούσαν να έξηγηθούν οι κλοπές της, γιατί δεν είχε ανάγκη από τίποτα και ζούσε πολύ πλούσια. Δυστυχώς όμως και μία φορά την έπιασαν επ' αυτόφωρο. Ήταν ένας είδος μανίας, μία άρρώστεια, ένα πολύ δύσκολό πάθος, στο όποιο δεν μπορούσε ν' άντισταθί η θέλησίς της. Μόνον έτσι μπορούσαν να έξηγηθούν οι κλοπές της, γιατί δεν είχε ανάγκη από τίποτα και ζούσε πολύ πλούσια. Δυστυχώς όμως και μία φορά την έπιασαν επ' αυτόφωρο. Ήταν ένας είδος μανίας, μία άρρώστεια, ένα πολύ δύσκολό πάθος, στο όποιο δεν μπορούσε ν' άντισταθί η θέλησίς της. Μόνον έτσι μπορούσαν να έξηγηθούν οι κλοπές της, γιατί δεν είχε ανάγκη από τίποτα και ζούσε πολύ πλούσια. Δυστυχώς όμως και μία φορά την έπιασαν επ' αυτόφωρο. Ήταν ένας είδος μανίας, μία άρρώστεια, ένα πολύ δύσκολό πάθος, στο όποιο δεν μπορούσε ν' άντισταθί η θέλησίς της. Μόνον έτσι μπορούσαν να έξηγηθούν οι κλοπές της, γιατί δεν είχε ανάγκη από τίποτα και ζούσε πολύ πλούσια. Δυστυχώς όμως και μία φορά την έπιασαν επ' αυτόφωρο. Ήταν ένας είδος μανίας, μία άρρώστεια, ένα πολύ δύσκολό πάθος, στο όποιο δεν μπορούσε ν' άντισταθί η θέλησίς της. Μόνον έτσι μπορούσαν να έξηγηθούν οι κλοπές της, γιατί δεν είχε ανάγκη από τίποτα και ζούσε πολύ πλούσια. Δυστυχώς όμως και μία φορά την έπιασαν επ' αυτόφωρο. Ήταν ένας είδος μανίας, μία άρρώστεια, ένα πολύ δύσκολό πάθος, στο όποιο δεν μπορούσε ν' άντισταθί η θέλησίς της. Μόνον έτσι μπορούσαν να έξηγηθούν οι κλοπές της, γιατί δεν είχε ανάγκη από τίποτα και ζούσε πολύ πλούσια. Δυστυχώς όμως και μία φορά την έπιασαν επ' αυτόφωρο. Ήταν ένας είδος μανίας, μία άρρώστεια, ένα πολύ δύσκολό πάθος, στο όποιο δεν μπορούσε ν' άντισταθί η θέλησίς της. Μόνον έτσι μπορούσαν να έξηγηθούν οι κλοπές της, γιατί δεν είχε ανάγκη από τίποτα και ζούσε πολύ πλούσια. Δυστυχώς όμως και μία φορά την έπιασαν επ' αυτόφωρο. Ήταν ένας είδος μανίας, μία άρρώστεια, ένα πολύ δύσκολό πάθος, στο όποιο δεν μπορούσε ν' άντισταθί η θέλησίς της. Μόνον έτσι μπορούσαν να έξηγηθούν οι κλοπές της, γιατί δεν είχε ανάγκη από τίποτα και ζούσε πολύ πλούσια. Δυστυχώς όμως και μία φορά την έπιασαν επ' αυτόφωρο. Ήταν ένας είδος μανίας, μία άρρώστεια, ένα πολύ δύσκολό πάθος, στο όποιο δεν μπορούσε ν' άντισταθί η θέλησίς της. Μόνον έτσι μπορούσαν να έξηγηθούν οι κλοπές της, γιατί δεν είχε ανάγκη από τίποτα και ζούσε πολύ πλούσια. Δυστυχώς όμως και μία φορά την έπιασαν επ' αυτόφωρο. Ήταν ένας είδος μανίας, μία άρρώστεια, ένα πολύ δύσκολό πάθος, στο όποιο δεν μπορούσε ν' άντισταθί η θέλησίς της. Μόνον έτσι μπορούσαν να έξηγηθούν οι κλοπές της, γιατί δεν είχε ανάγκη από τίποτα και ζούσε πολύ πλούσια. Δυστυχώς όμως και μία φορά την έπιασαν επ' αυτόφωρο. Ήταν ένας είδος μανίας, μία άρρώστεια, ένα πολύ δύσκολό πάθος, στο όποιο δεν μπορούσε ν' άντισταθί η θέλησίς της. Μόνον έτσι μπορούσαν να έξηγηθούν οι κλοπές της, γιατί δεν είχε ανάγκη από τίποτα και ζούσε πολύ πλούσια. Δυστυχώς όμως και μία φορά την έπιασαν επ' αυτόφωρο. Ήταν ένας είδος μανίας, μία άρρώστεια, ένα πολύ δύσκολό πάθος, στο όποιο δεν μπορούσε ν' άντισταθί η θέλησίς της. Μόνον έτσι μπορούσαν να έξηγηθούν οι κλοπές της, γιατί δεν είχε ανάγκη από τίποτα και ζούσε πολύ πλούσια. Δυστυχώς όμως και μία φορά την έπιασαν επ' αυτόφωρο. Ήταν ένας είδος μανίας, μία άρρώστεια, ένα πολύ δύσκολό πάθος, στο όποιο δεν μπορούσε ν' άντισταθί η θέλησίς της. Μόνον έτσι μπορούσαν να έξηγηθούν οι κλοπές της, γιατί δεν είχε ανάγκη από τίποτα και ζούσε πολύ πλούσια. Δυστυχώς όμως και μία φορά την έπιασαν επ' αυτόφωρο. Ήταν ένας είδος μανίας, μία άρρώστεια, ένα πολύ δύσκολό πάθος, στο όποιο δεν μπορούσε ν' άντισταθί η θέλησίς της. Μόνον έτσι μπορούσαν να έξηγηθούν οι κλοπές της, γιατί δεν είχε ανάγκη από τίποτα και ζούσε πολύ πλούσια. Δυστυχώς όμως και μία φορά την έπιασαν επ' αυτόφωρο. Ήταν ένας είδος μανίας, μία άρρώστεια, ένα πολύ δύσκολό πάθος, στο όποιο δεν μπορούσε ν' άντισταθί η θέλησίς της. Μόνον έτσι μπορούσαν να έξηγηθούν οι κλοπές της, γιατί δεν είχε ανάγκη από τίποτα και ζούσε πολύ πλούσια. Δυστυχώς όμως και μία φορά την έπιασαν επ' αυτόφωρο. Ήταν ένας είδος μανίας, μία άρρώστεια, ένα πολύ δύσκολό πάθος, στο όποιο δεν μπορούσε ν' άντισταθί η θέλησίς της. Μόνον έτσι μπορούσαν να έξηγηθούν οι κλοπές της, γιατί δεν είχε ανάγκη από τίποτα και ζούσε πολύ πλούσια. Δυστυχώς όμως και μία φορά την έπιασαν επ' αυτόφωρο. Ήταν ένας είδος μανίας, μία άρρώστεια, ένα πολύ δύσκολό πάθος, στο όποιο δεν μπορούσε ν' άντισταθί η θέλησίς της. Μόνον έτσι μπορούσαν να έξηγηθούν οι κλοπές της, γιατί δεν είχε ανάγκη από τίποτα και ζούσε πολύ πλούσια. Δυστυχώς όμως και μία φορά την έπιασαν επ' αυτόφωρο. Ήταν ένας είδος μανίας, μία άρρώστεια, ένα πολύ δύσκολό πάθος, στο όποιο δεν μπορούσε ν' άντισταθί η θέλησίς της. Μόνον έτσι μπορούσαν να έξηγηθούν οι κλοπές της, γιατί δεν είχε ανάγκη από τίποτα και ζούσε πολύ πλούσια. Δυστυχώς όμως και μία φορά την έπιασαν επ' αυτόφωρο. Ήταν ένας είδος μανίας, μία άρρώστεια, ένα πολύ δύσκολό πάθος, στο όποιο δεν μπορούσε ν' άντισταθί η θέλησίς της. Μόνον έτσι μπορούσαν να έξηγηθούν οι κλοπές της, γιατί δεν είχε ανάγκη από τίποτα και ζούσε πολύ πλούσια. Δυστυχώς όμως και μία φορά την έπιασαν επ' αυτόφωρο. Ήταν ένας είδος μανίας, μία άρρώστεια, ένα πολύ δύσκολό πάθος, στο όποιο δεν μπορούσε ν' άντισταθί η θέλησίς της. Μόνον έτσι μπορούσαν να έξηγηθούν οι κλοπές της, γιατί δεν είχε ανάγκη από τίποτα και ζούσε πολύ πλούσια. Δυστυχώς όμως και μία φορά την έπιασαν επ' αυτόφωρο. Ήταν ένας είδος μανίας, μία άρρώστεια, ένα πολύ δύσκολό πάθος, στο όποιο δεν μπορούσε ν' άντισταθί η θέλησίς της. Μόνον έτσι μπορούσαν να έξηγηθούν οι κλοπές της, γιατί δεν είχε ανάγκη από τίποτα και ζούσε πολύ πλούσια. Δυστυχώς όμως και μία φορά την έπιασαν επ' αυτόφωρο. Ήταν ένας είδος μανίας, μία άρρώστεια, ένα πολύ δύσκολό πάθος, στο όποιο δεν μπορούσε ν' άντισταθί η θέλησίς της. Μόνον έτσι μπορούσαν να έξηγηθούν οι κλοπές της, γιατί δεν είχε ανάγκη από τίποτα και ζούσε πολύ πλούσια. Δυστυχώς όμως και μία φορά την έπιασαν επ' αυτόφωρο. Ήταν ένας είδος μανίας, μία άρρώστεια, ένα πολύ δύσκολό πάθος, στο όποιο δεν μπορούσε ν' άντισταθί η θέλησίς της. Μόνον έτσι μπορούσαν να έξηγηθούν οι κλοπές της, γιατί δεν είχε ανάγκη από τίποτα και ζούσε πολύ πλούσια. Δυστυχώς όμως και μία φορά την έπιασαν επ' αυτόφωρο. Ήταν ένας είδος μανίας, μία άρρώστεια, ένα πολύ δύσκολό πάθος, στο όποιο δεν μπορούσε ν' άντισταθί η θέλησίς της. Μόνον έτσι μπορούσαν να έξηγηθούν οι κλοπές της, γιατί δεν είχε ανάγκη από τίποτα και ζούσε πολύ πλούσια. Δυστυχώς όμως και μία φορά την έπιασαν επ' αυτόφωρο. Ήταν ένας είδος μανίας, μία άρρώστεια, ένα πολύ δύσκολό πάθος, στο όποιο δεν μπορούσε ν' άντισταθί η θέλησίς της. Μόνον έτσι μπορούσαν να έξηγηθούν οι κλοπές της, γιατί δεν είχε ανάγκη από τίποτα και ζούσε πολύ πλούσια. Δυστυχώς όμως και μία φορά την έπιασαν επ' αυτόφωρο. Ήταν ένας είδος μανίας, μία άρρώστεια, ένα πολύ δύσκολό πάθος, στο όποιο δεν μπορούσε ν' άντισταθί η θέλησίς της. Μόνον έτσι μπορούσαν να έξηγηθούν οι κλοπές της, γιατί δεν είχε ανάγκη από τίποτα και ζούσε πολύ πλούσια. Δυστυχώς όμως και μία φορά την έπιασαν επ' αυτόφωρο. Ήταν ένας είδος μανίας, μία άρρώστεια, ένα πολύ δύσκολό πάθος, στο όποιο δεν μπορούσε ν' άντισταθί η θέλησίς της. Μόνον έτσι μπορούσαν να έξηγηθούν οι κλοπές της, γιατί δεν είχε ανάγκη από τίποτα και ζούσε πολύ πλούσια. Δυστυχώς όμως και μία φορά την έπιασαν επ' αυτόφωρο. Ήταν ένας είδος μανίας, μία άρρώστεια, ένα πολύ δύσκολό πάθος, στο όποιο δεν μπορούσε ν' άντισταθί η θέλησίς της. Μόνον έτσι μπορούσαν να έξηγηθούν οι κλοπές της, γιατί δεν είχε ανάγκη από τίποτα και ζούσε πολύ πλούσια. Δυστυχώς όμως και μία φορά την έπιασαν επ' αυτόφωρο. Ήταν ένας είδος μανίας, μία άρρώστεια, ένα πολύ δύσκολό πάθος, στο όποιο δεν μπορούσε ν' άντισταθί η θέλησίς της. Μόνον έτσι μπορούσαν να έξηγηθούν οι κλοπές της, γιατί δεν είχε ανάγκη από τίποτα και ζούσε πολύ πλούσια. Δυστυχώς όμως και μία φορά την έπιασαν επ' αυτόφωρο. Ήταν ένας είδος μανίας, μία άρρώστεια, ένα πολύ δύσκολό πάθος, στο όποιο δεν μπορούσε ν' άντισταθί η θέλησίς της. Μόνον έτσι μπορούσαν να έξηγηθούν οι κλοπές της, γιατί δεν είχε ανάγκη από τίποτα και ζούσε πολύ πλούσια. Δυστυχώς όμως και μία φορά την έπιασαν επ'

νθεις αυτές και έμεινε μόνον ή παράδοσις, πού λίγο λίγο, τούς αληθινούς είδωλοάτρες τούς μετεμόρφωσε σέ πνεύματα κακοποιά.

Τούς έδωσε μάλιστα και την πανραχία εκείνη μορφή τού διαβόλου, όπως πασιότανε ή πειρασμός στή μαρτύριο της «Αγίας Μαρίας», πού έγινε στή χρόνια τού Κλαυδίου.

ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΑΙ ΚΑΙ ΚΛΕΦΤΟΚΟΤΑΔΕΣ

«Έτσι παραμένουν και σήμε. ρα ακόμα τὰ πειραχτήρια τών νοικοκυραίων πού τὰ ξορκάει και τὰ διώχνει σήμερα ό «πας πας με την άγιαστούρα του και με τή θρεχτούρα τους».

«Άλλοτε, στή παλιά τὰ χροά. νια στήν Άθήνα, όταν οι Έα. ληνες δεν έκαίγαν τὰ δάση και ό Ίλισσός είχε νερό, οι ένοι. κιασται τών υδάτων τού ποτα. μού, οι «ποταμάρχαι», όπως έ. νομάζονταν, πήγαιναν στή σπι. τία τών Άθηναίων με διολιά και με τὰ «λαλούμενα» νά πού. νε τὰ «καλήμερα».

Αύτοι είχαν μονάχα δικαίω. μα νά τὰ «είπου» και τὰ έλε. γαν μόνο την έορτή τών Φώτων. Οι «καλήμεραδες» —έτσι τούς έλεγαν τότε — σαν έμπαιναν στή σπιτία για νά τὰ πούνε, είχαν δικαίωμα νά κλέψουν άν μπορούσαν ένα πουλερικό, άπ. την αλλη τού σπιτιού.

Γι' αυτό τού λόγου και για τού καλό τού χρόνου οι πλοισίρι έ. φηναν πάντοτε, ένα άχαμνό κο. τοπουλάκι στήν αλλη τους για νά τού κλέψουν οι καλήμεραδες. Οι φονίμες όμως νοικοκυρές πού δεν είχαν πουλερικά για κλέψιμο, έμπνουςαν πρσά πρσά την ημέρα αυτή και φώναζαν ή μια στήν άλλη: «Κλείστε τὰ πουλερικά σας στή κατέστια γιατί θά 'ρθούν οι «καλήμερα»δες»!

Τους καλλικαντζάρους στήν Άθήνα τους έλεγαν και «π. α. γ. α. ν. α. β. η. ς» ή «κ. ο. λ. ο. β. ε. λ. α. ν. η. δ. ε. ς».

ΠΟΘΕΝ Η ΟΝΟΜΑΣΙΑ ΤΟΥΣ

Τις περισσότερες ονομασίες τους οι Καλλικαντζάροι τις χρο. στούν στήν ούρά τους.

«Καντζάρος» «γαντζάρος» εί. νε Βυζαντινή λέξις και σημαίνει ένα πράγμα αχμηρό ή άγκι. στροειδές, τόν γαντζό. Τους λένε δέ Καλλικαντζάρους έπει. δη τὰ πόδια τους και τὰ χέρια τους, εινε με μακριά νύχια, σαν νά έχουν γαντζούς!

Επίσης «καντζάρος» λέγεται και ένα δένδρο, πού έχει φύ. λα αχμηρά. «Από τὰ φύλλα αυ. τὰ, τού δένδρου τούτο πήρε τού έ. πιστημονικό του δυομα «Κέν. τρος».

Οι καλλικαντζάροι όμως έ. χουν πάμπολλες ονομασίες.

«Έτσι, έκτός από Πογανά και Κολοβελώνηδες, τούς λένε επίσης Λυκοκάντζάρους, Σκου. ρίσματα, Καμιούρηδες, Καλλι. αντζήδες, Καρκαντζόλους, Κα. λικαντζάρους, Καλλισάνηδες, Καλλικιτίσης κλπ.

ΕΡΓΑ ΚΑΛΛΙΚΑΝΤΖΑΡΩΝ

Οι Καλλικαντζάροι κατεβαί. νουν όπως πιστεύεται από τις καπνοδόγους και δέρνουν τις γροές. Επίσης πιστεύεται πώς έχουν καταφύγιο τούς έγκοτα. λειμένους μύλους, αλλοίμονο δέ

σ' εκείνον πού θά λησμονούσε και θ' άποκοιμόταν σ' ένα τέ. τοιο μέρος!...

«Παγανά» λέγονται επίσης και τὰ παιδιά πού γεννιώνται κατά τὰ δεκαήμερα.

Σ' άλλα μέρη πάλιν της Έλ. λάδος «παγανά» λένε και τὰ ά. βάφιστα μικρά, όπως αλλού τὰ λένε «δράκους». Και τούτο γιατί μη βαπτισθέντα ακόμη, δεν εινε Χριστιανοί και συνε. πώς άνήκουν στόν «παγανισμό» δηλαδή στήν ειδωλολατρεία.

Τὰ παιδιά αυτά τὰ βάφτι. ζαν αναγκαστικώς πρσ τών Φώτων, γιατί την παραμονή τών Θεοφανείων μπορούσαν νά στιγματισθούν από τούς Κα. λικαντζάρους και τότε σίγουρα θά πέθαιναν μέσα στόν χρόνο.

Τὰ μικρά πού βαπτίζονται έτσι, τὰ λένε μετά τή βάπτισι «παγανέληδες» ή «παγανέλια».

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ

Μέ τού τελευταίου σφύρι. γμα τού σταθμάρου, τού τραίνου ξεκίνησε γε. μάτο στρατιώτες πού έπέ. στρεφαν από τις άδειες τους στή μέτωπο και από γυναικό. παιδα πού έγκατέλειπαν τις έστίες τους.

Ο στρατιώτης Άστράλδς, άφου έκύτταξε τού ρολοί του, πού έδειχνε ακριβώς μεσάνυχτα, κι' άφου παραμέρισε τού διάφο. ρα πακέτα, κάθησε στή θέσι του.

Μέσα στό μισοφωτισμένο βα. γόνι όλοι ήδη κοιμόνταν. Μό. λης και διέκρινε τούς συνταξι. διώτες του. Στά δεξιά του κα. θόταν μια ήλικιωμένη κυρία και στή άριστερά του μια νέα γυ. ναίκα, με ύφος κουρασμένο, μ' ένα μαρσέ στήν άγκαλιά της Άντίκρυ του ένα άγοράκι κοι. μόνταν με κρεμασμένα τὰ πό. δια.

Μιά μυραδιά από καπνό πί. πιας, τσιγάρου και πεισιού δια. ρχίνεται στή κατάνκλειστο διαμέ. ρισμα... Ύστερα όλα σωπαί. νουν.

Ο στρατιώτης Άστράλδς έ. νοίωσε έπάνω του ένα λεπτό ά. μα. «Αχ, ώστόσο αυτές οι νεα. ρές γυναικούλες!... Μα όχι, ή χαριτωμένη γυναικούλα σφι. γει στήν άγκαλιά της ένα μα. ρό!... Άνοιγει τὰ μάτια της καλίσμένη και ψιθυρίζει: «Συγ. γνώμη, κύριε».

— Μην ένοχλείσθε, καλή κυρία. Άν είσθε κουρασμένη άκουμπήστε στόν άμο μου και μη σας νοιάζει. Είμαι δυνατός.

Η νεαρή κυρία τόν εύχαρι. στεί μ' ένα χαμόγελο. Ύστερα σηκώνεται, κρατεί στή άριστερά μπράτσο της τού μαρσέ, ενώ με τού δεξί χέρι κρεμάει μια μικρή κοιλία άνάμεσα στή δίκτυα και έ. πσθέτει τού βρέφους. Ύστερα άφου άκούμπησε τού κεφάλι τού μικρού άγοριού στή γωνιά τού καθίσματος, για νά κοιμάται άν. ναπιστικώτερα, έανακάθησε στή θέσι της προσπαθώντας νά μην ένοχλή τόν γείτονα της.

Τσακισμένη όμως από την κου. ρασι ή μικρή κυρία άποκοιμή. ται. Στήν έρχή τού κεφάλι της μένει στήσι, τολαντεύεται όμως σιγά - σιγά κι' ύστερα λυγάζει άποπυ έναγέρνει στόν γερό άμο τού στρατιώτη.

Μέ δλάνοιχα μάτια τώρα ό

ΞΕΝΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

Τού περιέργο εινε ότι και στή Γερμανική μυθολογία, ύπάρχει μια παραπλήσια παράδοσις μ' κροσκοπικών άνθρωπαρίων, με κατσούλα μυτερή και τού μεγά. λου γένεια πού κάνουν τις ίδιες έ. νοχλήσεις και ίδιες ζημιές στούς άνθρώπους, όπως και οι Καλλικαντζάροι.

Και τὰ άνθρωπάκια αυτά της Γερμανικής μυθολογίας κα. τεβαίνουν από τις καπνοδόγες, άνακατεύουν τὰ οικιακά σκεύη και κάνουν διάφορες ζημιές! Κατά πού παράδοξη δέ σύμπτω. σι, συνηθίζουν κι' αυτά νά πη. γαίνουν στούς μύλους και γι' αυτό τὰ παριστάνουν, πάντοτε σχεδόν άλευρωμένα.

Γ. ΣΑΝΔΗΣ

ΨΥΧΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

(Συνέχεια από τή σελίδα 3)

Την τόσο κοινή εμφάνισι εινε μια κατακτήτρια. Από τούς άνδρες πού βρίσκονται μέσα στή σαλόνι, οι περισσότεροι ύπρξαν έρασται της. Τους πλησιάζει τώρα τόν ένα κατό. πιν τού άλλου, χωρίς κανένα διαταγμό, χωρίς καμιά στε. νοχώρια. Δεν ύπάρχει πιά τί. ποτε πού νά την συνδέη μαζί τους. Γι' αυτό και επιθεωρεί προσεκτικά όλους όσοι βρί. σκονται γύρω της. Είς τού τέ. λος, τού βλέμμα της σταματά έπάνω σ' έναν από όλους. Ο άνδρας αυτός, από τή στι. γμή εκείνη, τής άνήκει. Εινε τού θύμα της. Θά φύγη μαζί του από τού σαλόνι και θά τόν κρατήσει όσο θέλει κοντά της. Έπειτα θά τόν διώξη, χωρίς πολλές διατυπώσεις.

Γιατί ή γυναίκα αυτή δεν κρατάει τούς έραστας της. Τους άλλάσσει συχνά. Πολύ συχνό. τερα από ό. τι ένας άνδρας έλ. λάσσει τις έρωμένες του.

ΑΝΗΚΟΥΝ ΟΛΟΚΛΗΡΩΤΙΚΑ

Ένας ακόμη τύπος. Τής με. γάλης έραστριάς. Θά έλεγε κα. νείς πώς ό μόνος λόγος για τόν όποιον ήλθε στή ζωή εινε νά άγαπήσει και νά άγαπηθή.

Ο έρως στίς περιπτώσεις αυ. τές έρχεται κερασποδόλος. Και κατακτά όλο τού είναι τού τρυ. φερου αυτού πλάσματος, πού δίνεται ολόκληρωτικά σ' αυ. τόν. Λίγο ακόμη και ή γυναι. κα αυτή θά χάσει έντελώς την προσωπικότητά της. Θά γίνη ένα με τόν άγαπημένον, θά κά. μη τις μεγαλύτερες τρέλλες γι' αυτόν και θά ύποβληθή στίς πύδ ολόκληρωτικές θυσίες.

Γιατί ό έρωσμός της εινε πιά ένα άνύπαρκο πράγμα. Η λο. γική της θγαίνει μόνο από την καρδιά της. Και οι σισθήσεις της την προσδίδουν συχνά.

Εινε εύθυμη, «Άλλοτε ναι και άλλοτε όχι. Αυτό δεν έχει καμιά σημασία. Τό πόν για τή γυναίκα αυτή εινε νά άγαπά.

ΚΛΟΝΤ ΑΝΕ

πινόηση κάτι. Μα σ' αλήθεια θά έπινοήση κάτι νά πη; Όχι. Όπως οι άλλοι, είχε κι' αυτός για λίγες στιγμές — πού τού φάνηκαν ολόκληρες νύχτες — έ. να γυναικείο κεφαλάκι άκουμπι. σμένο στόν άμο του, ένα κεφα. λάκι πού χαμογελούσε στόν ύ. πνο του σέ μια έρωτική σκέμη και πού τόν έρωτα κείνο τόν έκανε δικό του. Όπως οι άλ. λοι, είχε κι' αυτός ένα άγορά. κι, πού άποκοιμήθηκε έπάνω στή γονάτά του...

Τού τραίνου έξακολουθεί τόν δρόμο του και κρατεί μέχρι τέ. λους τού δυιερύ του στρατιώτη Άστράλδς. Τού δυιερύ αυτό θά τού κρατή ζεστασιά και παρηγο. ριά στίς κρύες νύχτες τού πολέ. μου.

Τού άγοράκι τεντώνει τὰ πό. δια του έπάνω στή δυνατά γό. νατα. Τού μαρσέ χαμογελεί με. σα στόν ύπνο του. Τά σγουρά μαλλιά άνταδίδουν ένα άρωμα με θυστικό και τὰ ώραία άλικά χεί. λη ψιθυρίζουν λόγια έρωτικά.

Ο στρατιώτης κλείνει τὰ μά. τια...

ΘΕΜΗΣ ΝΙΚΑΣ

Ο ΣΟΥΛΟΥΜΑΣ

— Τερψιθέα! Καλέ Τερψιθέα! Η Ζαμφώ ξεφώνιζε από τού τελευταίο σκαλοπάτι τού σπιτιού στήν γεροντοκόρη την κουινιά της.

— Επ' τέλους ή Τερψιθέα πήρε είδησι. — Τ' είναι καλέ; Γιατί φωνάζεις έ. ται;

— Μα ήκουφάθηκες, Χριστιανή μου;! Μη χειρότερα! Θάρθετε νά πάμε στού Φώ. τη τού άδαδρέφου σας πουναι τ' όνομά. του σήμερα; Ο άντρας μου λέει πώς πρέ. πει, γιατί εινε ό μόνος συγγενής πού. μάς άγαπά.

Η Τερψιθέα είπε ξερά-ξερά: — Καλά, θά ντυθούμε με την Όρδο. ξία και θάρθωμε! Πηγαινέτε έσεις κι' έ. ρο. υμάστε.

Η Ζαμφώ ντύθηκε, πήρε τὰ παιδιά και τόν άντρα της και τράβηξε σ' ένα σπι. τί. κι τού συνοικισμού πού κατοικούσε ό Φώτης ό Χασάπης, συγγενής τους.

— Καλώς τσοι! Καλώς τσοι!, έπεν. λ' Έρνούδα ή γυναίκα του, μόλις τούς είδε. Ηδού, και σας καρτερούσαμε δά.

Τό λακριντί τού ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

ΚΑΛΗ ΑΡΧΗ

Αισίως, μάγκες, μπή. (καμε) και στή σαράντα ένα και τὰ Ιταλικά τρέ. (κουνε) τρελλά και μπαφια. (σμένα). Δεν ξέρουν τί νά κά. (νουνε), δεν ξέρουν πού νά πά. (νε) γιατί δεν ξέρουν, βλέ. (πετε) ούτε νά.. κολυμάνε. Κατατροπώνονται παν. (τα)

κι' ήττώνται κατά κράτος και τούς προσμένει γρήγορα τής θάλασσας ό πάτος. Με άλλα λόγια, δηλαδή, σέ λίγο καθώς πάνε, τὰ ψάρια πού σκοτώνουνε τὰ ψάρια θά τούς... φ. α. ν. ε.

Ένα μονάχα, ρε παιδιά, με κάνει νά φοβόμαι ό. τι τὰ ψάρια στή έξηξ. δεν θά τὰ ξαναφάμε, γιατί δεν εινε δυνατόν νά τρώη κανένας ψάρι όταν κανένας σκέπτεται πώς τρώει... Σουτού χαβιάρι!

Σκορπούν έδώ, σκορπούν έκεί σκορπούνε πάρα πάνω και νύχτα-μέρα θλαστημούν τόν Γκράτσι και τόν Τσιάνο. Άφίνουν όπλα, λάφυρα κι' άχωρωμένες θέσεις και πρσ τὰ πίσω κάνουνε γενναίες... έ. π. ι. θ. έ. σ. ε. ι. ς.

Αιχμάλωτους τούς πιάνουμε κι' έμεις κι' οι Άγγλοι άράδα, τούς κουβαλούν στήν Αίγυπτο και τσοόρμω στήν Έλλάδε. Καθημερινώς ύφίστανται κι' ένα μεγάλο πλήγμα κι' ένα στρατιώτη προσπαθούν νά σώσουνε για... δ. ε. ι. γ. μ. α.!

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

Και διά την πατρότητα: Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

σάν την ψυχή! Πουναι οι άδαδρεφάδες, ή Τερψιθέα κι' ή Όρδοξία;

— Έκανε κάποιον μορφασμό ή Ζαμφώ. — Ντύνονται τὰ χαρμια!, είπε.

Και σιγά—σιγά έπρσθεσε:

— Η Τερψιθέα, μάτια μου, θέλει μι. σή ώρα για νά ξετυλίξη τὰ κατσάρια της από τὰ χαρτάκια! Δεν έννοεί νά δάλη. μασιά στή κεφαλή της, λεί, γιατί φοβό. ται νά μην τή πέσουνε τὰ μαλλιά, κι' εκείνη, μάτια μου, φορεί μισοπέρουκο! Νά! Νά με δης άόμματη, άν σου λέω ψέματα!

— Η άλλη όμως εινε γνωστική!, εί. πε ή Έρνούδα.

— Δεν έχω παράπονο! Τό σωστό, σω. στό. Μα την έχει μαγεμένη ή άδρεφή της! Ό, τι τή πη, κάνει.

Μερικές έπισκέψεις τις διέκοψαν. Ηρ. θαν διάφοροι γείτονες και γειτόνισσες νά χαιρετίσουνε τού Φώτη.

— Φώτη μου, χρόνια πολλά και πάντα νίκες!

— Νά μάς ζήσης.

Ο Χασάπης, όλο γέλια, κερνούσε τόν κόσμο.

— Άς μην είχαμε κεσάτια και θά. δλέπατε τί θά σας ήκανε σήμερα!

— Η Έρνούδα πετάχτηκε.

— Δεν πειράζει, γεροί νάμαστε, κι' όλα θά τὰ ξαναδούμε. Έλα, Ζαμφώ, μου νά πihs ένα λικέρι. Τώκα να με δύσσινο και κονιάκ.

Η Ζαμφώ σήκωσε τού ποτήρι.

— Και τού χρόνου νάσαστε καλά. Κα. λή κουβέρνησι στή σπιτί σας και άμπον. τάντα απ' ούλα!

Εκείνη την ώρα έμπαινε ή Τερψιθέα κι' ή Όρδοξία.

— Λεύτερες, σστοί χαρές σας!, φώνα. ξε ή Ζαμφώ έπιδεικτικα.

Και δείχνοντας τόν έαυτό της και τις κουινιάδες της, έπρσθεσε:

— Κι' έμεις πιά, οι γρηές, καλή ψυ. χή!

Η Τερψιθέα την άγριοκύτταξε, μα δεν είπε τίποτα, μόνο χαιρετούσε την νοικο. κυρά.

— Είδες, καλέ, βάψιμο; είπε ή Έρ. νούδα στή Ζαμφώ.

— Για την Τερψιθέα τού λές; Τώρα τή βλέπεις; Αυτή ή μούρη εινε χρόνο δώδε. κα μήνες. Την πρωτοχρονιά τώκα να ρε. γάλο ένα βάζο σουλουμά πού μου ήκανε ή Σαρήδαινα με κρύο τ' ούρανού και άδιάργυρο! Και τότε πασαλειφτηκε ούλανε!

— Καλέ, ή άθεόφοβη!

— Σχρώσανε τού τραπέζι, με μεζέδες, κρα. σί, και διάφορα γλυκά και φρούτα. Όλοι πιά άρχισαν νά εύθυμούν και νά τραγουδούν. Η Ζαμφώ στή μέσα και στή έξω, νά κερνάει, νά περιποιήται τόν κόσμο.

Ο άνδρες άρχισαν τὰ τσιγάρα.

— Καλέ, πάψτε πιά τὰ τσιγάρα, είπε γελαστή ή Ζαμφώ, και τού σπιτί ήντου. μάνιασε! Και δεν μπορούμε ν' άνοιξώμε γιατί θά φανή τού φως έξω!

— Τά τσιγάρα τού συνήθισαν τώρα κι' οι γυναίκες, κόνα Ζαμφώ!, είπε ένας τε. ριακός.

Ξαφνικά ή Ζαμφώ έκύτταξε την κουινιά δα της την Τερψιθέα κι' έφώναξε:

— Καλέ, τί έχεις; Τί ήπαθες; Σέ πεί. ραζε τού κρασι!

— Δεν ήπια, κυρά μου ούτε έχω τί. ποτα!...

— Μα έσύ είσαι μελανή, καλέ! Κολόρι. μοιυέ! Δίτς τήν χαλία!

Όλοι έγύρισαν και τόν είδαν. Πράγ. ματι, ή Τερψιθέα είχε ένα χρώμα μπλε άνοιχτό.

Σηκώθηκε και κυττάχτηκε σ' έναν κα. τρέφτη.

— Ηδού!, είπε και πήγε μέσα στήν κόμαρα της ξαδέφης της.

— Πλύσου με κομμάτι κολώνια!

Έπλυνθηκε καλά, πουντρώθηκε κι' ήρθε στόν έαυτό της.

Η Ζαμφώ όμως έλεγε έν τώ μεταξύ στήν Έλένη τού Ντράκα μέσα στή σα. λόνι:

— Καλέ, ό σουλουμάς πού βάζει έχει άδιάργυρο κι' έμε φουμαρουνε οι άντρες γίνονται με τόν καπνό μελανή! Καλά πού. δέ βάφαμαι, Έλένη μου!

ΣΥΛΒΙΟΣ

Τά βάσανα τού ΚΑΡΑΜΠΕΤ

ΣΤΑ ΦΩΤΑ

Σουρπουίτσα Φώτα τέλει νά πάη, άγια. σμός έκκλησιά νά ντή.

— Φώτα, Χριστός γενώ, έμεις ούλο μα τζι κάνομε 'Αρμενή, είπαμε στή φίλο μου Νικολάκη.

Νικολάκης έμα, είπε:

— Στή Πειραιάς τὰ πάμε, Ισταδρός τάλασσα τὰ ρίζουμε, όμορφο πούλ εινε.

Σουρπουίτσα χαρούμενος έθηκε:

— Νά πάμε, γιαδρούμ Καραμπέτι!

— Άμα τέλεις νά πάμε, Σουρπουί. τσα.

Κοντά στή γιαλός Πειραιά πήγαμε, κόσμο μέλο άσέρι ματζέμενος ήτανε. Σουρπουίτσα μαλλένιος πλεχτός σκουφάκις φορεμένος ήκανε, πούλ όμορ. φο ήτανε, ούλο κόσμος Σουρπουίτσα ή. δλεπε.

Κεράκι άόρασαμε, άνάψαμε, παπά. ντες, κόσμο, στρατιωτικός πούλ ήρτα. νε, ύπουργός μεάλος άνθρώπος ούλο έ. κεί.

Ούλο κερία άναμμένος ήκάνανε.

Παπάς ντιάβασε: 'Ιορνάνης βαφτίζε μένού σου Κύριε, σταδρός τάλασσα ήρ. ρίξανε, μέλο νταδατούρ ήτηκε.

Άμα ένα κερι, σκουφάκι Σουρπουί. τσα άναψε, μαλλιά άρταμένος ήκανε.

— Γιαγκίν άάρ! ήφώνασε.

Κολιτσάνος ήτρεξε, κόσμος έφώνα. ξε, Σουρπουίτσα λιγοθυμιά ήπωσε, ήξε. ρός μένει.

— Άμάν, άμάν, Σουρπουίτσα! ήφώ. ναζε,

— Γκαριμπέτι, πάει μαλλιά μου!

— Τίποτα, τζάνεμ, ντέν έκει. Καλό τά έεται! Ζαρά γιόκι!

Άλλο φορά Φώτας Πειραιάς ντέν πάω!

ΚΑΡΑΜΠΕΤ

ΧΙΟΥΜΟΡ

Η ΣΥΝΕΝΝΟΗΣΙΣ

Ο δημόσιος ύπάλληλος στή νεαρή χε. ρεύτρια:

— Αχ, άγάπη μου, θά χωριστούμε. Εί. μαι άναγκασμένος νά σ' αφήσω, γιατί με μετέθεσαν σέ μια καμώπολι. Μην άνησυχής όμως, θά σου γράφω τακτικά. Πώς θέλεις νά συνεννοούμεθα, ταχυδρομικώς ή τηλεφω. νικώς;

— Διά ταχυδρομικών έπιταγών!

ΤΙ ΕΚΑΝΕ

Ο πατέρας στόν γιού του:

— Ο άδελφός σου έδεσε ένα τεγκελί στήν ούρά ενός σκύλου, Αυτό εινε πολύ άσχημο πράγμα. Θά τού έκανες έσύ;

— Εγώ... Πατέ!..

— Τότε γιατί δεν έμπόδισες τόν άδελ. φό σου νά τού κάνει;

— Δεν μπορούσα. Ήμουν άνησυχωλέ. νος...

— Και τί έκανες;

—...Κρατούσα τόν σκύλο!..

ΠΟΙΑ ΑΠ' ΤΙΣ ΔΥΟ

—Και σεις, κύριε ύπολοχαγό, όταν μια γυναίκα σας άπαγορεύει νά της μιλάτε για έρωτα, σέβασθε τή διαταγή της ή την παραβιάζετε;

— Τή διαταγή; Ποτέ. Την κυρία;.. Έε. ξαρτάται από την ήλικία της.

ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΟ

—Δεν μου λές, σέ παρακαλώ, εινε έ. πικίνδυνο νά δάφη κανείς τὰ μαλλιά του;

—Επικινδυνώδεστατο. Φαντάσου ό. τι ό θείος μου πού είχε άσπρα μαλλιά, τὰ έβαψε και σ' ένα μήνα παντρεύτηκε μια χήρα με πέντε παιδιά!

Ο ΝΟΘΟΣ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

38ον

—Ο Πέτρος Γιρόνδης, είπε άργά ο Πατόχης, δεν είχε το δικαίωμα να φέρη αυτό το όνομα. Το άληθινό του όνομα είναι Ανδρέας Μοριάντης. Ο Μοριάντης όχι μόνον δεν ήταν έφεδρος αξιωματικός του Γαλλικού στρατού, αλλά ούτε καν ήταν Γάλλος πολίτης. Ήταν Ιταλικής καταγωγής και είχε γεννηθή στη Μονεγκκία, πλησίον του Σεστόρι Λεζάντε, όπως μπορείτε να βεβαιώσετε. Ο άληθινός Πέτρος Γιρόνδης, ο οποίος ήταν μαθητευόμενος μηχανικός, πέθανε πριν από δυό χρόνια στην οδόν Αγίου Ρόκου. Αυτά είχα να καταθέσω.

Βάθεια σιγή έπικολούθησε τις άποκαλύψεις αυτές του Πατόχη.

Οι άποκαλύψεις αυτές μετέβαλλον έντελώς την φύση της υποθέσεως.

—Ο Ίάκωβος δεν μπορούσε να κατηγορηθή πια ότι είχε φονεύσει έναν ανώτερο του.

Επρόκειτο περί μονομαχίας με ίδιότητα, ο οποίος μάστιγα συνέβαλε να είναι άπαταις. Η μονομαχία δεν είχε γίνει θέσπια σύμφωνη με τους καθιερωμένους τύπους, αλλά ήταν πάντως μονομαχία.

Ο λοχαγός Σεγκόν έπροχώρησε προς τον Ίάκωβο, ο οποίος δεν έτολμούσε να πιστεύσει όσα άκουγε και έκτύπησε με ήλιθιο βλέμμα εκείνους που εύρισκαν γύρω του.

—Λοχαφέ, είμαι πολύ ευχαριστημένος, είπε.

—Αχαγέ μου...

—Θα σου άπονεμηθή χάρις... θα έλευθερωθή... και θα επανέλθης στο θαλάσσιό σου.

—Ο Ίάκωβος άνελύθη από λυγμούς.

—Θέω μου, πόσον εύριχα εύτυχισμένος!, έλεγε. Μπορώ τώρα να σηκώνω το κεφάλι μου χωρίς να ντρέπομαι!

Και, χωρίς να σκεφθή περισσότερο, έπρβηκε στην άγκαλιά του θείου Κάισαρος.

—Θέω μου, είπε, σε όσες όφειλα τη σωτηρία μου. Πώς θα υπερέσω να σάς έκαρσάσω την εύγνωμοσύνη μου; Όλη μου η ζωή σας άνηκει.

Ο θείος Κάισαρ έσφιξε τον νέον έπάνω στο στήθος του.

—Σε άγαπώ σαν παιδί μου, είπε, ενώ δάκρυα έκυλούσαν από τα μάτια του. —Οτι έκαμα λοιπόν είχα ύποχρέωση να το κάμω.

Ο Πατόχης έπροχώρησε κατά ένα βήμα.

—Όλες αυτές οι διαχύσεις τον έστενοχωρούσαν.

—Με συγχωρείτε, κύριε, είπε. Χαίρω πολύ γιατί σας έλεψω όλους ευχαριστημένους.

—Αλλά έμένα τι θα με κάμουν;

—Θα σάς κρατήσω με προσωρινώς, είπε ο Σεγκόν.

—Και αυτό το προσωρινώς θα διαρκέση πολύ.

—Εως ότου συγκεντρώσω τα στοιχεία που θα μάς πείσουν ότι αυτά που μάς είπατε είναι άληθινά.

—Όχι! Αυτό δεν άφ' άρση!

—Τότε δεν υπάρχει λόγος να άνησυχήτε.

—Εκτός εάν έχετε τίποτε άλλο που θαρύνει την συνείδησή σας...

Ο Πατόχης έρίγρησε.

—Δεν έχω άπολύτως τίποτε, άπάντησε με φωνή που ποσοπαθούσε να την κάμη ήρεμη.

Ο Ίάκωβος άδηγήθη και πάλι στη φυλακή. Η Έλιάννα και η οικογένεια Σαβερνύ έμαθαν την ίδια ημέρα τις άποκαλύψεις του Πατόχη, που έσωζαν το νεαρόν ύποζωμιατικό.

ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ

Περίμεναν και οι τέσσερις στο Σαλόνι κατ' τις έπομένες ημέρες. Ο Σαβερνύ και ο Βερνάρδος είχαν πάρει άδεια.

Λίγες στην δραστηριότητα του Σεγκόν και τις άποκαλύψεις του Πατόχη, οι άναμνησμένες άποδείξεις δεν έτάραξαν να έλθουν.

Ο Ανδρέας Μοριάντης έξηκρίσθη πράγματι ότι ήταν Ιταλικής καταγωγής.

Η χάρις ήλθε παραχρήμα σχεδόν, συνοδευόμενη από διαταγή, η όποια άπέταλε τον μέν Ίάκωβο εις το 127ον σύνταγμα του Ζιζέ, τον δέ Βερνάρδον εις το 135ον της Γκρε νόμης.

Μετά την άπελευθέρωσιν των, έπειδή είχαν καιρό τριών ημερών, μέχρις ότου παρουσιασθούν στα συντάγματα των, ο Βερνάρδος και ο Ίάκωβος έπήλυν να μείνουν στο Ντεζολ-νέρι, όπου έρισκόταν ο συνταγματάρχης Σαβερνύ, η Μαργαρίτα και η Βεατρίκη.

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ: Στο προσεχές.

26

ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΕΝ ΠΟΛΕΜΩ

Όσα δεν αναφέρουν τ' άπίσημα άνακοινωθέντα

Η ΗΔΟΝΗ ΤΗΣ ΝΙΚΗΣ

«...Χίλια και πάνω εινε τα άπρόσιτα θουά που έχομε πιάσει από την ύπεροχη έκείνη μέρα που είπαμε ρωμάλεο και άρρενωπό το άχι», ο' έκεινο το φουσκωμένο κάθαρμα που είχε άντιπρόσωπό του στην Άθήνα ο θάτταχος της κουρελιασμένης αυτόκρατορίας, γράφει, κάτω από το μέτωπο, έκλεκτός συνάδελφος που παρακολουθεί τον νικηφόρος προελαύνοντα στρατό μας. Και συνεχίζει:

«Χίλια ύψώματα που άντιπροσώπευον μυριάδες άγώνες και θυσιές και αίμα, και όλα μαζί άποτελούν την ύπεροχη μάχη της Έλλάδος τάν ένένα έκατομμύριον ψυχών κατά τών σαράντα έκατομμύριων δούλων του φασισμού, τη μάχη των έλευθερών ανθρώπων κατά τών μισοθωρών της ρωμικής γαλέρας. Εινε η μάχη τών χιλίων ύψωμάτων και τών μυρίων γενναιοτήτων, η μάχη που έκέρδισαμε εδώ πάνω στις χιονισμένες κορφές μεταξύ ούρανού και κόσμου, άγνάντια από τα έλέμματα τών θεών που συνοδεύουν τα στρατεύματά μας.

«Και τί δεν έκαμαν τα καύμένα τ' άνατάρκια μας τάν ένα χαρίσιμον στις έλληνικές ψυχές, μέσα και έξω από τα κινούμενα πιά σύνορα της πατρίδος μας, την άσύγκριτη ήδονη της νίκης. Τί τράβηξαν και τί έμπόδια πήδησαν, πόσες θυσιές κάθε στιγμή δεν δοκίμασαν, και τί άγώνες σωματικούς και ψυχικούς δεν έκαναν, για να μπορούμε σήμερα ν' άκούμε πέραν τών ώκεανών να θρονιόφονοι οι θάυμασταί μας ότι η Άγγλία κι' έμεις σταματήσαμε στο κατάφωλι της Δύσεως τις μαύρες φασιστικές όρδες της καταστροφής.

«Αυτά τα φανταράκια μας άναλογίζομαι. Τα είδα και τα συμπόνησα, έφαγα μαζί τους το λιτό φαμάτορι τους της πορείας, θράχια και μουσέκια ως το κόκκο και κατάλαβα πόση θερμή πρέπει να φλόγιζε την έλληνική καρδιά για ν' άντίκη και να προχωρή. Περπάτησα μαζί με τα φανταράκια μας στα άπάτητα χιόνια, και τα είδα έτσι στην άνηφορία μιά στο μπόι τους, να κινούνται σαν να περπατούσαν με τ' άγόνα, χωμένοι όπως ήσαν στο παχύτατο χιόνι. Κουκουλωμένα με τ' άντικείμενα τα είδα να στέκονται άκοιμητί φρουροί στις κορυφές τών θριάμβων μας, και ακόμα τα χάριχα πάνω στην ένταση της προσπάθειας των, όταν ζωσμένα με τις τριχές τραδούσαν στις χιονισμένες άνηφορές τα κανόνια μας. Τα είδα να περνούν τα φουσκωμένα ποτάμια με τις κασόνες τών φυσιγγίων στις πλάτες, τα είδα να σκαλίζουν ένα μέτρο άάθος στο χιόνι, για να βρουν τη γη να στησουν το πάνω διαμέρισμά τους. Τα είδα να στενοχωρούνται όταν είχαν διαταγή να σταματήσουν κάπου και να περιμένουν τις φοδοποιμπές που δεν προλάβαιναν την άρμητικότητα των και ν' άλαλούσαν από άγαλλίασι όταν έβγαινε το ταχυδρόμο σύνδεσης της μεραρχίας με τα γράμματα από το σπίτι.

«Χιόνια και πάγοι δεν μάς τράμαζαν. Όταν...» — άνδρες και άποζύγια, μασούλησαμε χιόνι. Όταν πεινάσαμε δεν περιμέναμε να έλθη η κουράμια και τ' άπείχαμε πιά μπροστά. Όταν θρέθηκε ποτάμι έμπρος μας το περσάσαμε ως τον άσπλό, και όταν κοκκαλιάζαν τα μουστάκια και τα γένεια σαν συμπατοπλέγματα στα μάγουλά μας, δεν άνάμωμε φωτιά μήπως μάς ίδη ο έχθρος που πάμε κατεπάνω του.

«Υποφέραμε, δοκίμασαμε τις σκληρότερες ανθρώπινες κακουχίες, λαβωμένοι προχώρησαν άκόμη πιο μπρος και νεκροί θρέθηκαν με τα μάτια ορθάνοιχτα και το πιστόλι στο χέρι δείχνοντας με το άκνινο βλέμμα τους, πως η ψυχή τους πέτασε μαζί με τους άλλους, έμπρος.

«Ετσι κερδήθηκε η μάχη τών χιλίων ύψωμάτων, έτσι είμαστε αυτή τη στιγμή σφηνωμένοι στην καρδιά του έχθρου κι' έτσι από τα πανύψηλα θουά νοιώθουμε να μάς έρχεται η άλμη που κουβαλάει το άγροάκι της Άδριατικής...».

Της Άδριατικής, στην όποια σύντομα θα ριχθούν οι άνάνδροι έπιδρομείς, που έβλησαν να σκαδίσουν ένα λαό, που τόσες και τόσες φορές στη μακραίωνα ιστορία του, άπλάνασε την άσύγκριτη ήδονη της Νίκης.

ΑΦΑΝΤΑΣΤΟΙ ΗΡΩΪΣΜΟΙ

«Χαρές και λύπες, κακουχίες και ένθουσιασμοί, νουσταλγίες και άλλαγαμοί, μελαγχολίες και άποτομοί ψυχικοί άνατάρκοι, όλα αυτά μέσα στην άλλοκοτή ζωή του φαντάρου, εινε ένα δυνατό πιστό που ζωηρεύει τους ρωμάλεους ίσους της καρδιάς του. Έτσι κάθε ύψωμα που σκαρφάλωνε του δυνάμωσε τη θέληση και ζωηρεύε τις επιθυμίες να άσκακίση γρήγορα τα φαράγγια και να καβάλλη στο άπέναντι θουά που του έφρασε τη θέα.

«Η μάχη τών χιλίων ύψωμάτων έκερδήθη με άφαντάστον ήρωισμό και θυσιές αίματος. Έκερδήθη με το σώμα και με την ψυχή, με την παρβενική μας έξεγέρση. Έκερδήθη με το χέρι του Θεού που καθόδηγε τη ζιφολογή τών φανταρών μας και ρυθμίζει τις μπουκές τών κανονιών μας, και υποδασάσει τα φτερά τών άεροπλάνων μας, και φτερώνει τα πόδια τών αλόγων μας, και γιγαντώνει τις καρδιές τών μικρών και τών μεγάλων, τών γεροντών και τών γυναικών μας, όπως φωτίζει και τον δρόμο τών Παπανικολήδων μας. Έκερδήθη η μάχη τών χιλίων θουών, γιατί φωτίζονται τα σκοτάδια τών παγερών νυκτών της άρβανιτιάς με το δικό της φωλής μας, γιατί τα άπόρθητα φρούρια του έχθρου και τα θωρακισμένα άρματα του και τα κοπάδια τών άεροπλάνων του, και οι μυριάδες τών αυτομάτων όπλων του, τσακίζονται και θρυμματίζονται μπρος σ' αυτή την αάμαστη δύναμη τών πολεμιστών μας που άγωνίζονται, όλα σε όλα, για την τιμή της άρετής και για την ανθρώπινη έλευθερία έπάνω σε τούτον τόν πλανήτη.

«Χιόνια και πάγοι δεν μάς τράμαζαν. Όταν...» — άνδρες και άποζύγια, μασούλησαμε χιόνι. Όταν πεινάσαμε δεν περιμέναμε να έλθη η κουράμια και τ' άπείχαμε πιά μπροστά. Όταν θρέθηκε ποτάμι έμπρος μας το περσάσαμε ως τον άσπλό, και όταν κοκκαλιάζαν τα μουστάκια και τα γένεια σαν συμπατοπλέγματα στα μάγουλά μας, δεν άνάμωμε φωτιά μήπως μάς ίδη ο έχθρος που πάμε κατεπάνω του.

«Υποφέραμε, δοκίμασαμε τις σκληρότερες ανθρώπινες κακουχίες, λαβωμένοι προχώρησαν άκόμη πιο μπρος και νεκροί θρέθηκαν με τα μάτια ορθάνοιχτα και το πιστόλι στο χέρι δείχνοντας με το άκνινο βλέμμα τους, πως η ψυχή τους πέτασε μαζί με τους άλλους, έμπρος.

«Ετσι κερδήθηκε η μάχη τών χιλίων ύψωμάτων, έτσι είμαστε αυτή τη στιγμή σφηνωμένοι στην καρδιά του έχθρου κι' έτσι από τα πανύψηλα θουά νοιώθουμε να μάς έρχεται η άλμη που κουβαλάει το άγροάκι της Άδριατικής...».

Της Άδριατικής, στην όποια σύντομα θα ριχθούν οι άνάνδροι έπιδρομείς, που έβλησαν να σκαδίσουν ένα λαό, που τόσες και τόσες φορές στη μακραίωνα ιστορία του, άπλάνασε την άσύγκριτη ήδονη της Νίκης.

«Χιόνια και πάγοι δεν μάς τράμαζαν. Όταν...» — άνδρες και άποζύγια, μασούλησαμε χιόνι. Όταν πεινάσαμε δεν περιμέναμε να έλθη η κουράμια και τ' άπείχαμε πιά μπροστά. Όταν θρέθηκε ποτάμι έμπρος μας το περσάσαμε ως τον άσπλό, και όταν κοκκαλιάζαν τα μουστάκια και τα γένεια σαν συμπατοπλέγματα στα μάγουλά μας, δεν άνάμωμε φωτιά μήπως μάς ίδη ο έχθρος που πάμε κατεπάνω του.

«Υποφέραμε, δοκίμασαμε τις σκληρότερες ανθρώπινες κακουχίες, λαβωμένοι προχώρησαν άκόμη πιο μπρος και νεκροί θρέθηκαν με τα μάτια ορθάνοιχτα και το πιστόλι στο χέρι δείχνοντας με το άκνινο βλέμμα τους, πως η ψυχή τους πέτασε μαζί με τους άλλους, έμπρος.

«Ετσι κερδήθηκε η μάχη τών χιλίων ύψωμάτων, έτσι είμαστε αυτή τη στιγμή σφηνωμένοι στην καρδιά του έχθρου κι' έτσι από τα πανύψηλα θουά νοιώθουμε να μάς έρχεται η άλμη που κουβαλάει το άγροάκι της Άδριατικής...».

Της Άδριατικής, στην όποια σύντομα θα ριχθούν οι άνάνδροι έπιδρομείς, που έβλησαν να σκαδίσουν ένα λαό, που τόσες και τόσες φορές στη μακραίωνα ιστορία του, άπλάνασε την άσύγκριτη ήδονη της Νίκης.

«Χιόνια και πάγοι δεν μάς τράμαζαν. Όταν...» — άνδρες και άποζύγια, μασούλησαμε χιόνι. Όταν πεινάσαμε δεν περιμέναμε να έλθη η κουράμια και τ' άπείχαμε πιά μπροστά. Όταν θρέθηκε ποτάμι έμπρος μας το περσάσαμε ως τον άσπλό, και όταν κοκκαλιάζαν τα μουστάκια και τα γένεια σαν συμπατοπλέγματα στα μάγουλά μας, δεν άνάμωμε φωτιά μήπως μάς ίδη ο έχθρος που πάμε κατεπάνω του.

«Υποφέραμε, δοκίμασαμε τις σκληρότερες ανθρώπινες κακουχίες, λαβωμένοι προχώρησαν άκόμη πιο μπρος και νεκροί θρέθηκαν με τα μάτια ορθάνοιχτα και το πιστόλι στο χέρι δείχνοντας με το άκνινο βλέμμα τους, πως η ψυχή τους πέτασε μαζί με τους άλλους, έμπρος.

«Ετσι κερδήθηκε η μάχη τών χιλίων ύψωμάτων, έτσι είμαστε αυτή τη στιγμή σφηνωμένοι στην καρδιά του έχθρου κι' έτσι από τα πανύψηλα θουά νοιώθουμε να μάς έρχεται η άλμη που κουβαλάει το άγροάκι της Άδριατικής...».

Της Άδριατικής, στην όποια σύντομα θα ριχθούν οι άνάνδροι έπιδρομείς, που έβλησαν να σκαδίσουν ένα λαό, που τόσες και τόσες φορές στη μακραίωνα ιστορία του, άπλάνασε την άσύγκριτη ήδονη της Νίκης.

«Χιόνια και πάγοι δεν μάς τράμαζαν. Όταν...» — άνδρες και άποζύγια, μασούλησαμε χιόνι. Όταν πεινάσαμε δεν περιμέναμε να έλθη η κουράμια και τ' άπείχαμε πιά μπροστά. Όταν θρέθηκε ποτάμι έμπρος μας το περσάσαμε ως τον άσπλό, και όταν κοκκαλιάζαν τα μουστάκια και τα γένεια σαν συμπατοπλέγματα στα μάγουλά μας, δεν άνάμωμε φωτιά μήπως μάς ίδη ο έχθρος που πάμε κατεπάνω του.

«Υποφέραμε, δοκίμασαμε τις σκληρότερες ανθρώπινες κακουχίες, λαβωμένοι προχώρησαν άκόμη πιο μπρος και νεκροί θρέθηκαν με τα μάτια ορθάνοιχτα και το πιστόλι στο χέρι δείχνοντας με το άκνινο βλέμμα τους, πως η ψυχή τους πέτασε μαζί με τους άλλους, έμπρος.

«Ετσι κερδήθηκε η μάχη τών χιλίων ύψωμάτων, έτσι είμαστε αυτή τη στιγμή σφηνωμένοι στην καρδιά του έχθρου κι' έτσι από τα πανύψηλα θουά νοιώθουμε να μάς έρχεται η άλμη που κουβαλάει το άγροάκι της Άδριατικής...».

Της Άδριατικής, στην όποια σύντομα θα ριχθούν οι άνάνδροι έπιδρομείς, που έβλησαν να σκαδίσουν ένα λαό, που τόσες και τόσες φορές στη μακραίωνα ιστορία του, άπλάνασε την άσύγκριτη ήδονη της Νίκης.

«Χιόνια και πάγοι δεν μάς τράμαζαν. Όταν...» — άνδρες και άποζύγια, μασούλησαμε χιόνι. Όταν πεινάσαμε δεν περιμέναμε να έλθη η κουράμια και τ' άπείχαμε πιά μπροστά. Όταν θρέθηκε ποτάμι έμπρος μας το περσάσαμε ως τον άσπλό, και όταν κοκκαλιάζαν τα μουστάκια και τα γένεια σαν συμπατοπλέγματα στα μάγουλά μας, δεν άνάμωμε φωτιά μήπως μάς ίδη ο έχθρος που πάμε κατεπάνω του.

«Υποφέραμε, δοκίμασαμε τις σκληρότερες ανθρώπινες κακουχίες, λαβωμένοι προχώρησαν άκόμη πιο μπρος και νεκροί θρέθηκαν με τα μάτια ορθάνοιχτα και το πιστόλι στο χέρι δείχνοντας με το άκνινο βλέμμα τους, πως η ψυχή τους πέτασε μαζί με τους άλλους, έμπρος.

ΤΟ ΟΡΟΣΚΟΠΙΟΝ ΤΟΥ ΟΥΣΤΑΥΡΟΥ

ΑΙ κοσμικοί έπιδρομείς κατά την έβδομήδα από 10-16 Ίανουαρίου έχουν ως άκολουθως:

1) Διά τας υποθέσεις και τας έπιχειρήσεις 4-5 μ.μ. της Τετάρτης (15) και 6.45-9 π.μ. της Πέμπτης (16).

2) Διά τα χρηματικά ζητήματα 3-4 μ.μ. της Δευτέρας (13) και 12-1.30 μ.μ. της Πέμπτης (16).

3) Διά την άγοράν λαχείων 8-9 π.μ. του Σαββάτου (11).

4) Διά τα τυχερά παιχνίδια 5-6.30 μ.μ. της Κυριακής (12).

5) Διά τας αίσθηματικές υποθέσεις ολόκληρος η ημέρα της Παρασκευής (10).

Δευτερεύοντες αι ώραι 4.15-7 μ.μ. της Δευτέρας (13).

6) Δέν υπάρχουν κατάλληλοι ώραι δέν γάμους και άρράδωνας.

ΑΙ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΔΟΚΤΟΡΟΣ ΚΑΜΑ

ΡΩΔΟΝ ΤΗΣ ΑΝΟΙΞΕΩΣ.

—Έχω άπάντησει ήδη εις την προηγούμενη έπιστολήν σας. Έπειδή όμως το κυριώτερον έρώτημα που μου έποθέσατε δια της νεας έπιστολής σας άφορμ τον φίλον σας, παρακαλώ να μου στείλετε τα άκριβη στοιχεία της γεννήσεώς του.

ΛΑΥΡΑΝ, Ψυχικό. —Η ζωή σας ύπηρε και θα εινε άκόμη άφράτα άνώμαλος. Άρσιμενα σφάλματα τού παρελθόντος έξασκούν άκόμη μίαν κακήν έπίδρασιν έπάνω σας. Κοινωνικός, δέν βλέπω σαφή την θέσιν σας. Ο φίλος σας εινε άνθρώπος με άγασθας διαθέσεις, ο οποίος εύρίσκειται σήμερον εν άδυναμεία να τας πραγματοποιήση. Χρηματικώς θα έξασκολούθησε να ζήτε την σήμερινήν άνετον ζωήν. Μετρία έλπίσας τών οικογενειακών σας υποθέσεων.

ΠΟΝΕΜΕΝΗ ΨΥΧΗΝ. —Θα εύνοηθή αρκετά εις την ζωήν. Προσοχή όμως εις τας έρωτικές σας περιπετείας αυτής της περιόδου. Δέν σας εύνοουν. Βραδέρον θα δοκιμάσετε ένα φλογερόν άσθημα, το όποιον θα καταλήξη εις εύτυχη γάμον. Θα καταλάβετε πολύ καλήν κοινωνικήν θέσιν. Έπίσης οικονομικώς θα ζήσετε ζωήν εύκολον και άνετον. Υπάρχουν μερικά άντιβεία μετ'είναι του κύκλου τών σήμερινών σχέσεων σας. Ημέρα Πέμπτη. Το ταξίδι σας το θεωρώ τελείως άπέναν.

ΜΙΚΡΟΝ ΝΑΥΚΛΗΡΟΝ. —Πολύ πνευματικά προσόντα και ψυχικά χαρίσματα. Σας χαρακτηρίζει όμως μία μεγάλην νωθρότητα και έλλειψις έπαρκούς πρωτοβουλίας. Όνειρεύεσθε να κάμωτε πολλά πράγματα και ν' αυτό δέν κάνετε τίποτε η σχεδόν. Πολύς έγωϊσμός, συνδυάζομενος με άσφικτούδαιαν και άλτρονισμόν. Θα εύνοηθή εις την ζωήν σας και θα έχετε καλήν σταδιοδρομίαν. Σας χαρακτηρίζει έπίσης τάσις άνεξαρτησίας. Προσοχή εις τας αίσθηματικές σας. Θα ήτο δυνατόν να σας παρασύρουν. Χρειάζεται άπόλυτος έπιφυλακτικός. Γάμος βραδέτερον. Εύτυχος. Η οικονομική σας κατάσταση θα ύποστη μερικάς μεταπτώσεις.

ΜΑΡΙΑΝ ΜΑΝΤΑΛΕΝΑΝ. —Η ζωή σας θα κυλή εις εύχαιρίστον έπίπεδον. Πόσωρο έρωτικά περιπέτεια, χωρίς σημασίαν ήθηματά σας δέν θα εύνοηθή άπολύτως και δι' αυτό σας καθιστώ έπιφυλακτικήν. Έπίσης εις τόν γάμον σας θα συναντήσετε μερικάς δυσκολίας. Εάν δέν πραγματοποιήθη άπρόσπας—ύπάρχει μία πιθανότης—θα βραδύνη αρκετά.

ΜΙΚΡΟΥΛΑΝ, Έλληνικά. —Αί άπογοητεύσεις για τας όποιες μου γράφετε εινε έντελές άστικολόγητοι. Η ζωή σας δέν εινε θέσπια εύχαιρίστη σήμερα, αλλά η κατάσταση αυτή δέν πνύκεται να έξασκούθη επί μακρόν χρόνον. Το έτος 1947 ήτοι σήμεριών μίαν μεγάλην μεταβολήν εις την ζωήν σας. Εις τας αίσθηματά σας δέν θα εύνοηθή άπολύτως και δι' αυτό σας καθιστώ έπιφυλακτικήν. Έπίσης εις τόν γάμον σας θα συναντήσετε μερικάς δυσκολίας. Εάν δέν πραγματοποιήθη άπρόσπας—ύπάρχει μία πιθανότης—θα βραδύνη αρκετά.

ΜΙΚΡΟΥΛΑΝ, Έλληνικά. —Αί άπογοητεύσεις για τας όποιες μου γράφετε εινε έντελές άστικολόγητοι. Η ζωή σας δέν εινε θέσπια εύχαιρίστη σήμερα, αλλά η κατάσταση αυτή δέν πνύκεται να έξασκούθη επί μακρόν χρόνον. Το έτος 1947 ήτοι σήμεριών μίαν μεγάλην μεταβολήν εις την ζωήν σας. Εις τας αίσθηματά σας δέν θα εύνοηθή άπολύτως και δι' αυτό σας καθιστώ έπιφυλακτικήν. Έπίσης εις τόν γάμον σας θα συναντήσετε μερικάς δυσκολίας. Εάν δέν πραγματοποιήθη άπρόσπας—ύπάρχει μία πιθανότης—θα βραδύνη αρκετά.

ΑΝΗΣΥΧΟΝ ΠΝΕΥΜΑ. —Η ζωή σας παρουσιάζεται περιωρισμένη δια μακρόν άκόμη χρονικόν διάστημα. Σας λείπει η άομή δια να δημιουργήσετε κάτι καλύτερον. Ο γάμος σας θα γι-

νη κατόπιν αίσθηματος. Ζωή ήρεμος, άπληλαγμένη από στενοχωρίας και περιπετείας. Μετρία οικονομική κατάστασις προς τόν παρόν, με πολλά όμως έλπίδας μελλοντικής καλύτερεύσεως.

ΠΕΡΙΕΡΙΓΟΝ ΝΕΟΝ. Κόρινθον.—Δέν προδίδω συντομον γάμον. Θα γίνη βραδέτερον και θα εινε κατόπιν αίσθηματος. Υπό τας συνθήκας που διατελείτε σήμερον, πρέπει να άπομακρύνετε αυτήν την σκέψιν. Δημιουργείτε σύμβασεις, άλλ' η μεγάλη αίσθηματικότης σας, εν συνδυασμώ προς την άσθενή σας θέλησιν θα σας θλάψουν, παρακαλώσας την σταδιοδρομίαν σας. Θα άποκτήσετε οικογένειαν.

ΕΠΑΡΧΙΩΤΟΠΟΥΛΑΝ. —Η ζωή δέν παρουσιάζεται ρόδινη προστά σας, τούλάστον εις τα πρώτα σας έθματα και η άποβαρύνσις σας δέν πρόκειται να θάνατωση παρά μόνον εις το να χειροτερεύση την κατάστασην σας. Όπλυσθη λοιπόν με θάρρος και άφήστε αυτές τας άποβαρύνσεις. Θα σας συνιστάσας κυρίως να άποφύγετε τούς αίσθηματικούς δεσμούς, που δέν ύπόσχον αιόλιαν έκβασιν. Η κατάσταση σας θα έλπιωθή αίσθηματικά μετά το 1947 και θα σας άπογίγη εις μίαν ήμερωτέραν ζωήν. Πάντως, σας προλέγω ότι θα άποκατασταθήτε κατόπιν διαίτην και αλφινιδίου αίσθηματος και ότι η ζωή σας θα κυλή εις ίκανοποιητικόν έπίπεδον. Μην παραμελήτε την ύγιαν σας. Εις τας σχέσεις σας με το περιβάλλον σας, πρέπει να είσθε έπιφυλακτική.

ΑΜΑΡΤΩΛΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ. —Η σήμερινή ζωή σας και περιωρισμένη αι τάσεις που την έμπνέουν μου δίδουν σοδερώς άνησυχία εις δια το μέλλον. Είσατε πολύ έλαφρόμυαλη. Συγκινείσθε με τας πρώτα λόγια που θα ανταλλάξετε με ένα νέον και το χειρότερον εινε ότι δέν σταματάτε εις αυτά τα λόγια. Δέν πρόκειται να σας υποβείω άν φέρεσθε καλά η όχι άπέναντι τών διαφόρων σας φλέρε. Σας λέγω μόνον ότι φέρεσθε γενικός πολύ άσχημα και μάστιγα επεκίνδυνα δια την ύπόληψιν σας. Μεταξύ του κύκλου τών γνωστών σας έχετε άλλωστε φήμην όχι πολύ κολακευτικήν. Σας συμβουλεύω λοιπόν να κάμωτε τέμια εις αυτήν την κατάστασην. Οτι κάνετε, δέν συνιστώ καθόλου μιά νέα. Για το μέλλον σας τί θέλετε να σας πώ; Το προπαράσκειζετε κατά τον χειρότερον τρόπον.

ΜΑΓΔΑΝ, Θεσπικην.—Η ζωή σας θα σας παρουσιάση μερικάς προσκόμματα, τα όποια όμως θα ύπερπηδηθούν με τόν καιρόν. Είσατε χαρακτήρ πολύ στενώχωρος. Έκδηλώνεσθε ποικίλους και κατ' τας τρόπον μάλλον άποτόμους. Κατά βάθος έχετε μεγάλην ψυχικήν τυφρότητα, αλλά δίδετε την έντύπωσιν μάλλον άδιαφόρου φύσεως. Προκαλείτε παρά τούτο αρκετάς συμπαθείας. Διά έπιτυχίας έσπευδο να άποκτήσετε. Εις τόν γάμον σας θα συναντήσετε μερικάς δυσκολίας. Εάν δέν πραγματοποιήθη άπρόσπας—ύπάρχει μία πιθανότης—θα βραδύνη αρκετά.

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΟ ΛΟΥΛΟΥΝ. —Είσατε αρκετά μεγάλος και έν τούτοις δέν έννοείτε να σοδερυθήτε. Η καθυστέρησις εις τας σπουδάς σας δέν έχει σημασίαν. Πρέπει να διορθώσετε το ήθος και τόν χαρακτήρα σας. Εις το στρατιωτικόν έπάγγελμα θα ήτο δυνατόν να σταδιοδρομήσετε ίκανοποιητικώς. Τίποτε επί του αίσθηματικού πεδίου. Δέν εινε καιρός να το σκέπτεσθε άκόμη.

ΑΤΑΚΤΟΝ ΜΑΘΗΤΗΝ.—Είσατε αρκετά μεγάλος και έν τούτοις δέν έννοείτε να σοδερυθήτε. Η καθυστέρησις εις τας σπουδάς σας δέν έχει σημασίαν. Πρέπει να διορθώσετε το ήθος και τόν χαρακτήρα σας. Εις το στρατιωτικόν έπάγγελμα θα ήτο δυνατόν να σταδιοδρομήσετε ίκανοποιητικώς. Τίποτε επί του αίσθηματικού πεδίου. Δέν εινε καιρός να το σκέπτεσθε άκόμη.

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΟ ΛΟΥΛΟΥΝ. —Είσατε αρκετά μεγάλος και έν τούτοις δέν έννοείτε να σοδερυθήτε. Η καθυστέρησις εις τας σπουδάς σας δέν έχει σημασίαν. Πρέπει να διορθώσετε το ήθος και τόν χαρακτήρα σας. Εις το στρατιωτικόν έπάγγελμα θα ήτο δυνατόν να σταδιοδρομήσετε ίκανοποιητικώς. Τίποτε επί του αίσθηματικού πεδίου. Δέν εινε καιρός να το σκέπτεσθε άκόμη.

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΟ ΛΟΥΛΟΥΝ. —Είσατε αρκετά μεγάλος και έν τούτοις δέν έννοείτε να σοδερυθήτε. Η καθυστέρησις εις τας σπουδάς σας δέν έχει σημασίαν. Πρέπει να διορθώσετε το ήθος και τόν χαρακτήρα σας. Εις το στρατιωτικόν έπάγγελμα θα ήτο δυνατόν να σταδιοδρομήσετε ίκανοποιητικώς. Τίποτε επί του αίσθηματικού πεδίου. Δέν εινε καιρός να το σκέπτεσθε άκόμη.

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΟ ΛΟΥΛΟΥΝ. —Είσατε αρκετά μεγάλος και έν τούτοις δέν έννοείτε να σοδερυθήτε. Η καθυστέρησις εις τας σπουδάς σας δέν έχει σημασίαν. Πρέπει να διορθώσετε το ήθος και τόν χαρακτήρα σας. Εις το στρατιωτικόν έπάγγελμα θα ήτο δυνατόν να σταδιοδρομήσετε ίκανοποιητικώς. Τίποτε επί του αίσθηματικού πεδίου. Δέν εινε καιρός να το σκέπτεσθε άκόμη.

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΟ ΛΟΥΛΟΥΝ. —Είσατε αρκετά μεγάλος και έν τούτοις δέν έννοείτε να σοδερυθήτε. Η καθυστέρησις εις τας σπουδάς σας δέν έχει σημασίαν. Πρέπει να διορθώσετε το ήθος και τόν χαρακτήρα σας. Εις το στρατιωτικόν έπάγγελμα θα ήτο δυνατόν να σταδιοδρομήσετε ίκανοποιητικώς. Τίποτε επί του αίσθηματικού πεδίου. Δέν εινε καιρός να το σκέπτεσθε άκόμη.

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΟ ΛΟΥΛΟΥΝ. —Είσατε αρκετά μεγάλος και έν τούτοις δέν έννοείτε να σοδερυθήτε. Η καθυστέρησις εις τας σπουδάς σας δέν έχει σημασίαν. Πρέπει να διορθώσετε το ήθος και τόν χαρακτήρα σας. Εις το στρατιωτικόν έπάγγελμα θα ήτο δυνατόν να σταδιοδρομήσετε ίκανοποιητικώς. Τ

Θησαυρός

Συμπροσφύτις
τῶν
ἡρώων μας

